

Gần Như Cô Độc

Contents

Gần Như Cô Độc	1
1. Chương 1: Anh Của Tôi Muốn Đính Hôn	1
2. Chương 2: Hàng Thật Và Hàng Giả	4
3. Chương 3: Chúng Ta Năm Thứ Mười	8
4. Chương 4: Nhảy Ra Một Em Trai Ruột	11
5. Chương 5: Cô Bé Lọ Lem Cùng Tỷ Tỷ	15
6. Chương 6: Không Rõ Ý Thức Trách Nhiệm	18
7. Chương 7: Cậu Xin Lỗi Cái Gì	21
8. Chương 8: Tiểu Nòng Nọc Con Đi Tìm Mẹ	24
9. Chương 9: Bí Mật Dưới Bao Cổ Tay	27
10. Chương 10: Có Muốn Tới Nhà Tôi Hay Không	31
11. Chương 11	36
12. Chương 12: Chúc Anh Năm Mới Vui Vẻ	41
13. Chương 13: Anh Là May Mắn Của Tôi	46
14. Chương 14: Người Anh Thích Là	49

Gần Như Cô Độc

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, táo bạo dục vọng chiếm hữu cường công, tự ti si tình không vừa thương thụ, trước ngược thụ sau ngọt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gan-nhu-co-doc>

1. Chương 1: Anh Của Tôi Muốn Đính Hôn

Chương 1. Anh của tôi muốn đính hôn

Thời điểm Ninh Giác Thần từ phòng tắm đi ra, Hứa Duệ đang dựa vào bên cửa sổ hút thuốc. Trong phòng ngủ chỉ có một cửa sổ rất xa đèn bàn, cả cơ thể Hứa Duệ chìm vào ánh sáng mờ nhạt, bị bóng đêm đen ngoài cửa sổ bao phủ.

Ánh mắt Ninh Giác Thần xẹt qua đôi lông mày kiếm hơi nhíu lại của hắn, lông mi dài, đôi mắt sắc bén, xuống chút nữa, sống mũi đẹp, đôi môi mỏng nhả khói.

Ninh Giác Thần không thích người khác hút thuốc, Hứa Duệ lại nghiện thuốc lá. Hứa Duệ không thể từ bỏ khói thuốc, Ninh Giác Thần lại không thể từ bỏ hắn.

Hôm nay công ty đột nhiên thông báo nhiệm vụ mới, tăng ca xong trở về cũng đã mười một giờ, Ninh Giác Thần đầu vầng mắt hoa chỉ muốn nhanh nghỉ ngơi. Không nghĩ tới cửa thang máy vừa mở liền thấy Hứa

Duệ sắc mặt không vui đứng chờ ở cửa. Ninh Giác Thần ngẩn người, đã nửa tháng không thấy hắn “Anh tại sao lại tới? Đã trễ thế này...”

Dưới chân Hứa Duệ đầy khói bụi tàn thuốc, ngữ khí có chút thiếu kiên nhẫn: “Tôi thuê phòng chẳng lẽ không thể tới?” Ninh Giác Thần bị hắn nghẹn đến á khẩu không trả lời được.

Thật ra Hứa Duệ có chìa khóa nhưng từ trước đến nay đều không mang theo, khả năng thời điểm tới đây cũng không cầm. Ninh Giác Thần lập tức nhiệt tình vịn phần mở cửa cho hắn. Tình huống như vậy vẫn là lần đầu.

Hai người một trước một sau bước vào, Hứa Duệ đóng cửa âm thanh có chút lớn, phịch một tiếng khiến Ninh Giác Thần giật mình run lên. Cậu muốn giải thích với Hứa Duệ mình vừa tăng ca trở về, kết quả vừa quay người lại đã bị đối phương trực tiếp thô bạo nắm lấy cằm chặn miệng.

Miệng Hứa Duệ đều là mùi thuốc lá, Ninh Giác Thần không thích nhưng đã quen thuộc từ lâu. Cậu phối hợp, hần hơi mở miệng để đầu lưỡi cậu tiến vào. Bảy năm trôi qua, Ninh Giác Thần từ lâu đã thấu được mọi cảm xúc của Hứa Duệ.

Cậu giống như một lòng vì Hứa Duệ mà tự mình xoa nắn nhũ hoa, chuẩn xác lấy lòng hắn.

Hứa Duệ thấy cậu bắt đầu ầm Ứt nhiệt tình hôn trả cũng nhanh chóng trở nên hưng phấn, nâng gáy Ninh Giác Thần, tay kia thuận theo xương vai một đường đi xuống, theo thói quen từ sau eo nhẹ nhàng tiến vào.

Ninh Giác Thần hô hấp rối loạn một chút, cậu hơi thở hỗn hển đem Hứa Duệ đẩy ra một chút, trong ánh mắt tràn ngập mệt mỏi: “Ngày hôm nay không làm được không...” Hứa Duệ thờ ơ, đưa tay đem cậu kéo trở về. Hai người dính sát vào nhau, Ninh Giác Thần có thể thấy rõ bóng dáng mình trong mắt hắn.

Thế nhưng cậu không xác định được rằng một giây này Hứa Duệ là nhìn cậu, hay là xuyên qua cậu thấy người khác.

Bọn họ làm từ ghế sofa đến trên giường, khi kết thúc thì đã là nửa đêm. Hứa Duệ ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm, lời nói so với bình thường ít hơn, cả đêm đều chỉ lo làm, mặt không đổi sắc cúi đầu ngẩng đầu va chạm. Đến cuối cùng Ninh Giác Thần một tiếng cũng không phát ra được, trước mắt trắng xóa. Cậu nằm ngang, đè lại lồng ngực phập phồng, như một con cá biển mắc cạn giữa đám sắp chết.

Cả người nhể nhại mồ hôi nhanh chóng cảm thấy lạnh, ở trên da ầm Ứt nhộp nhúa một tầng. Phần hông vừa đau vừa mềm không một chút sức lực. Qua một lúc lâu Ninh Giác Thần mới run hai chân đứng lên. Hơi nhúc nhích lập tức cảm thấy dịch thể trắng đỏ trộn lẫn từ sau huyết tràn ra, theo bắp chân chảy xuống nhỏ trên sàn nhà.

Ninh Giác Thần xé khăn giấy, đem chất lỏng trên sàn lau sạch, mới trước ánh mắt không hề thương tiếc của Hứa Duệ đi vào phòng tắm. Cậu rất nhanh đem mình tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, dùng chút sức lực cuối cùng bóp ra ít thuốc thuần thực di chuyển ngón tay bôi lên vết thương, sau đó đổi một bộ quần áo ngủ sạch sẽ.

Bộ quần áo ngủ này được Hứa Duệ mua từ nhiều năm trước, bởi vì giặt nhiều lần nên trở nên bạc màu, đã không thể nhìn ra ban đầu vốn là màu lam nhạt, nhưng Ninh Giác Thần rất thích. Đồ Hứa Duệ thích cậu đều thích.

Ninh Giác Thần đi đến mép giường, vén chăn lên cẩn thận ngồi xuống, rõ ràng giường rất mềm, nhưng vừa mới chạm xuống mà cậu đã đau đến co rút một cái. Hứa Duệ đem tàn thuốc trong tay ấn vào gạt tàn, một ánh đỏ lóe lên rồi lập tức biến mất.

Vì vậy, trong mắt Ninh Giác Thần, gương mặt này rất cuộc cùng trùng khớp với gương mặt đầu tiên mười năm trước. Mưa trên sa mạc, nắng vào mùa đông, Hứa Duệ đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời nhàm chán của cậu – khi đó Ninh Giác Thần cảm thấy mình có thể dựa vào tình yêu năm chấy bỏng năm mười sáu tuổi này mà sống đến năm sáu mươi tuổi, không biết nên nói đáng thương hay buồn cười.

“Anh trai tôi muốn đính hôn”. Ninh Giác Thần phá vỡ sự im lặng đáng sợ trong phòng, ánh mắt cậu bình tĩnh lặng lẽ quan sát phản ứng của Hứa Duệ.

Lông mi dài rậm rạp nhanh chóng giật giật, giống như hai con bướm vỗ cánh, Hứa Duệ nhìn cậu, ánh mắt hẩn ám đạm: ” Cùng con gái ông chủ?” Ninh Giác Thần từ đáy lòng dâng lên một loại khoái cảm bí mật đùa dai:” Đúng vậy, cuối tuần này“. Hứa Duệ lại đi lấy thuốc, nhưng trong hộp đã trống. ” Cậu phải về nhà?” Ninh Giác Thần gật đầu: ” Ừ, có thể sẽ ở lại mấy ngày.”

Hứa Duệ dùng sức bóp méo hộp thuốc lá, một trận buồn bực khó tả trong lòng, hẩn cho là mình bởi vì tin Lục Giác Lam mà khổ sở, nhưng việc Ninh Giác Thần phải về nhà càng làm hẩn khó chịu. Từ bốn năm trước, mối quan hệ của hai người bọn họ bị phát hiện, Ninh Giác Thần liền cắt đứt với người nhà, trái tim và tâm trí cậu đã ở trên người hẩn.

Nói một cách khó nghe, Ninh Giác Thần giống như một con sủng vật được hẩn nuôi trong phòng, mỗi ngày đều toàn tâm toàn ý ngoắc đuôi chờ, giương mắt đợi chủ nhân trở lại, ba trăm sáu mươi lăm ngày đều như vậy.

Mùa xuân năm đầu tiên, Hứa Duệ hoàn toàn quên mất mình đã đáp ứng Ninh Giác Thần cùng nhau ăn tết. Hẩn cùng đám bạn bè ở tiệc rượu uống đến say mềm, ngày hôm sau tỉnh lại mới nhìn thấy trên điện thoại đều là tin nhắn và cuộc gọi nhỡ của Ninh Giác Thần, hỏi hẩn ở đâu trong đêm giao thừa, sao không tới ăn cơm, nói cậu làm rất nhiều đồ ăn, còn nấu món cá diếc mà hẩn thích. Tin nhắn cuối cùng là lúc 0 giờ: [Năm mới vui vẻ, Duệ ca].

Hứa Duệ dù là người không tim không phổi cũng cảm thấy áy náy, vội vàng gọi lại cho Ninh Giác Thần, kết quả chuông kêu nửa ngày không có người tiếp. Hứa Duệ một chút áy náy đều biến mất, thậm chí trong lòng còn giễu cợt Ninh Giác Thần lại dám nháo không tiếp điện thoại hẩn.

Lúc nhận được điện thoại từ cậu đã là bốn giờ chiều, Hứa Duệ đợi cho chuông reo sắp hết mới lười biếng nhận. Đầu kia âm thanh Ninh Giác Thần rất nhẹ, giống như rất sợ hẩn: ” Duệ ca? ” Hứa Duệ khí thế hung hăng chất vấn cậu buổi sáng làm sao không nghe điện thoại, còn việc tối qua mình đi đâu nửa câu cũng không giải thích.

Ninh Giác Thần bị cảm nặng, cổ họng lại sưng đau, lời cũng sắp không nói ra được: ” Buổi sáng ngủ quên, không nghe thấy điện thoại.” Hứa Duệ nghe thấy giọng cậu mơ mơ màng màng, không nhận được hỏi cậu: “Cậu đang ở đâu? Tín hiệu không tốt! Không có gì...”

Ninh Giác Thần lại sợ hẩn cứ như vậy cúp máy, vội vàng lên tiếng chặn lời hẩn, một giọng khàn khàn dọa người: ” Duệ ca! Anh chúc tôi một câu năm mới vui vẻ đi ” – năm này còn không có người chúc cậu năm mới vui vẻ.

Hứa Duệ sững sốt một chút, cũng cảm thấy mình lúc này cũng quá mức lạnh nhạt, giọng cũng tận lực mềm xuống: ” Làm sao lại giống con nít vậy. Năm mới vui vẻ, Thần Thần.” Đã rất lâu rồi Ninh Giác Thần không nghe thấy Hứa Duệ gọi cậu như vậy, mặc dù biết rằng gọi vậy hơn nửa là muốn dỗ cậu nhưng Ninh Giác Thần vẫn cảm thấy rất thỏa mãn, thời điểm chúc mừng hẩn cũng đều cười: “Năm mới vui vẻ, Duệ ca.”

Sau khi cúp máy, Ninh Giác Thần gắng gượng đứng dậy đi rửa mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch trong gương. Tối ngày hôm qua sau khi làm một bàn ăn lớn, chờ Hứa Duệ đến tám rưỡi. Điện thoại sau khi gọi cũng thật vất vả mới nhận, Ninh Giác Thần hỏi hẩn đang ở đâu, hẩn uống say, hồ ngón loạn ngữ nửa ngày cũng không nói rõ, cuối cùng khàn giọng nói lập tức tới ngay, làm Ninh Giác Thần phải chờ hẩn.

Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, dưới mặt đất cũng đã tích một tầng thật dày, cộng thêm Hứa Duệ lại uống rượu, Ninh Giác Thần cố ý dặn dò hẩn dừng lái xe, trên đường chú ý an toàn. Hứa Duệ chịu tới, Ninh Giác Thần rất vui vẻ, cậu vốn là không ôm hy vọng. Cậu đem tất cả đồ ăn vào phòng bếp hâm nóng lại, lại ngồi ở bàn ăn tiếp tục chờ, chín giờ rưỡi, Hứa Duệ vẫn chưa tới.

Ninh Giác Thần đoán hẩn không mang chìa khóa, liền đội mũ mặc áo xuống tầng đợi hẩn. Tuyết rơi ngày càng nhiều, Ninh Giác Thần núp trong hành lang rút điện thoại gọi cho hẩn, bên tai chỉ có tiếng chuông lạnh lẽo, càng về sau ngón tay cậu trở nên lạnh cóng nhưng vẫn một lần một lần bấm lên dãy số của hẩn.

Gần mười một giờ, điện thoại của Ninh Giác Thần hết pin, cậu nghĩ Hứa Duệ có thể sẽ không đến.

Thức ăn trên bàn lại một lần nữa nguội, Ninh Giác Thần chỉ đem nồi cá diếc vào bếp. Cả người cậu lạnh đến run rẩy, một đường đi nước canh rơi hết trên sàn. Thời điểm Tết giá cả rất đắt, muốn ăn còn chưa chắc

đã mua được, con cá này là Ninh Giác Thần đã đặt tại nhà hàng cao cấp từ mấy ngày trước, buổi sáng đi lấy còn đặc biệt tươi nhảy loạn, cậu nghĩ Hứa Duệ nhất định sẽ thích.

Ninh Giác Thần mở ti vi, thật may đêm giao thừa còn chưa kết thúc, chương trình ca hát vui mừng xanh đỏ lòe loẹt cuối cùng cũng coi như cứu vãn được một ít bầu không khí, làm cho cậu không đến nỗi quá mức đáng thương. Canh cá đun xong tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, sùng sục sùng sục bốc lên màu ngà. Ninh Giác Thần một bên yên lặng chảy nước mắt một bên hết sức chuyên chú ăn cá, giống như hơi nhiều muối, có chút mặn.

Trong ti vi bắt đầu đếm ngược, cậu uống xong muỗng canh cuối cùng, sờ sờ khóe mắt có chút chua xót, gửi cho Hứa Duệ một tin nhắn ngắn chúc mừng.

Trận cảm nặng kia oanh oanh liệt liệt kéo dài nửa tháng, thời điểm giữa tháng giêng Hứa Duệ đến tìm cậu chính là lúc cậu vừa khỏi bệnh.

Cũng chính trong nửa tháng này, Ninh Giác Thần mới ý thức rõ ràng từ trước tới bây giờ, không có người nhà cũng chỉ có một mình cậu.

Trong ba đêm giao thừa sau, Ninh Giác Thần cũng không chủ động đi hỏi hần có tới hay không, nhưng là cậu vẫn chuẩn bị cơm cho hai người, vẫn sẽ nấu món cá diếc mà hần thích. Hứa Duệ một lần cũng chưa từng tới, nhiều thức ăn như vậy Ninh Giác Thần luôn là người ăn từ đầu năm đến mừng năm mừng sáu mới ăn hết.

Mà tất cả những việc này Hứa Duệ đều không biết, hần chỉ biết là trong bốn năm này ngay cả Tết Ninh Giác Thần cũng không rời khỏi hần. Một mực nuôi một con mèo nhỏ bên cạnh, mèo nhỏ đột nhiên muốn một mình bỏ đi, trong lòng Hứa Duệ lại hiện lên một trận sợ hãi không thể giải thích.

Ninh Giác Thần đem toàn bộ biến hóa của hần vào trong mắt, nghĩ đến Hứa Duệ khó chịu cùng khổ sở đều là vì Lục Giác Lam, nhất thời cảm thấy tê nhạt, quay người qua rồi ngủ. Hứa Duệ vò nát bao thuốc lá ném vào thùng rác, ngồi xuống mép giường nhìn bóng lưng gầy nhom chôn trong chăn của Ninh Giác Thần.

Ninh Giác Thần lớn lên rất trắng, là loại mềm mịn, sau gáy có một nốt ruồi nhỏ, được làn da trắng nõn xung quanh tôn lên, nhìn đặc biệt đáng yêu. Nốt ruồi đó theo hơi thở nhẹ cầu cậu khi thì ẩn trong chăn, khi thì lại hiện lên, Hứa Duệ nhìn chăm chăm một lúc lâu, trong lòng dâng lên một trận thương tiếc.

Bọn họ bắt đầu mối quan hệ này từ năm thứ nhất, mùa đông Ninh Giác Thần đều ngay ngắn mặc một chiếc áo lông cao cổ, biểu tình nghiêm túc quay đầu lại hỏi hần: " Như vậy có phải hay không càng không giống anh ấy?" – Lục Giác Lam không có nốt ruồi sau gáy.

Em từ lâu đã không giống hần, Thần Thần.

Hứa Duệ nằm xuống, nhẹ nhàng kéo cậu ôm vào trong lòng. Hô hấp Ninh Giác Thần đột nhiên chậm lại, cả người đều không được tự nhiên cứng ngắc.

Cậu vốn đã rất mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng ngủ một giấc, trước khi ngủ vẫn còn mơ màng: Hứa Duệ làm gì vậy, ôn nhu dịu dàng như vậy quá không thích hợp với bọn họ, giống như là bọn họ yêu nhau, là ở chung với nhau, là người yêu.

Editor: hic mình đăng thử 1 chương thôi ạ~ mau đến giúp mình với:(mình không muốn bỏ dở đứa con đầu tiên:(

2. Chương 2: Hàng Thật Và Hàng Giả

Chương 2. Hàng thật và hàng giả

Sau khi tốt nghiệp trung học, Hứa Duệ liền không trở về Tấn Thành, lần này đột nhiên nói muốn cùng trở về, Ninh Giác Thần ngược lại cảm thấy như đã đoán trước được, thậm chí đùa giỡn hắn có phải hay không muốn cướp rể. Lúc nói lời này, cậu đang ngồi chồm hổm dưới đất mở ra vali đã thu dọn xong, đem áo sơ mi mới từng cái để vào sắp xếp gọn gàng.

Hứa Duệ không ở bên này lâu, khi muốn tới thì mỗi ngày đều tới, lúc không muốn tới thì nửa tháng cũng không thấy người, quần áo treo trong tủ hân cũng đều là quần áo mùa hè. Mấy ngày trước Ninh Giác Thần đến cửa hàng tổng hợp mua cho hắn mấy bộ áo sơ mi, bởi vì thật lâu Hứa Duệ cũng không tới nên cậu còn chưa đưa kịp cho hắn, cậu đem những y phục này để hết vào trong hành lý.

Vừa nghĩ tới Hứa Duệ mặc chúng đi gặp Lục Giác Lam, Ninh Giác Thần cảm thấy thật buồn cười, cười một lúc lại có chút muốn khóc.

Lúc đến Tấn Thành trời đã chạng vạng tối. Hứa Duệ đã sớm bán nhà, Ninh Giác Thần lại không thể về nhà, hai người trở lại quê đều đang không có nhà để về. Bọn họ thuê một phòng nghỉ ở trung tâm thành phố, để hành lý xuống rồi đi tìm chỗ ăn cơm tối.

Ninh Giác Thần đứng dưới cửa hàng tổng hợp không quá vui vẻ. Nghỉ hè lớp mười một, Hứa Duệ rủ cậu đi xem phim, chính là hẹn ở rạp chiếu phim này. Lúc ấy Ninh Giác Thần vừa khấn trương vừa hưng phấn, còn cố ý đến tiệm làm tóc một chuyến, đổi một kiểu tóc đặc biệt đẹp.

Thời điểm Hứa Duệ thấy cậu rõ ràng sững sốt một chút, còn hỏi một câu: “Anh trai cậu cũng đổi kiểu tóc à?” Khi đó Ninh Giác Thần còn chưa biết tình cảm của Hứa Duệ đối với Lục Giác Lam, nâng tay lên không quen mà sờ sờ một cái trên lỗ tai cùng mái tóc ngắn, cười đến ngây ngô: “Không có, tôi đi một mình.”

Ninh Giác Thần kỳ thực rất khấn trương, cậu không tới những chỗ như này để xem phim. Lần cuối xem phim là thật lâu trước đây, khi còn học tiểu học, Nhà hát Nhân dân trong thành phố dùng thẻ học sinh thành công mua một vé miễn phí (chỗ này không hiểu lắm mình edit tạm). Nghe nói rạp chiếu phim này chia thành các phòng riêng, mỗi phòng chiếu những bộ phim khác nhau, so với trước kia không giống nhau, vé cũng rất đắt.

Ninh Giác Thần muốn đem tiền vé trả lại cho hắn, lại sợ hắn không chịu, đành phải mời hắn ăn cơm tối. Cậu đã hỏi qua bạn bè, trong cửa hàng mới mở một tiệm ăn rất tốt. Ninh Giác Thần bình thường trừ mua đồ dùng với sách tham khảo luyện tập thì tiêu rất ít, ngược lại để dành được nhiều tiền tiêu vặt, hôm nay toàn bộ đều mang đi.

Ăn được một nửa, bọn họ gặp Lục Giác Lam cùng bạn gái mới của y. Khi đó Ninh Giác Thần thật ngốc, ngẩng đầu nhìn thấy Lục Giác Lam từ cửa đi vào, liền vẫy vẫy tay chào hỏi: “Anh.” Hứa Duệ nghe vậy trên tay dừng một lát, quay đầu nhìn ra cửa, sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi.

Lục Giác Lam nhàn nhạt liếc qua hai người bọn họ một cái, không lên tiếng đáp lại. Ngược lại người con gái vóc dáng cao cạnh y làm như quen thuộc kéo Lục Giác Lam tới: “Bên này còn chỗ trống sao, vậy thì thật là tốt, ăn chung đi!” Người bạn gái mới của Lục Giác Lam là hoa khôi của trường, học tỷ lớp 12, người lớn lên xinh đẹp cao gầy, tính cách rộng rãi hào phóng. Lục Giác Lam theo đuổi cô rất lâu.

Hoa khôi trường cùng Hứa Duệ ngồi một bên, hai anh em cậu ngồi một bên. Lúc ăn cơm, học tỷ hoa khôi trường nâng mặt nhìn Ninh Giác Thần một lúc lâu: “Thật giống Giác Lam, chỉ có kiểu tóc không giống nhau, ôi chào”. Ninh Giác Thần bị cô nhìn đến chăm chú thật không quen, trên mặt đỏ ửng một mảng: “Ngày hôm nay mới đi cắt.”

Lục Giác Lam cầm cái nĩa trong tay đập đập vào cái đĩa bên cạnh, lạnh nhạt nói một câu: “Chỗ nào giống”. Bầu không khí nhất thời ngưng trệ, Ninh Giác Thần mím môi một cái, vùi đầu không dám nói tiếp nữa. Cuối cùng vẫn là học tỷ tới giải vây, nháy mắt làm một cái mặt quỷ đáng yêu với Lục Giác Lam: “Tức cái gì chứ, cậu vẫn đẹp trai nhất có được hay không?”

Bữa cơm kia ăn đặc biệt lúng túng, Hứa Duệ suốt bữa cơm không mở miệng, Lục Giác Lam nói bốn chữ, học tỷ một mực nghĩ biện pháp khuấy động bầu không khí, Ninh Giác Thần dè dặt phối hợp theo, cũng không dám lắm mồm nói nhiều, anh trai cậu đã tức giận, Ninh Giác Thần sợ chọc tới y.

Ăn xong bữa cơm học tỷ hỏi bọn họ tiếp theo đi đâu, có muốn cùng đi xem phim hay không. Ninh Giác

Thần len lén liếc sắc mặt Lục Giác Lam một cái, do dự không biết có nên nói bọn nó đã mua xong vé. Không nghĩ tới Hứa Duệ lại nói trước: “Còn có việc, tôi đi trước”. Học tử gật đầu một cái, lại hỏi Ninh Giác Thần: “Vậy em trai có đi không?” Ninh Giác Thần tuyệt đối không có gan đi quấy rầy anh trai hẹn hò, vội vàng lắc đầu nói không đi.

Hai anh em thật ra nhìn không quá giống nhau, đuôi mắt Lục Giác Lam có chút cao, nhìn nhìn sắc sảo lại mạnh mẽ, đuôi mắt Ninh Giác Thần lại hơi đi xuống giống như một chú chó con, vừa đen vừa sáng, đặc biệt làm người khác thương. Học tử không nhịn được trêu chọc: “Đệ đệ thật là ngoan, so với Lục Giác Lam đáng yêu hơn nhiều”. Ninh Giác Thần sợ không dám nhìn biểu tình Lục Giác Lam, đi thật nhanh phía sau Hứa Duệ, giống như đang trốn.

Ninh Giác Thần cúi đầu đi bộ, không chú ý phía trước Hứa Duệ đã dừng lại, ngu ngốc đụng đầu vào lưng hắn: “A...Thật xin lỗi!” Hứa Duệ cau mày quay đầu lại, giống như phát hiện mới có một cái đuôi nhỏ theo sau: “Cậu về nhà hay đi đâu?”

Ninh Giác Thần sưng sốt một chút, cậu cho là Hứa Duệ không muốn đi cùng Lục Giác Lam, không muốn làm kỳ đà cản mũi, không nghĩ tới hắn thật không muốn đi xem phim. Ninh Giác Thần không dám hỏi nguyên nhân, cẩn thận cọ cọ đụng một cái vào cánh tay hắn: “Duệ ca anh có chuyện gì không? Tôi đi cùng anh?”

Hứa Duệ lấy ra hai tấm vé xem phim trong túi tiền nhét vào tay Ninh Giác Thần “Đừng lãng phí” sau đó đi. Ninh Giác Thần siết hai tấm vé đứng tại chỗ cũ thật lâu, sau đó đi đến cửa hàng đồ uống cạnh rạp chiếu phim mua một cốc trà sữa, cũng là nơi ngày hôm qua hứng thú bùng bùng hỏi bạn bè chỗ nào có đồ uống ngon, nghĩ lúc xem phim sẽ rủ Hứa Duệ uống.

Ngày hôm đó Ninh Giác Thần một mực suy nghĩ mình đã làm sai chỗ nào? Hứa Duệ tại sao đột nhiên bỏ đi? Làm sao cũng nghĩ không ra. Cậu lừa mình dối người xé hai tấm vé xem phim, lại cẩn thận đem dán vào quyển nhật ký. Dòng cuối cùng của trang trước là hôm qua cậu viết: “Duệ ca hẹn mình đi xem phim”. Từng nét bút dòng chữ giống như bằng chữ mẫu tinh tế ngay ngắn.

Về sau Ninh Giác Thần mới biết, cậu cái gì cũng không sai, điều duy nhất sai chính là còn chưa đủ giống Lục Giác Lam, cho nên Hứa Duệ nhìn người thật liền lười chơi cùng cái hàng giả này là cậu.

Ninh Giác Thần hồi tưởng lại chuyện mấy năm trước từ đầu tới cuối một lần, mỗi nhịp tim nhảy một chút giống như đem toàn bộ kiềm chế cùng tuyệt vọng này đẩy vào trong máu, chảy qua toàn thân, mỗi tắc da cũng nhanh chóng lạnh xuống. Mặc dù chủ cửa hàng cũng thay đổi mấy lần nhưng Ninh Giác Thần vẫn nhận ra đây chính là quán ăn trước kia, cậu đứng sau không muốn vào, năn nỉ Hứa Duệ chuyển sang nơi khác.

Ninh Giác Thần không có cách nào kiềm chế toàn thân run lên, phản ứng quá lớn, Hứa Duệ cũng nhìn thấy không bình thường, đem cậu kéo lại: “Làm sao vậy?” Cánh tay Ninh Giác Thần gầy teo, một chút thịt cũng không có, ở trong bàn tay Hứa Duệ run rẩy liên tục. Hiếm thấy Hứa Duệ ôn nhu mà quan tâm cậu: “Mặc ít quá?”

Ninh Giác Thần cúi đầu lắp lại: “Chúng ta chuyển qua chỗ khác ăn đi”. Hứa Duệ đối với cậu hỏi một đàng trả lời một nẻo có chút nén giận, hắn căn bản không biết Ninh Giác Thần làm sao lại như vậy, cũng không rõ mùa hè lớp mười một đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Dù sao được người yêu xưa nay nhẹ như mây gió, chỉ có khi yêu mới cần một đường tròn non lợi vuốt, gặm tuyết món ăn chiên, quay đầu máu mủ ruột thịt cũng nguội lạnh, không biết được cái gì “Thật lòng”. (đoạn này cũng không rõ lắm)

Thời điểm đụng mặt Lục Giác Lam, Ninh Giác Thần trong nháy mắt cảm thấy thật buồn cười, Tấn Thành lớn như vậy, bọn họ làm sao nhất định phải ở trước cửa hàng này mà đụng nhau. Lục Giác Lam hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, tầm mắt dừng lại trên tay hai người, lộ ra ý cười giễu cợt lạnh nhạt.

Bọn họ quá lâu không gặp, Ninh Giác Thần nhất thời không biết nên bày ra loại biểu tình nào. Há miệng vẫn không thể nào đem tiếng “Anh” kêu ra. Nhưng cậu lại nghe thấy tiếng Hứa Duệ, hắn vừa nói vừa buông lỏng bàn tay đang bắt lấy tay cậu.

Hắn nói: “Giác Lam”. Thanh âm êm dịu lại ôn hòa.

Bạn gái Lục Giác Lam, hiện tại phải nói là vợ chưa cưới, cũng lập tức nói ra một câu lời kịch tiêu chuẩn: “Là em trai công tác ở ngoại thành sao, hai người thật giống nhau”.

Đã từng có mấy năm như vậy, Ninh Giác Lam gần như đem câu “Lớn lên thật giống Lục Giác Lam” làm một loại vinh dự loại khen ngợi, dù sao chính mình là hàng nhái cũng chỉ có điểm này làm lợi thế để giữ lại Hứa Duệ. Hết thấy giống như một cái máy tái hiện lại cảnh tượng suốt tám năm, thứ cảm giác quen thuộc làm Ninh Giác Thần cảm thấy một trận ngẹt thở giống như buồn nôn.

Cậu rất cố gắng khống chế biểu tình khuôn mặt, không để cho những tâm tình này từ trong đáy lòng hiện lên, thậm chí lễ phép lại khiêm tốn cười trả lời: “Chị dâu nói giỡn, hay là anh tôi tương đối đẹp trai.” Nhưng mà Lục Giác Lam cũng không cảm kích, giọng nói nghe có chút thiếu kiên nhẫn: “Sao hôm nay cậu lại trở về?”

Lời nói này có chút ý tứ đuổi khách, mười năm trôi qua Ninh Giác Thần đối với loại thái độ này của Lục Giác Lam đã sớm miễn dịch, cũng không cảm thấy thương tâm. Ngược lại Hứa Duệ lại chen vào một câu: “Là tôi nghĩ ngày hôm nay muốn trở về.”

Vì vậy Lục Giác Lam đưa mắt nhìn sang hắn, ý cười trên tức trở nên sâu hơn: “Ninh Giác Thần không nói cho cậu biết hôm nay có “bữa cơm”? Hay là nói cậu không rõ coi chính mình là người nhà của chúng tôi?” Hứa Duệ cau mày lớn tiếng cắt đứt hắn: “Lục Giác Lam!” Lục Giác Lam vẫn cười: “Cậu ấy không phải là người nhà nhà chúng tôi”.

Ninh Giác Thần cứ như vậy mặt không thay đổi mà nghe, thật giống như những lời nói này không có quan hệ với cậu. Đáng thương vẫn là chị dâu, đối với khung cảnh này vừa khiếp sợ vừa hoang mang, đôi tay gầy mảnh khảnh kéo khuỷu tay Lục Giác Lam, không biết làm sao mà quơ quơ: “Giác Lam...”

Cuối cùng dĩ nhiên là lại một lần nữa chia tay trong không vui, lịch sử tương tự kinh người. Hai người tùy tiện ăn chút gì trở về khách sạn, vừa vào cửa Hứa Duệ liền đưa tay đẩy Ninh Giác Thần lên sau cửa sát ruột mà cúi thấp đầu đi tìm môi cậu.

Xương bả vai Ninh Giác Thần đập vào trên tường, cậu bị đau mà co rút một cái, hít một ngụm khí lạnh, lại bị Hứa Duệ nắm lấy cơ hội xông vào quấy đảo lung tung. Hứa Duệ có lúc hôn lên rất gấp rất hung ác, nhất định muốn đem người chặt chẽ khóa vào trong người, có lúc thật ôn nhu thật mềm mại, giữa răng môi đều mang thương tiếc.

Ninh Giác Thần một lòng cho rằng điều này khả năng liên quan đến cách Hứa Duệ nghĩ đến Lục Giác Lam, nghĩ tới hành động liền có phần điên cuồng, tình cảm như gió xuân tháng ba – nói ví dụ như ngày hôm nay, rõ ràng thấy Hứa Duệ bị Lục Giác Lam chọc.

Ninh Giác Thần bị hắn không nói dùng lực mạnh mẽ không quy tắc đụng đến hàm răng có chút đau đớn, khoe miệng bên trái cũng bị cắn nát, liếm đi, một vị máu tanh nhàn nhạt xông lên cổ. Nhìn ánh mắt nguy hiểm trở lại của Hứa Duệ, không sợ chết mà khiêu khích: “Duệ ca, anh có phải đã lâu chưa từng thấy anh ấy?”

Hứa Duệ trầm mặc không nói, lạnh lẽo mà trực tiếp động thủ đem quần ngoài Ninh Giác Thần cởi ra, dùng sức cách quần lót trừng phạt mà kéo lên, Ninh Giác Thần hít thở có chút nặng nề.

Lại là một trận phóng dăng dâm mỹ, đêm nay Ninh Giác nói nhiều thật không giống chính cậu, hơn nữa lại chọn những chuyện Hứa Duệ không thích nghe mà nói. Tỷ như “Anh rất muốn anh ấy đi”, tỷ như “Anh nói bây giờ anh ấy đang làm gì vậy”, tỷ như “Chị dâu tôi có phải rất là đẹp hay không”, lại như bắt chước nói Lục Giác Lam kêu tên hắn.

Ninh Giác Thần vẫn luôn gọi hắn “Duệ ca”, Lục Giác Lam mới kêu hắn “Hứa Duệ”.

Mỗi lần Ninh Giác Thần nói nhiều một câu, sắc mặt Hứa Duệ càng trở nên khó coi, rút ra dâm xuyên vào càng lỗ mãng vô độ. Đến cuối cùng Ninh Giác Thần bị hắn hành hạ đến đầu vầng mắt hoa, một chữ cũng không nói ra được, nặng nề nằm tựa như kéo dài hơi tàn, hoài nghi mình muốn ngất đi.

Hứa Duệ đại khái cũng cảm thấy phản ứng của hắn tẻ nhạt lại không thú vị, qua loa phóng thích trong cơ thể cậu một lần liền nhấc eo rút lui đi ra. Tiểu huyết Ninh Giác Thần còn đang vô lực hơi đóng mở, ngày hôm qua mới bôi qua thuốc nay lại bị xé ra, dịch thể ẩm ướt nhớp nhúa chậm rãi chảy ra lọt vào khe móng, so với trong tưởng tượng còn đau đớn hơn.

Ánh mắt Ninh Giác Thần dao động trong bóng tối, không biết dừng ở nơi nào, đột nhiên rất nhẹ mà nói: "Ngày mai là ngày 13 tháng 10". Hứa Duệ nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn, bộp một tiếng đốt một điều thuốc, trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên một ánh lửa: "Sau đó thì sao?" Ninh Giác Thần không nói tiếp, cuộn mình lên nhắm hai mắt lại, như là rất mệt mỏi đang ngủ.

Sau đó thì sao? Sau đó đến ngày mai, chính là ngày chúng ta quen biết nhau được mười năm.

Editor: hic mình nghĩ là thôi cứ đăng đi, ai thấy chỗ nào không hợp lí bảo mình sửa nhé. Mấy chỗ mình thấy edit không mượt lắm:

3. Chương 3: Chúng Ta Năm Thứ Mười

Chương 3. Chúng ta năm thứ mười

Mười năm trước, Ninh Giác Thần mười lăm tuổi, Hứa Duệ mười sáu tuổi. Khi đó Ninh Giác Thần hết sức chăm chú cho rằng mình có thể từ mười sáu tuổi yêu Hứa Duệ đến khi sáu mươi tuổi. Hiện tại cậu rất cuộc biết mình sai rồi, cậu quá nóng lòng, mười năm này cũng đã thấu đáo toàn bộ đem để lại phía sau.

Đạo lý sau khi suy nghĩ rõ ràng ngược lại là trời cao biển rộng, một đêm vô mộng.

Đêm qua làm xong không kịp đi tắm rửa, buổi sáng Ninh Giác Thần hoàn toàn là vì đau mà tỉnh, trong bụng giống như có người dùng cái tua vít vặn đến vặn đi, khắp toàn thân đều là mồ hôi, chân đều có chút ẩm ướt.

Không biết Hứa Duệ sau đó đã hút bao nhiêu điều thuốc, trong phòng tràn ngập mùi khói sắc người. Theo lý thuyết thì Ninh Giác Thần đã sớm quen mùi thuốc lá, giờ khắc này đột nhiên từ cổ họng nổi lên một cảm giác buồn nôn, thật giống như thời còn là học sinh, khi đó cậu vừa ngửi thấy mùi thuốc là mùi rượu liền buồn nôn.

Ninh Giác Thần va vào cửa vọt vào phòng vệ sinh, thượng thổ hạ tả nước mắt giàn giụa tình trạng thể lương ghênh đón cậu và Hứa Duệ kỷ niệm mười năm quen biết.

Cậu đem mình cùng phòng tắm dọn dẹp sạch sẽ, lúc đi ra Hứa Duệ còn đang ngủ. Người này luôn luôn hỉ nộ vô thường, người đang ngủ ngược lại là người hiền lành thuần lương. Ninh Giác Thần nhìn hắn một hồi, thật giống như cách thời gian lại được chạm vào vô số lần cậu tìm đập thành thịch thời thiếu niên.

Nhớ tới lớp mười một năm ấy đang là hội thao mùa thu, không được tự học buổi tối, năm giờ rưỡi đã tan học, cậu ở nhà Hứa Duệ làm bài tập. Buổi chiều có trận chung kết bóng rổ, Hứa Duệ là trung tâm của đội, đoán chừng là thi đấu đến mệt, ngồi xuống mới cầm bút lên viết được vài chữ liền nằm nhoài lên bàn.

Ninh Giác Thần đang vui đầu viết bài tập vật lí bị sai, mặc dù tháng này cậu thi mới vượt qua mức đạt yêu cầu, thế nhưng so với lần trước đã tiến bộ rất nhiều. Cuối cùng cùng một đề bài cơ học giáo viên rõ ràng nói qua nói lại thật nhiều lần, cậu nghe vẫn không hiểu, nghiêm chỉnh làm ra giấy nháp cũng không tính ra đáp án.

Cậu có chút nóng nảy đùng đùng khuỷu tay Hứa Duệ: "Duệ ca, đề này làm thế nào?" Hứa Duệ không phản ứng, Ninh Giác Thần quay đầu đã thấy hắn khoanh tay ngủ.

Mười bảy tuổi cái tuổi này thực sự đẹp, trên mặt vừa có nét thiếu niên trẻ con, vừa mơ hồ hiện ra đường nét cơ thể cường tráng của thiếu niên. Bên tai Ninh Giác Thần vang lên tiếng tim mình đập thành thịch kịch liệt, từng từng từng như tiếng đánh trống.

Cậu từng điểm từng điểm đến gần, gần đến nỗi có thể thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt hân, sau đó hít sâu một hơi, đem môi mình dán lên môi Hứa Duệ. Thời điểm đó Hứa Duệ chưa hút thuốc lá chưa uống rượu, hôn lên mùi vị sạch sẽ như nước suối mát lạnh.

Ninh Giác Thần có tật giật mình, len lén đụng vào hân hai giây liền lật đật lui về, chỉ nhớ đôi môi vừa nóng vừa mềm của Hứa Duệ, giống như bánh gạo ngọt vừa mới hấp.

Cũng chính tại lúc cậu khẩn trương cắn môi nhớ lại khoảnh khắc trong nháy mắt đó, bà nội Hứa Duệ tiến vào:” Kiển kiển ăn cơm! Lam Lam cũng ở lại ăn cơm xong mới đi chứ?” Bà nội lớn tuổi, có lúc đầu không tỉnh táo lắm, luôn nhầm là hai anh em sinh đôi, mơ hồ thậm chí không nhớ có người là Ninh Giác Thần.

Ninh Giác Thần cũng hiểu, dẫu sao cái gì cũng chú trọng đến trước đến sau, cậu xuất hiện trong cuộc đời Hứa Duệ quá muộn, không trách người khác được. Ninh Giác Thần xấu hổ cười một tiếng:” Bà Nội, con là Giác Thần.”

May là bà nội hôm nay nhớ tới cậu: ” Ai nha, nhìn đầu óc ta này, lớn tuổi liền không dùng được, liền nhầm lẫn con“. ”Con đâu thể trách bà cái này được?“ Giọng Ninh Giác Thần đột nhiên hạ thấp xuống:”Con và anh trai con quá giống nhau.“ ”Nói đến Lam Lam, tại sao lâu lắm rồi không tới chơi?“ ”Anh con hân...gần đây ở trên lớp thi đua, có chút bận bịu“. Hai người nói thêm mấy câu, Hứa Duệ bị bọn họ đánh thức, vuốt mắt ngồi dậy.

Bà nội vội vàng đi qua xoa cổ cho hân:” Kiển kiển sao lại nằm úp sấp ngủ ở đây chứ? Không xoay đến xoay đi?“ Hứa Duệ mặt đỏ lên:” Ài bà nội! Đừng gọi con là kiển kiển nữa được hay không, con đã mười tám tuổi rồi!“ Hân đã nói điều này không dưới hai mươi lần nhưng bà nội vẫn không nghe, vẫn một cái gọi kiển kiển.

Hứa Duệ giương mắt thấy Ninh Giác Thần quả nhiên đang cười trộm, Ninh Giác Thần rất ít cười, kỳ thực cậu cười rộ lên sẽ không giống Lục Giác Lam, bởi vì mắt cậu khi nở nụ cười liền cong cong, đặc biệt đẹp dễ. Hứa Duệ dữ dần mà trừng cậu:” Cậu cười cái gì!“ Ninh Giác Thần liền lập tức nhin cười, sợ Hứa Duệ thật sự tức giận.

Nhìn như vậy đến Hứa Duệ khi đó luôn giận dữ với cậu.(Nguyên văn: Nhìn như vậy đến Hứa Duệ khi đó lên liền tổng là hung ác hân.)

Đều nói vợ chồng ân ái cả đời cũng sẽ có năm mươi lần kích động muốn bóp chết đối phương. Ninh Giác Thần ngồi mở mép giường nhìn chăm chăm Hứa Duệ, nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ kéo chăn cuối giường dịch đến đắp kín dưới cằm hân, bao lấy cái cổ lạnh của hân. Dáng ngủ của Hứa Duệ cực kém, người lớn như vậy lúc ngủ vẫn thích đá chăn, sáng sớm mùa thu đông luôn bị lạnh đến nghẹt mũi hắt xì.

Ninh Giác Thần khom lưng đem quần áo nhả nhúm trên sàn nhặt lên, gấp quần áo của mình bỏ vào hành lý, quần áo của Hứa Duệ thì cho vào túi giặt rồi gửi cho lễ tân. Ninh Giác Thần có một lần giặt hư một bộ quần áo chỉ có thể giặt khô, sau đó cũng không dám tùy tiện giúp hân giặt quần áo.

Trong phòng mở máy điều hòa không cảm thấy lạnh, vừa ra khỏi cửa mới phát hiện bên ngoài nhiệt độ chợt giảm xuống, mưa to gió lớn. Ninh Giác Thần đứng trong gió lạnh một hồi cónh hết người, trở về đến trong đại sảnh cảm điện thoại hiện ra dãy số của Lục Giác Lam, do dự hồi lâu cũng không bấm gọi.

Cậu không lưu tên số điện thoại này, chỉ lưu số và để nó trên cùng. (Thấy nhiều rồi đã sớm sẽ công). Lại đợi hơn nửa giờ, Lục Giác Lam gọi tới, hỏi cậu đang ở đâu.

Lục Giác Lam thán trước mới mua xe, Ninh Giác Thần không hiểu xe, nhưng nhìn nhãn hiệu hân là rất đắt. Cậu câu nệ ngồi vào ghế phó lái, thấp giọng kêu một tiếng: ”Anh“. Lục Giác Lam gật đầu một cái, coi như cùng cậu chào hỏi. Ninh Giác Thần sợ nước mưa nhỏ xuống sẽ làm bẩn đệm chân, suy nghĩ một chút để ô trên đầu gối, một lúc liền làm ướt quần.

Hai nhà chuẩn bị muốn làm kết hôn to hơn nữa, nên tiệc đính hôn làm tương đối đơn giản, thuê một quán ăn mới mở ở ngoại ô thành nam, đúng như Lục Giác Lam nói ” bữa cơm“, chỉ có gia đình cô dâu cùng gia đình chú rể, không mời khách nào khác.

Ninh Giác Thần nhìn xe trực tiếp lái lên đường vòng, không hướng về phía nhà:” Mẹ cùng chú đâu?” “Ba mẹ đi trước, bảo tôi tới đón cậu.” Lục Giác Lam nắm chặt vô-lăng, lông mày co rút nhanh ” Còn có, chờ chút nữa ở trước mặt bọn họ cậu đừng gọi ba tôi là chú, gọi ba.”

Ánh mắt Ninh Giác Thần lóe lóe, cúi đầu không hé răng, Lục Giác Lam âm thanh càng lạnh hơn:” Không muốn nói chuyện lúc ăn cơm thì phiền cậu ngậm miệng chờ nói gì.” Xe lái nhanh, qua đường ngoằn ngoèo Lục Giác Lam cũng không giảm tốc độ, Ninh Giác Thần bị quăng mạnh một cái, vai đập vào trên cửa xe rên một tiếng.

Cậu có chút khấn trương vúi dây an toàn, Lục Giác Lam thoáng nhìn động tác hốt hoảng của cậu xì cười ra tiếng, liền nhấn thêm chút ga, Ninh Giác Thần nhìn cảnh đường phố tòa nhà nhanh chóng xẹt qua bên ngoài, sắc mặt càng ngày càng trắng.

Ngoài cửa sổ mưa to như thác, hạt mưa lớn lại mau, như tiếng đạn tạch tạch đánh lên xe, ngay cả tiếng đài cũng sắp nghe không rõ. Giữa hai người là yên lặng cùng lúng túng, đánh vỡ sự giằng co là tiếng chuông nửa giờ sau, Hứa Duệ gọi tới. Ninh Giác Thần ấn nút nghe, thanh âm rất nhẹ:” Đây, Duệ ca?”

Lục Giác Lam nhíu mày, trên mặt liền hiện ra khinh bỉ cùng hài hước. Hứa Duệ mang theo âm thanh rời giường, rất không thích hỏi hấn:” Cậu ở đâu?” Bên ngoài mưa quá lớn, Ninh Giác Thần mở âm lượng nghe to nhất mới nghe rõ Hứa Duệ nói:” Tôi buổi trưa về nhà ăn cơm.”

Ngoại ô tín hiệu không tốt, cộng thêm tiếng mưa rơi hỗn tạp, Hứa Duệ nghe đứt quãng, hấn có chút buồn bực mà mắng một câu:” Nói cái gì vậy, cậu nói to một chút sẽ chết à?” Hấn không thích nhất Ninh Giác Thần như vậy, nói chuyện làm việc đều một bộ dáng lo sợ, thật giống như bị ủy khuất oan ức, mình rõ ràng đối với cậu đầy đủ chứ?

Ninh Giác Thần lén lút liếc mắt nhìn sắc mặt Lục Giác Lam, không dám buông ra âm thanh nói chuyện, không khóc hắng giọng một cái:”Buổi trưa anh tôi có tiệc đính hôn, tôi đi ăn cơm”. Hứa Duệ năm, sáu giây không lên tiếng, Ninh Giác Thần cho là hấn cúp, thăm dò hỏi một tiếng:” Duệ ca?” Hứa Duệ hít sâu một hơi:” Giác Lam đâu?” Ninh Giác Thần huyết thái dương đột nhiên nhảy một cái, dùng sức cắn môi dưới:”....ở bên cạnh, lái xe.”

Lục Giác Lam nghe vậy nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu, lái xe vào đường hầm. Ngăn cách tiếng mưa rơi, âm thanh điện thoại nháy mắt rõ ràng, Ninh Giác Thần nghe Hứa Duệ nói:” Cậu đưa điện thoại cho Giác Lam”.

Tay cầm điện thoại Ninh Giác Thần cứng lại, Hứa Duệ không nhịn được thúc giục:”Ninh Giác Thần! Đưa điện thoại cho anh cậu!” Cửa đường hầm càng ngày càng gần, tiếng mưa rơi lại bắt đầu trở nên âm ỉ, Ninh Giác Thần nội tâm khổ sở, chưa xót không chịu nổi, ngập ngừng mở miệng nói, như cầu xin than thở:”Duệ ca....”

Biến cố chính là phát sinh trong vòng mấy giây, dựa vào hàng đèn hồng bên phải, đường hầm ánh sáng mờ tối, khi Lục Giác Lam thấy rõ một chiếc xe hàng lớn đậu ở cửa ra đã không kịp né tránh. Y bẻ nhanh tay lái cũng khó khăn lắm mới tránh qua gần nửa thân xe, ghế phó lái một mặt mạnh mẽ đụng phải đuôi xe phía trước, một tiếng động rung trời nổ vang.

Lục Giác Lam bị lực mạnh mẽ đập vào trên tay lái, mười mấy giây hoàn toàn là mộng, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngực đau nhức. Y uể oải mắng một câu thô tục, tê tê rút ra khí lạnh quay đầu, thấy cửa sổ ghế bên cạnh toàn bộ nát, Ninh Giác Thần hai mắt nửa khép không hề tức giận đang dựa vào chỗ ngồi.

Lục Giác lam tim đập loạn, vừa mở miệng giọng khàn khàn dọa người:”Đây!” Ninh Giác Thần không nhúc nhích. Lục Giác Lam đẩy nửa người trên, duỗi cánh tay kéo cậu:”Đây! Ninh Giác Thần!”

Cả người Ninh Giác Thần lệch sang một chút, bởi vì dây an toàn cố định mà chưa có hoàn toàn ngã xuống, đỉnh đầu bị thủy tinh đâm có màu trào ra, chảy xuống gò má sau lại theo cổ lách tách cách cách chảy xuống đệm, rất nhanh liền thấm vào, lưu lại một mảng nhỏ đậm màu. Lục Giác lam bị khuôn mặt đầy máu của cậu dọa sợ đến giọng phát run:” Đây! Tỉnh lại đi! Đây!”

Kỳ thực lúc này Ninh Giác Thần còn có một chút ý thức, cậu có thể cảm giác được trên mặt bị rạch vài vết, cảm giác được vừa nóng vừa tanh của máu từ miệng vết thương cuộn cuộn không ngừng chảy ra, cảm giác

được thân thể như xé ra, cả người trầm trọng trở nên lạnh lẽo.

Trước mắt vừa bắt đầu một mảnh tối, bên tai chỉ có âm thanh của mình ồ ồ thở dốc cùng tiếng tim đập dồn dập, trong tay cậu còn gắt gao nắm điện thoại di động không tha, Hứa Duệ đầu bên kia rất lo lắng nói gì đó, Ninh Giác Thần làm sao cũng không nghe rõ. Cậu khó khăn giật giật ngón tay, thật vất vả cầm điện thoại di động dịch đến gần tay, lúc này rốt cục nghe được rõ ràng.

Hứa Duệ nói là:” Giác Lam! Lục Giác Lam! Cậu có chuyện gì sao?”

Quen biết mười năm, bắt đầu loại quan hệ bạn tình bảy năm, không phải không có lúc cảm thấy nản lòng, ngược lại là số lần chết lặng đã quá nhiều. Cậu vẫn luôn, vẫn luôn biết đến Hứa Duệ xuyên qua cậu yêu một người khác, cũng đã sớm có thói quen mười năm như một ngày cam tâm tình nguyện làm cái bóng của người kia.

Thì ra cho đến ngày nay trái tim mình vẫn không có thói rửa mắt ánh sáng mà chết, thời điểm như thế này vẫn cảm thấy đau đớn oan ức khó chịu.

Dòng máu sền sệt dày dính lại trên lông mi, mắt như bị ngăn lại giống nhau trợn lên đều không mở ra được, cậu mất công tốn sức mà chớp mắt trái một lúc, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy chỗ người ngồi chỗ tài xế đang giải thích qua điện thoại, là đang báo cảnh sát sao?

Duệ ca, Lục Giác Lam của anh không có chuyện gì, một chút việc đều không có.

Ninh Giác Thần có chút muốn cười: Có chuyện là tôi, dù cho một giây, cũng muốn nhớ tôi đi. Cậu giật giật đôi môi khô khốc, lại chỉ có thể phát ra vài tiếng rên thốt khổ không thành lời, cả người lạnh lẽo buồn ngủ, khắp toàn thân không có chỗ nào không đau, trước mắt từng trận hoa mắt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, cũng dần dần không nghe thấy đầu bên kia điện thoại nói gì.

Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể không cần tiếp tục nghe Hứa Duệ một lần một lần gọi tên anh cậu, vô cùng tốt, thật sự. Đây là ý nghĩ trước khi Ninh Giác Thần mất ý thức.

Cậu chìm vào bóng tối vô biên, như là tiến vào một giấc ngủ dài dằng dặc.

Điện thoại di động từ tay cậu mất lực trượt rơi xuống, màn hình dán vào hai má cậu quẹt ra một vệt máu nhạt lớn dọa người, trong loa truyền đến tiếng nam nhân gào thét:” Ninh Giác Thần! Thần Thần! Thần Thần!”

4. Chương 4: Nhảy Ra Một Em Trai Ruột

Chương 4. Nhảy ra một em trai ruột

Hứa Duệ còn nhớ lần đầu gặp Ninh Giác Thần, là mùa thu bọn họ năm lớp mười. Hai ngày cuối tuần đều mưa to, nhiệt độ giảm xuống đến mười mấy độ, Hứa Duệ ra cửa bị gió lạnh thổi đến lập tức còng người, vào trong nhà đổi bộ đồng phục học sinh.

Thời điểm khai giảng nhà trường thống kê số đo đồng phục học sinh, hắn theo như trước kia điền 1m75, hình như hơi nhỏ, mặc vào ống tay ngắn một đoạn dài. Hứa Duệ khom người ở cửa buộc dây giày, bà nội từ trong bếp đá đá đập đập đi ra, trên hông buộc một cái tạp dề nhiều nếp nhăn:”Kiến kiến lại không ăn điểm tâm liền đi học à?”

Hứa Duệ chỉnh quần lại dùng sức kéo kéo ống quần xuống:” Bà nội! Đừng gọi con như vậy nữa, con đã lớn rồi.” Bà nội nhướn chân lên vỗ vỗ vai hắn:” Bao nhiêu tuổi cũng là trẻ con, ăn điểm tâm xong lại đi đi? Ta vào bếp hâm nóng cho con hai cái bánh bao thịt.”

Hứa Duệ trái tim sớm bay đi: “Không ăn không ăn, Giác Lam đến quán ăn trước trường học ăn điểm tâm.” Vừa dứt lời người đã nhắc chân lát nữa cùng Lục dài nhảy lên xe nhanh chóng đập đi, bà nội đuổi theo ra

cửa hướng bóng lưng hần giọng như rống một tiếng, toàn bộ ngô đều run:” Hai đứa trên đường đi chậm một chút a!”

Hứa Duệ ần ần lỗ tai, gơ tay lên không trung lung tung vung hai lần. Mỗi lần bà nội hần lớn giọng gào làm hàng xóm đều thức dậy, Hứa Duệ cảm thấy bà nội đến nay không bị người nhắc nhở cũng là một cái kỳ tích, có thể thấy được Bách Nhạc Hạng một cảnh hoa tám mươi vẫn như năm đó uy phong như cũ.

Thật ra nhà Hứa Duệ ở một khu khác, cha mẹ đi ra ngoài buôn bán, hàng năm không ở nhà, cho nên hần từ tiểu học lên lớp bốn liền sống cùng bà nội. Hứa Duệ đạp xe đạp nhanh chóng xuyên qua Bách Nhạc Hạng, tại đầu hẻm đông nhà thứ hai vắn một cái phanh xe hết sức đẹp trai dừng lại, nhìn bóng lưng Lục Giác Lam đứng ở cửa:” Ngốc cậu ngày hôm nay sao lại không mặc đồng phục học sinh?”

Cái biệt danh ngốc cậu ngõ ngẩn là do Hứa Duệ ép Lục Giác Lam gọi như tên thân mật. “Lục Giác Lam” trước mắt xoay người, dùng ánh mắt có chút mệt mỏi mê hoặc nhìn hần. Hứa Duệ sững sốt một chút, không chỉ vì ánh mắt “Anh là ai” của cậu, hần còn cảm thấy được Lục Giác Lam ngày hôm nay có chút...Không giống Lục Giác Lam?

Cảm giác này thật giống như gieo một thân cây trước cửa nhà, mỗi ngày mỗi ngày thấy, có ngày đột nhiên nhìn cảm thấy được có chỗ nào bất đồng, thế nhưng chính là người không nói được nó là ít đi cái cành hay vắn là nhiều hơn cái lá cây.

Hai người đều kinh hoảng nhìn nhau một hồi, Hứa Duệ “Cậu cậu cậu...” nửa ngày cũng không nói ra được nửa câu sau, lúc này liền có người loảng xoảng một tiếng đóng cửa đi ra. Hứa Duệ tưởng Lục Thành Hùng hoặc là Trần Ngọc Hồng, đang chuẩn bị gọi chú dì hóa giải không khí lúng túng, vừa ngẩng đầu, mịa nó! Lại một Lục Giác Lam.

Hứa Duệ ngốc trừng mai mắt, sợ đến suýt chút nữa ngồi xe đạp không vững, mạnh mẽ néo bắp đùi mình một cái, thật đau, không phải là mơ. Hần khí quán sông hà mà mắng một tiếng:” Tôi...Đệt!” Sau đó Lục Giác Lam mặc bộ đồ học sinh xuống lầu, liếc một cái lên trời: “Cậu có thể vắn minh một chút được hay không, sáng sớm liền đệt đệt đệt, chó đực động đực à.”

Hứa Duệ cuối cùng cũng tìm được cảm giác quen thuộc trong cái liếc mắt này, chân dưới đất quệt hai cái trượt đến bên cạnh Lục Giác Lam:” Con bà nó tôi đều như vậy tại sao không cho tôi nói?! Đây là cái gì, khoa huyền diệu ảnh sao? Kỹ thuật nhân bản rút cục đi vào thiên gia vạn hộ?” Vừa nói vừa gơ tay xoa nhẹ đôi mắt, tỉ mỉ quan sát nhân bản thể không mặc đồng phục học sinh kia.

“Lục Giác Lam” cùng với Lục Giác Lam thật thật giống nhau, cũng khó trách mới vừa rồi Hứa Duệ nhìn bóng lưng nhận sai, đứng nhìn chính diện cũng sẽ không nói được không giống nhau ở chỗ nào. Hiện tại hai người đứng cùng nhau lại nhìn ra được khác biệt rõ ràng, đó chính là vóc dáng.

Lục Giác Lam cùng Hứa Duệ không khác nhau lắm, một mét bảy bảy, bảy tám, bộ dáng muốn vượt qua một mét tám trong năm nay. “Lục Giác Lam” này mới 1m7, người so với chính bản Lục Giác Lam thon gầy hơn một ít. Hứa Duệ nhìn chằm chằm lập tức xì một chút bật cười:“Hai người đứng như vậy thật giống búp bê Nga ha ha ha ha.”

“Lục Giác Lam” nhỏ ngón tay vẫn luôn vắn chặt ống tay áo, không biết làm sao mà cúi đầu. Lục Giác Lam thấp giọng mắng nhỏ một câu ngu ngốc, nhảy lên chiếc xe đạp sáng loáng mới tinh của y, đây là quà tặng y lên trung học, một chiếc màu trắng tinh, đạp như bay đi.

Hứa Duệ nhìn một chút, lại quay đầu nhìn cái khác một chút:” Không phải, cậu cứ như vậy đi a? kia... Cái này Lục Giác Lam làm sao bây giờ?” Lục Giác Lam cũng không quay đầu lại, trả lời như chuyện đương nhiên:” Ngồi xe của cậu a, xe tôi lại không ngồi được phía sau.” Hứa Duệ ngẩng đầu một cái người y đã cách hần mười mét:” Mịa nó! Đại ca người đi chậm một chút, cũng biết người thổi khoe khoang xe mới.”

Xong Hứa Duệ lại lúng túng trước cái mặt “Lục Giác Lam” này, hai người mắt to trừng mắt nhỏ mười mấy giây, sau đó Hứa Duệ rất làm ra cái vẻ mà hần giọng một cái:” Vậy cậu tới?” Mội “Lục Giác Lam” mím thành một đường, một điểm huyết sắc đều không có, sợ hãi rụt rè mà đi tới cẩn thận nhảy lên ngồi sau.

Cậu không dám dựa vào quá gần Hứa Duệ, cái xe nhỏ như vậy chỉ dám ngồi một nửa, cho nên Hứa Duệ không cảm giác được cậu ngồi lên:” Ngồi xong chưa?” Đây là lần thứ nhất Ninh Giác Thần nói chuyện cùng

Hứa Duệ, liền một chữ, như tiếng muỗi kêu ừ một tiếng. Hứa Duệ nghiêng đầu qua nhìn cậu, ngữ khí có chút sốt ruột: “Cậu ngồi dịch lên phía trước đi, một hồi ngã xuống đừng trách tôi, bám lấy eo tôi.”

Ninh Giác Thần giật mình, từ từ tiến lên phía trước cọ cọ, thế nhưng không dám đụng vào Hứa Duệ, Hứa Duệ nhìn qua có chút dữ, cậu có chút sợ. Hứa Duệ nghe phía sau truyền tới một tiếng nơm nớp lo sợ “Hảo”, Ninh Giác Thần dậy thì muộn, khi đó vừa mới bắt đầu vỗ giọng, âm thanh khàn khàn, nghe hơi nhỏ.

Hứa Duệ một cước đạp xe đi ra ngoài, hắc hắc cười ngây ngô: “Cậu làm sao lại như một cô gái vậy.” Ninh Giác Thần lúc này âm thanh vang dội, trả lời cũng rất nhanh: “Tôi không phải!” Hứa Duệ tăng nhanh tốc độ đuổi theo Lục Giác Lam: “Biết cậu không phải, tôi nói là như, như hiểu không?” Ninh Giác Thần không dám nói tiếp nữa, sợ chọc tới Hứa Duệ hẳn sẽ ném cậu đi.

Hứa Duệ đạp đến nhanh chóng, Ninh Giác Thần khẩn trương đến mức trên lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh. Đầu hẻm đang sửa đường, xuất hiện một cục đá, xe đạp vui vẻ mà đi tới, Ninh Giác Thần suýt chút nữa hoảng ngã xuống, nhanh chóng cúi tay nắm lấy vạt áo Hứa Duệ. Tại cái ngã tư thứ nhất rốt cục đuổi kịp Lục Giác Lam, cái xe mới của y sáng đến chói mắt, Hứa Duệ dừng xe lại bên cạnh y cùng nhau chờ đèn đỏ, Ninh Giác Thần lập tức buông tay ra ngồi thẳng người.

Hứa Duệ quay đầu nhìn Lục Giác Lam: “Nói lảm bảm lảm bảm a, tiểu Lục Giác Lam này từ đâu tới?” Lục Giác Lam mặt không thay đổi liếc hẳn một cái: “Người mù à? Không thấy được là sinh đôi sao?” Hứa Duệ một buổi sáng bị y xông tới vài câu cũng có chút bốc hỏa: “Cậu ăn hỏa dược à? Tôi con mẹ nó biết cậu đã nhiều năm như vậy làm sao lại không biết cậu có em trai sinh đôi..”

Ánh mắt Lục Giác Lam dời về phía sau, dừng lại trên mặt Ninh Giác Thần, ngữ khí không có gì ngập ngừng: “Xin lỗi, tôi trước một ngày mới biết.” Ninh Giác Thần bị y nhìn chằm chằm rất không được tự nhiên, sợ hãi cúi đầu, căn bản không dám nhìn ánh mắt của y.

Hứa Duệ khoa trương huýt sao một cái: “Há, sau đó liền từ trong tảng đá nhảy ra một đứa em trai? Là em trai đi, nhỏ như vậy.” Đèn xanh sáng lên, Lục Giác Lam đạp xe đi: “Cậu hỏi cậu ta đi.” Hứa Duệ mắng một tiếng, thật nhanh theo sau, cả người đứng lên xe đạp, xe đạp lắc lư trái phải lợi hại, Ninh Giác Thần nhanh chóng gắt gao nắm lấy vạt áo Hứa Duệ.

Lục Giác Lam đạp đến nhanh chóng, Hứa Duệ đeo theo một người đuổi không kịp y, ở cái ngã tư thứ ba trên sườn núi thì hoàn toàn bị bỏ lại, vừa thở vừa mắng người: “Tôi đệt, gốc cầu ngày hôm nay uống lộn thuốc a!” Ninh Giác Thần hai chân hướng xuống phía dưới, dùng sức đẩy về phía sau một cái, muốn cho Hứa Duệ tiết kiệm chút khí lực. Rốt cục leo lên đỉnh sườn núi, Hứa Duệ thở phào một hơi: “Nắm chặt.”

Vừa dứt lời xe đạp trực tiếp từ đỉnh sườn núi lao xuống với tốc độ nhanh chóng, gió thu ào ào gào thét bên tai, Ninh Giác Thần kinh hô một tiếng, ôm lấy eo Hứa Duệ. Âm thanh Hứa Duệ thừa dịp gió thổi qua đến: “Này, cậu tên gì?” Ninh Giác Thần nói tên của mình.

Hứa Duệ ồ một tiếng: “Lục Giác Thần? Quả nhiên là anh em.” Ninh Giác Thần sợ Hứa Duệ nghe không rõ, nói to “Không phải Lục, là Ninh, Ninh Giác Thần.” Hứa Duệ không nghĩ ra: “A? Cậu không phải họ Lục cũng nên là họ Trần chứ?” Ninh Giác Thần cố chấp mà giải thích: “Cha tôi họ Ninh.”

Hứa Duệ hoàn toàn không thể hiểu được: “Lục Thành Hùng không phải họ Lục à...Nói chuyện, cậu đã ăn bữa sáng chưa? Chúng ta đi ăn bánh bao nước đi!” Sau đó cũng không chờ Ninh Giác Thần trả lời, tự thắng gấp một cái trước cửa tiệm bữa sáng của lão Lưu, Ninh Giác Thần đông một cái đầu cắm vào lưng của hắn.

Hứa Duệ tối qua muốn ăn bánh bao, nghĩ đến mất ngủ, sau đó đếm bánh bao mà ngủ. Tỉnh lại liền kế hoạch ăn lại đây ăn cùng Lục Giác Lam, không nghĩ tới tiểu tử này sáng sớm phát điên trực tiếp chạy mất dạng. Hứa Duệ lôi Ninh Giác Thần vào tiệm. Ninh Giác Thần rất câu nệ ngồi xuống, eo uốn thẳng tắp, ngồi như học sinh tiểu học lên lớp.

Hứa Duệ hỏi cậu muốn ăn gì, Ninh Giác Thần mềm nhũn lắc đầu. Hứa Duệ lại hỏi vậy cậu ăn sáng rồi sao, Ninh Giác Thần vẫn lắc đầu. Hứa Duệ cùng Lục Giác Lam thường xuyên đến nơi này ăn bánh bao, chủ tiệm đặc biệt quen biết bọn họ, dù bận rộn bên trong cũng tranh thủ lại đây hỏi thăm bọn họ một chút, cũng không phát hiện hôm nay là người khác: “Nhá đến sao các tiểu tử! Thế nào, ngày hôm nay muốn ăn gì? Vẫn giống như trước đây?”

Hứa Duệ nhìn Ninh Giác Thần nửa ngày không nói bộ dáng có chút phiền, quay đầu nói với chủ tiệm:” Giống nhau giống nhau, làm nhanh lên một chút nha thúc, sợ đến muộn!” Lưu lão bản rống một tiếng to rõ:” Được rồi! Lập tức tới ngay!”

Tiêu chuẩn của Hứa Duệ cùng Lục Giác Lam: Mỗi người một lồng ba cái bánh bao trong nước canh, một quả trứng luộc trong nước trà, Hứa Duệ một chén sữa đậu nành ngọt, Lục Giác Lam một bát đậu phụ mặn. Bà chủ đem đồ ăn bưng lên, giác quan thứ sáu của nữ nhân lập tức có tác dụng, không tự chủ nhìn chăm chăm Ninh Giác Thần mấy lần, Ninh Giác Thần khần trương nói với bà chủ tiếng cảm ơn, bà chủ vừa nghe lại càng kỳ quái, làm sao giọng nói giống như thay đổi.

Hứa Duệ bẻ ra đôi đũa dùng một lần, đem bánh bao, trứng gà cùng đậu phụ đẩy đến trước mặt Ninh Giác Thần:” Ăn đi.” Ninh Giác Thần cúi thấp đầu, như là rất cung kính mà cho hắn một cái cúi đầu:” Cảm ơn...anh!” Hứa Duệ không nói cho cậu biết tên, cậu cũng không dám hỏi. Ninh Giác Thần nếm một chút đậu phụ, mặn, bên trong còn có hành thái có tôm khô có tảo tía, thật kỳ quái, trước đây cậu ăn đậu phụ đều là ngọt.

Hứa Duệ nhét vào miệng một cái bánh bao, cắn một cái nước bên trong liền chảy ra, hắn một bên tê tê hít không khí, một bên lấy đũa gõ gõ cái bát nhựa trước mặt Ninh Giác Thần:” Không thích?” Ninh Giác Thần nhanh chóng lắc đầu, ăn quá nhanh làm đầu lưỡi nóng đến tê rần.

Hứa Duệ ăn xong lôi khăn giấy ra lau miệng:” Anh của cậu chắc cũng chưa ăn điểm tâm đi.” Ninh Giác Thần còn chưa có quen với cái tên này, ngày hôm trước cậu cũng mới nhận anh ruột, chần chừ một chút mới gật đầu. Hứa Duệ một bên kêu gói lại một phần bánh bao, đi sang một bên tìm bà chủ tính tiền.

Ninh Giác Thần vội vã đứng lên theo sau, trong miệng còn nhai lòng đỏ trứng. Hứa Duệ cảm thấy có chút buồn cười:” Làm gì, sợ tôi đem cậu vứt ở nơi này sao?” Ninh Giác Thần nhỏ giọng mà giải thích:”...Tôi không biết trường học ở chỗ nào.”

Hai người trên tiếng chuông tự học mà tiếng vào cổng trường, xe đạp một đường chạy như bay, sau đó tại cửa nhà xe thẳng gấp một cái, Ninh Giác Thần lại một lần cầm đầu vào lưng Hứa Duệ, sống mũi đụng đau. Hứa Duệ một bên khóa xe một bên đùa cậu:” Cậu phá kỷ lục rồi đấy biết không, ngày đầu tiên đi học liền đi muộn. Tôi và Lục Giác Lam ngày thứ hai mới dám!”

Ninh Giác Thần cầm lấy dây lưng cặp sách, đối với trêu chọc của hắn không hề bị lay động:” Xin hỏi anh có biết phòng của thầy giáo Phùng ở đâu không?” Phùng Phong là giáo viên chủ nhiệm của bọn hắn. Hứa Duệ nhất thời cảm thấy vô vị, bĩu môi một cái thu ý cười, cứng rắn mà mở miệng chỉ vị trí cho cậu.

Ninh Giác Thần rất trịnh trọng nói một tiếng cảm ơn, quay người hướng lớp học chạy tới, bẹp bẹp cái cặp sách trên mông nghiêng ngả. Hứa Duệ cảm thấy đứa bé ngày thật không có sức lực, trêu chọc một chút cũng sẽ không cười.

Hắn khóa kỹ xe, xách hộp cơm lên tầng, trước mặt đụng phải chủ nhiệm đang đi tuần. Đại khái là số lần đi muộn quá nhiều, da mặt quá dày, mặt Hứa Duệ thậm chí không đáng tin mà theo sát chủ nhiệm hỏi thăm một chút.

Hắn từ cửa sau phòng học chạy vào, rón rén ngồi xuống, sau đó dùng hộp cơm đâm đâm Lục Giác Lam đằng trước:” Ngốc cẩu, ăn bánh bao không?” “Không ăn, lẩn.” “Há, kia có phải hay không cẩu không để ý tới bánh bao?” “...”

Hứa Duệ đưa điểm tâm xong liền gục xuống bàn ngủ bù, chờ chuông tan giờ tự học vang lên liền ngồi dậy chậm rãi xoay người:” Cậu nói một chút cái em trai từ trong cục đá sinh ra?” Lục Giác Lam cau mày:” Có cái gì để nói.” Hứa Duệ nâng quay hàm suy nghĩ một chút:” Tỷ như tại sao hắn không mang họ Lục?”

“Hắn theo họ ba hắn, tôi theo họ ba tôi, có vấn đề?” Lục Giác Lam dùng một cái để đùa xuống, giống như Hứa Duệ vừa hỏi một vấn đề thật nhàm chán.

5. Chương 5: Cô Bé Lọ Lem Cùng Tỷ Tỷ

Chương 5. Cô bé lọ lem cùng tỷ tỷ

Hứa Duệ không hiểu ra sao bị Lục Giác Lam đổi một buổi sáng, buồn bực mà kèn kẹt ẩn lại nấp bút. Tiết một là môn số học của giáo viên chủ nhiệm, trước giờ học mười phút Phùng Phong cầm cuốn sách lại đây, đằng sau là một cậu con trai nhỏ bé ôm cặp.

Ngày thứ hai tất cả mọi người đều bận rộn chép bài tập, trong phòng học vốn đang huyền ảo loạn xạ, Phùng Phong vừa tiến vào nhất thời yên tĩnh, làm ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người trong nháy mắt đều chuyển tới trên mặt Lục Giác Lam. Lục Giác Lam trong lớp số học là người được đề cử đang thu sách luyện tập trên bục giảng, động tác trên tay của y dừng một chút, quay đầu lạnh lùng nhìn Ninh Giác Thần một cái. Ninh Giác Thần lập tức chột dạ cúi đầu, hình như rất sợ y.

Hai người đứng tại hai bên bục giảng, cực kỳ giống nhau nhưng trên mặt hoàn toàn là loại biểu tình khác nhau.

Lục Giác Lam đem tập sách luyện tập chỉnh tề để lên góc bục giảng:” Phùng lão sư, còn Hứa Duệ không nộp.” Hứa Duệ đã sớm có thói quen y đại nghĩa diệt thân (vì đại nghĩa không quản tình thân), ánh mắt không chớp một cái. Hắn lười biếng chống đỡ đầu xem Ninh Giác Thần, tiểu hài nhi đều sắp nhìn mặt đất chăm chú đến thủng ra một cái lỗ.

Phùng Phong gật đầu một cái:” Lớp chúng ta có một bạn học mới chuyển đến, trước hết để bạn tự giới thiệu mình.” Ninh Giác Thần hai tay căng thẳng cầm lấy cặp sách, cúi đầu một cái thật sâu:” Tổ là Ninh Giác Thần.” Giác dùng rất ít trong tên, dễ dàng làm người ta liên tưởng đến “Lục Giác Lam”. Như một hòn đá quăng vào nước trong ao, phòng học yên lặng như tờ liền vang lên tiếng bàn luận khe khẽ.

Phùng Phong mở máy chiếu hình:” Có thể nói một chút sở thích của em, trường học sơ trung.” Ninh Giác Thần lắc lắc đầu, cảm môi không chịu nói. Vừa vặn Lục Giác Lam lúc này đang kéo ghế, đột ngột phát ra một trận tạp âm chói tai.

Khung cảnh này thấy thế nào cũng giống cô bé lọ lem cùng tỷ tỷ ác độc, Hứa Duệ phốc bật cười. Ninh Giác Thần cảnh giác nhìn sang phía hắn, ánh mắt vô tội làm Hứa Duệ nhớ tới một con mèo hoang mù vừa bẩn vừa gầy ở đầu con hẻm kia đứng ở nắp thùng rác nghe răng trợn mắt kêu meo meo - chỉ khác là con mèo trước mắt này cũng sẽ không kêu meo một tiếng.

Trong lớp vốn có bốn mươi tám người, chỗ ngồi theo như sáu ngôi tám bày, không có nhiều chỗ trống. Phùng Phong để Ninh Giác Thần chạy sang lớp bên cạnh chuyển một cái bàn, Ninh Giác Thần chạy chậm đi, một hồi dời một cái bàn lại đây, rón rén đứng ở cửa sau:” Phùng lão sư...” Phùng Phong dùng thước Ê-ke chỉ chỉ ở hàng chính giữa:” Ngồi ở sau hàng này đi.”

Hứa Duệ liếc mắt thấy cậu khó khăn đem bàn dời đến phía sau mình, để túi sách ngồi xuống. Phùng Phong ngẩng đầu một cái không nhìn thấy người cậu, hoàn toàn bị Hứa Duệ che mắt:” Hứa Duệ, em với bạn học mới đổi chỗ cho nhau đi, em cao hơn.”

Hứa Duệ ngồi hàng cuối một mặt là bởi vì hắn cao, mặt khác là do hắn bị lưu ban. Lão sư nhầm lẫn làm ngơ, hắn cũng vô cùng quý trọng những ngày như hoàng đế thời gian hạnh phúc, lên lớp muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì ngủ, thoải mái nghiêng ngả.

Ninh Giác Thần như vậy liền bị sắp xếp ngồi vào giữa Lục Giác Lam và Hứa Duệ. Cậu âm thầm nhớ cái tên này: Thì ra hắn tên là Hứa Duệ (trong bản QT ghi là Hứa ye?), không biết là lá cây hay là đêm tối đêm?

Sắp xếp xong học sinh chuyển trường, lão Phùng bắt đầu dạy học. Hứa Duệ lười nghe số học, nâng đầu ngán người, ánh mắt bay bay liền trở về bóng lưng một lớn một nhỏ phía trước, hai người này ngay cả gáy cũng giống nhau, còn chơi rất vui, vẽ hai cái đường viền đề lên xem giống như thành một lỗ nhỏ.

Hứa Duệ nhớ lại một chút, Lục Giác Lam lúc đầu cũng giống thân hình Ninh Giác Thần bây giờ, nhỏ bé trắng mềm, đặc biệt giống con gái – trừ cái tính nóng nảy cùng cái miệng độc. Ninh Giác Thần lại không giống, vừa mới ở chung một hồi mà nói, đứa bé này thật sự là từ ngoài vào trong, trước sau như một dễ ức hiếp.

Hứa Duệ một tay chuyển bút, nhàm chán nhìn sau lưng Ninh Giác Thần ngẩn người. Ninh Giác Thần mặc một chiếc áo khoác nhiều nếp nhăn, có chút mỏng và vủ, tẩy trắng bạch, nhìn cũng không vừa, ống tay áo lỏng lỏng lẻo lẻo, càng hiện ra cánh tay gầy trơ cả xương, giống như một bàn tay cũng có thể nắm hết. Mặc như vậy, nhưng rất sạch sẽ, cổ áo phẳng phiu, lộ ra một cái cổ nhỏ trắng như tuyết.

Hứa Duệ phát hiện điểm khác nhau, trên gáy Ninh Giác Thần có một nốt ruồi nhỏ, một đen một trắng so sánh đặc biệt rõ ràng. Điểm đen tròn tròn nhỏ nhỏ không lệch nằm ở chính giữa, giống cái nút bật công tắc điện. Hứa Duệ nổi danh là khôn nặn, quỷ thần xui khiến duỗi tay tới, đâm một cái vào nốt ruồi này, nhiệt độ cơ thể thấp xúc cảm thật lạnh.

Ninh Giác Thần cả kinh run một cái, nhẹ nhàng rút cổ lại, cái nốt ruồi nhỏ đột nhiên ẩn vào trong cổ áo, một lúc sau lại lộ ra. Hứa Duệ thật giống như đột nhiên phát hiện một trò chơi mới, lại một lần nữa lấy ngón trỏ chọc vào.

Mới vừa đụng vào, Ninh Giác Thần lại run một cái, vốn là chỉ ngồi một phần ba ghế, lần này rút đến chỉ có xương mông đặt ở trên. Hứa Duệ sợ cậu tụt xuống. Hắn cũng là rảnh rỗi đến phát chán tìm thú vui, không nghĩ thật khi dễ người ta, vì thế ở phía sau nhỏ giọng gọi cậu:”Này, uy, cậu ngồi lên đi.”

Ninh Giác Thần không để ý tới hắn, Hứa Duệ dùng bút viết ký hiệu lên lưng cậu. Ninh Giác Thần quá gầy, đâm lên tất cả đều là xương cứng. Thời điểm sơ trung, ngồi phía trước Hứa Duệ là một tên mập mạp, bút đè lên lưng đều lõm xuống, đến cao nhất Lục Giác Lam ngồi trước mặt hắn, hắn đã lâu không chơi như vậy.

Ninh Giác Thần bị hắn làm phiền, rốt cục quay đầu lại, hai bên lông mày co quắp nhíu lại:”Anh đừng làm tôi...” Không biết là bởi vì tức giận hay là sợ, sắc mặt của cậu có chút hồng, hai gò má như đánh phấn, giống như một quả đào được đóng băng trong giếng cả mùa hè.

Hứa Duệ có chút xuất thần, còn chưa có kịp nói chuyện, trên trán đã trúng một cái phẫn. Lão Phùng ném càng ngày càng chính xác, mười phát có thể trúng đến tám, chín cái:”Hứa Duệ!” Hứa Duệ sờ soạng chỗ phẫn trúng trên trán:”Cũng không phải em nói chuyện!”

Hắn nhìn thấy đường cong bả vai Ninh Giác Thần sau đó cứng lên, hai tay ở dưới bàn siết thật chặt, mặt cũng càng đỏ, bây giờ so với quả đào mặt thì lại giống dầu đào hơn. Lão Phùng lại phê bình Hứa Duệ mấy câu, Hứa Duệ cả lơ phát phơ tai trái vào tai phải ra, ngẩng đầu lần nữa phát hiện Ninh Giác Thần đã dựng cổ áo lên, vì vậy cái nốt ruồi nhỏ đó cũng biến mất.

Tan lớp tiết hai Hứa Duệ đi tìm lão Phùng, nói mã số đồng phục mình nhỏ, có thể đổi một bộ khác hay không. Lão Phùng để hắn tự đi tìm thầy phụ trách thể dục, làm bộ không nhìn ra hắn muốn trốn nghỉ thức kéo cờ hôm nay.

Dù sao trong nghỉ thức kéo cờ tuần trước, cảnh tượng Hứa Duệ cùng nam sinh vóc dáng cao nhất lớp bên cạnh ném sâu vào người đối phương còn rõ ràng trước mắt, làm cho hắn trực tiếp bị chủ nhiệm lớp bắt lấy cúi đầu nghiêm chỉnh dạy dỗ. Phùng Phong suy nghĩ một chút, để hắn mang bạn học mới đi, miễn cho không có mặc đồng phục học sinh làm cho lớp bị trừ điểm tác phong và kỷ luật.

Hứa Duệ tuân lệnh đưa Ninh Giác Thần đi, bị Lục Giác Lam đứng ở hàng phía sau kéo đập một cái vào mông:”Cậu đi đâu? Không đi kéo cờ hả?” Hứa Duệ tung chân đá trở lại, vẩy vẩy đoạn cổ tay bên ngoài:”Đồng phục học sinh quá nhỏ, đi đổi bộ lớn một chút, có đi hay không?”

Lục Giác Lam cũng không muốn nghe hiệu trưởng nói chuyện, hiệu trưởng bọn họ là người mới được điều tới, mỗi ngày thứ hai kéo cờ đều thao thao bất tuyệt nói tư tưởng chính trị giáo dục nói đến hơn hai mươi phút. Y liếc Phùng Phong ở phía trước, chuẩn bị tránh đi, sau đó liền thấy Ninh Giác Thần đi theo sau Hứa Duệ:”Hắn cũng đi?”

Hứa Duệ gật đầu:”Lão Phùng sợ có người trong nghỉ thức kéo cờ mà không mặc đồng phục học sinh bảo hắn đi. Cậu cũng thương thầy ấy đi, tháng trước lương của thầy không phải vì cậu mà bị trừ cặn sạch sao?” Lục Giác Lam ha ha:”Như nhau.”

Đầu tháng chín, hai người bọn họ có hai lần bị tóm trong tiết thể dục leo tường ra ngoài chơi, bốn lần trốn buổi chiều ăn mì ăn liền trong quầy hàng trong khách sạn, ít nhất mười lần đi muộn tiết tự học, còn có một lần trực nhật giờ cái chổi cùng đồ lau sàn đánh nhau, tí tí tách tách quăng nước làm bẩn lớp chủ nhiệm.

Lục Giác Lam biết Ninh Giác Thần muốn đi liền nói không đi, vốn đang muốn chọc cười ngữ khí cũng lạnh xuống. Ninh Giác Thần toàn bộ đường đi đều núp sau Hứa Duệ, ngay cả hít thở đều nhẹ nhàng. Cây ngô đồng sắp chết dưới lầu so với cậu còn có điểm tồn tại hơn, cầm lấy đuôi mùa hè lập tức sống dở chết dở mà kêu lên một trận.

Hứa Duệ đi ở phía trước, Ninh Giác Thần đi cách hắn ba mét, từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách ấy, không đuổi tới cũng không tụt lại. Sắp đến cửa quán thể dục thì vừa vặn gặp đội ngũ lớp mười hai, Ninh Giác Thần bị ngăn ở phía sau, chờ đợi đi qua, ngẩng đầu một cái Hứa Duệ đã mất dạng.

Ninh Giác Thần có chút hoảng hốt, luống cuống mà lăm lét nhìn trái phải, thử thăm dò mở miệng, lần đầu tiên nhỏ giọng hô lên tên Hứa Duệ. Đáng tiếc âm thanh hành khúc vận động viên quá vang dội, hoàn toàn đè lên âm thanh cậu.

Ninh Giác Thần đi về phía cửa phòng thể dục, sốt sắng vịn ngón tay lại gọi một lần:” Hứa Duệ!” “Ngốc a, như thế nào có thể lạc đường...” Hứa Duệ từ trong đi ra:” Còn có, tôi so với anh cậu có phải hay không cũng nên gọi tôi một tiếng ca?”

Ninh Giác Thần bước chân nhanh hơn đi tới đứng trước mặt hắn, nắng sớm đầu thu xua tan hơi mưa ẩm ướt mấy ngày trước, ấm áp bao phủ trên người Hứa Duệ, đem tóc hắn nhuộm thành màu giấy mạ vàng nâu nhạt. Trong giọng hắn có ý hi vọng:”Như thế nào, gọi tôi Duệ ca đi.”

Thật nhiều năm sau này Ninh Giác Thần đều nhớ một khắc kia, Hứa Duệ đứng trên bậc thang cao nhất, cười lên có một cái lúm đồng tiền trên má trái. Ninh Giác Thần giật mình trong lòng, giống như trên người hắn có ánh sáng, môi giật giật, rất nhẹ nói:” Duệ ca.” Hứa Duệ cảm thấy khung cảnh chơi thật vui, giống như dễ dàng thuận phục được một Lục Giác Lam nhỏ.

Thầy giáo phụ trách đưa Hứa Duệ cầm một bộ đồng phục học sinh mới số đo 180, xoay người trên dưới đánh giá Ninh Giác Thần:” Không có 170, chỉ có 175.” Hứa Duệ suy nghĩ một chút, cởi áo khoác mình ra:” Vậy quên đi, không cần lấy cái mới, em cho cậu ấy.”

Ninh Giác Thần nhận lấy áo khoác của hắn, nhìn thấy trên cổ áo thêu hai chữ đen ” Hứa Duệ“. Hứa Duệ phát hiện cậu cầm quần áo bất động, đi tới nhìn một cái, trong nháy mắt có chút ngưng ngững:” Tôi đi, bà nội tôi lúc nào làm...” Ninh Giác Thần mỉm môi cười một chút:”Thật giống như người bạn nhỏ ở vườn trẻ.”

Cậu lần đầu tiên trước mặt đùa giỡn Hứa Duệ, còn đặc biệt nhỏ giọng, Hứa Duệ không nghe rõ, mơ mơ hồ hồ bắt lấy ba chữ ” Vườn trẻ:” Cậu nói thăm cái gì? Không muốn thì đi thôi.” Ninh Giác Thần nhanh chóng lắc đầu, đem đồng phục học sinh gấp lại ôm sát.

Bộ y phục này đến lớp 11 sẽ không mặc được, Ninh Giác Thần đem nó để lại một năm hai năm ba năm bốn năm... Lúc rời khỏi Tấn Thành vẫn luôn mang theo.

Sau ngày thứ bảy từ khi tai nạn xe cộ xảy ra, Hứa Duệ đến cái nhà trọ hắn và Ninh Giác Thần ở chung. Lời này kỳ thực không đúng lắm, ban đầu thuê căn phòng này quả thật là ở chung, hắn thậm chí có khoảng khắc động tình, nói là phải cho Ninh Giác Thần một cái nhà mới. Mà trên thực tế Hứa Duệ chỉ coi nó là nhà trọ, muốn tới thì tới muốn đi thì đi.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy căn phòng này thật trống rỗng, trống rỗng đến mức chỉ đứng thôi đều giống như có gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới đây. Hứa Duệ đi vào phòng ngủ, mở cửa tủ quần áo, bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ. Bên phải treo bốn cái áo sơ mi mới tinh, mỗi hai cái là một kiểu, size áo cách biệt một số.

Hứa Duệ đem quần áo từ trong tủ của Ninh Giác Thần sửa sang lại, ở dưới cùng phát hiện bộ đồng phục học sinh kia, để ở trong túi, chỉnh tề để lên, giặt đến không nhiễm một hạt bụi.

Hai tay hắn không tự chủ run lên, đem đồng phục học sinh từ trong túi lấy tung ra. Tên trên cổ áo đã mài mòn một chút. Ninh Giác Thần một lần nữa sửa lại, thêu đến không bằng bà nội Hứa Duệ, chữ ”Duệ” kia cong lên một cái xiêu vẹo.

Hứa Duệ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên tên mình, viên mắt lại ẩm ướt nóng. Hắn đem bộ đồng phục cẩn thận thu vào trong ngực, giống như có thể vượt qua thời gian mười năm, đưa tay ôm lấy thiếu niên tái

nhọt suy nhược.

6. Chương 6: Không Rõ Ý Thức Trách Nhiệm

Chương 6. Không rõ ý thức trách nhiệm

Đại khái khi đó Hứa Duệ cảm thấy Ninh Giác Thần người này rất kỳ quái, cả người một chút “Nhân khí” đều không có, vô thanh vô tức, giống như một con búp bê xinh đẹp.

Thật ra thời điểm mới quen Lục Giác Lam đã cho hắn một cảm giác không khác biệt lắm, nói Lục Giác Lam “Đẹp giống như búp bê”, sau đó bị Lục Giác Lam mười tuổi ấn lên mặt đất đánh no đòn:” Nói ai đẹp đây!” Lúc đó Hứa Duệ mới đến, không biết tiểu hài tử này chính là Bách Nhạc Hạng trong truyền thuyết, một thằng nhóc đại thủ lĩnh.

Hứa Duệ đưa Ninh Giác Thần đi thay đồng phục học sinh, Ninh Giác Thần không chịu, mềm nhũn lắc đầu, nói tự mình đến nhà vệ sinh đổi. Hứa Duệ vỗ một cái trên lưng cậu:” Cậu không mặc quần áo, đều là con trai liếc mắt có thể mang thai sao?” Bình thường hắn cùng Lục Giác Lam đánh nhau quen rồi, hạ thủ không nặng không nhẹ, Ninh Giác Thần bị hắn đánh trúng lão đảo về phía trước hai bước. Hứa Duệ có chút lúng túng sờ mũi:”....Không tan vỡ đi.”

Lúc bọn họ trở về nghỉ thức kéo cờ còn chưa kết thúc, hiệu trưởng vẫn đang cảm xúc mạnh mẽ mệnh mông phát biểu diễn thuyết, vừa vận đến phần chỉ đích danh phê bình mỗi tuần một lần:” Cao nhất tam ban lục đồng học (chỗ này mình không hiểu tác giả muốn nói gì..), rất nhiều bạn học trong tuần trước năm ngày thì đi muộn đến ba ngày! Tại đây nghiêm khắc phê bình!”

Hứa Duệ gơ tay lên nắm Ninh Giác Thần:” Tuần sau là Lục Giác Lam Hứa Duệ và Ninh Giác Thần, bạn học Ninh, cậu có sợ hay không?” Ninh Giác Thần nhỏ giọng sửa lại :” Là Ninh, đọc tiếng thứ tư.” Hứa Duệ sát lại gần một chút:” Cậu lại lảm bảm cái gì chứ, nói to một chút không được sao?”

Hứa Duệ dựa vào khiến mặt Ninh Giác Thần nhanh chóng nóng lên, cậu từ phía dưới cánh tay Hứa Duệ tránh ra, kết quả tay Hứa Duệ chụp tới bám vào cổ tay kéo cậu trở về:”Cậu đi làm gì?” Ninh Giác Thần giống như con mèo bị người nắm lấy gáy, run lẩy bẩy xin tha:” Tôi...tôi đi nhà vệ sinh đổi đồng phục học sinh.”

Bộ quần áo này trên người Ninh Giác Thần vừa rộng lại lớn, cậu đem một đoạn ống tay áo dài cuộn lên, vạt áo lỏng lẻo che đến mông.

Tiết ba tiết bốn là giờ nghỉ trưa Hứa Duệ không thích nhất, hắn ngồi chơi Rubik cả hai tiết, sắp tan lớp giờ tay lên chọc lưng người phía trước:” Này! Buổi trưa ăn cái gì?” Hối xong mới phát hiện mình nhầm người, quên mất Lục Giác Lam không ngồi trước mặt hắn, hơn nữa Ninh Giác Thần đổi đồng phục học sinh, ngoại trừ thân hình nhỏ bé thì bóng lưng hai người thực sự quá giống.

Ninh Giác Thần đại khái là sợ Hứa Duệ như trước đùa cợt mình, liền đáng thương dịch cái mông từ từ tiến lên phía trước đến ghé bên cạnh ngồi, nhìn thấy Hứa Duệ không nói gì. Hắn nhắn tin cho Lục Giác Lam:[Buổi trưa ăn cái gì? Đồ ăn xào? Mì sợi? Mì vằn thắn? Ở giao lộ mới mở một cửa hàng Hamburger, đi thử xem?]

Hắn nghiêng người thấy trước mặt Lục Giác Lam cúi người ở trong bàn lục lợi một chút, phỏng chừng là đang lên xem điện thoại di động, một hồi truyền đến âm thanh, là hai chữ:”Canteen.” Hứa Duệ cẩn thận hoài nghi Lục Giác Lam ngày hôm nay uống lộn thuốc, hai người bọn họ từ lúc khai giảng đến bây giờ chính là lần đầu tiên ăn tại canteen.

Chuông tan học vừa vang lên, Hứa Duệ đuổi người đứng lên, thấy Lục Giác Lam xoay người ở dãy bàn sau khấu trừ hai cái: “Ăn cơm.” Ninh Giác Thần hoảng hoảng khẩn trương đứng lên, không cần thận đá ngã cái ghế. Dọc theo đường đi, Hứa Duệ cùng Lục Giác Lam đi trước, Ninh Giác Thần đi phía sau hai bước,

từng có vết xe đổ lần trước, lần này cậu không dám đi quá xa, sợ bị dòng người tách ra lại không tìm thấy người.

Bọn học giống như trong phòng học xếp hàng, Ninh Giác Thần đứng ở giữa. Lục Giác Lam gọi cơm xong đem thẻ nhét vào tay Ninh Giác Thần:” Ăn nhiều một chút, đừng có mà trở về cáo trạng với mẹ tôi không cho ăn no.” Lời này bây giờ nói lên không được tốt, Ninh Giác Thần thật giống không nghe được ý trào phúng trong lời hằn, chặt chẽ siết lấy thẻ cơm, nói một tiếng:”Cảm ơn ca.”

Cảm ơn hai chữ coi như bình thường, một chữ cuối cùng sức chưa đủ, nhẹ bỗng chỉ còn âm thanh khí, Lục Giác Lam nhú nhú mày, bưng khay thức ăn quay người đi.

Mặc dù bây giờ là thời gian ăn trưa, thế nhưng các quán ăn vặt ngoài phố đặc biệt phát triển, càng ngày càng nhiều học sinh ra bên ngoài giải quyết bữa trưa, phòng ăn càng ngày càng vắng. Phóng tầm mắt nhìn rất nhiều bàn trống, Lục Giác Lam cố tình chọn cái bàn đã có người ngồi.

Ninh Giác Thần cũng rất tự giác, rón rén đi tới đem thẻ cơm để bên tay y, chính mình tìm một cái bàn bên cạnh ngồi xuống. Hứa Duệ ngồi đối diện Lục Giác Lam, ăn thử một miếng trong bát sườn xào chua ngọt, mùi vị cũng không tệ lắm, không tệ so với thức ăn xào bên ngoài.

Hắn vừa đứng sau xem Ninh Giác Thần chọn món ăn, lấy cá chua xào trứng gà, cơm ngược lại lấy sáu lượng, so với hắn ăn nhiều hơn, thật không nhìn ra thân thể nhỏ bé này.

Ánh mắt vừa vịn quét đến đứa bé ngồi bàn một góc sát tường ăn như lang thôn hổ yết, đưa một thìa cơm lớn vào miệng, miệng căng phồng như giấu hạt dưa, nhìn thật ngu ngốc, vừa đáng thương vừa buồn cười.

Khi đó Hứa Duệ còn không biết cuộc sống trước đây của Ninh Giác Thần trải qua thật không tốt, có cơm ăn liền theo bản năng ăn thật nhiều, sợ bữa này xong liền không có bữa sau.

Buổi chiều có tiết thể dục, Lục Giác Lam cùng Hứa Duệ theo thường lệ leo tường ra bên ngoài đánh điện tử, một tiết với thời gian nghỉ giữa giờ có thể chơi hơn một giờ. Cuối cùng dùng một vé trong ba tuần đổi lấy một con rối Mashimaro lớn, Hứa Duệ một mặt ghét bỏ:”Cậu đổi món đồ này làm gì?”

Lục Giác Lam đem đồ kẹp ở dưới cánh tay:” Tặng cậu a.” Hai người đến phía dưới tường, Lục Giác Lam để Hứa Duệ ôm Mashimaro chờ ở bên ngoài, chính mình đi vào trước, gọi Hứa Duệ ném đồ sang mình ở trong đón lấy, tránh bị rơi trên đất làm bẩn. Hứa Duệ ném qua sau đó đuổi một chân nhảy lên tường, mắng một câu bệnh thần kinh.

Lục Giác Lam nói tìm một nơi giấu đồ chơi này, không thể để cho lão Phùng thấy, Hứa Duệ nói phiền chết kêu y cút nhanh lên, mình trở về phòng học trước. Vừa lên lầu phát hiện cuối hành lang có người đặc biệt quen mắt, đầu tiên nhìn tưởng Lục Giác Lam, cẩn thận nhìn một chút thì ra là em trai mới Ninh Giác Thần.

Bên cạnh có bốn người vây quanh Ninh Giác Thần, cầm đầu là Ngô Thiên lớp bên cạnh, một mét tám mẩy, vừa to vừa cao, người cũng như tên coi trời bằng vung, điển hình chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Mới vừa khai giảng nhìn mặt cho là Lục Giác Lam dễ ức hiếp, cố ý đến gây sự, kết quả là bị Lục Giác Lam đánh ngã trên đất dạy làm người.

Hứa Duệ dừng lại nhìn một hồi. Bốn người kia từng bước một dồn Ninh Giác Thần đến trong góc, một bên vừa cười vừa nói cái gì, không nghe rõ, chỉ nhìn thấy sau đó còn động thủ. Ngô Thiên nắm lấy áo Ninh Giác Thần, đồng phục học sinh không vừa người liền rõ ràng hơn, vừa rộng vừa lớn giống như một cái bao tải.

Ninh Giác Thần bị hắn kéo đứng không vững. Vóc người hai người cách xa, Ngô Thiên tựa như điều hâu vô gà con. Bây giờ là muốn ở trên người Ninh Giác Thần làm Lục Giác Lam mất hết mặt mũi? (Bây giờ đây là muốn ở Ninh Giác Thần trên người tìm về điểm ở Lục Giác Lam nơi đó ném sạch đích mặt mũi?)

Hứa Duệ mắng một câu thô tục, xách áo đồng phục học sinh trong tay lên vai đi tới:”Ai, người đó! Gọi cậu đó! Cậu sao lại ở chỗ này chơi hơn nửa ngày rồi, lão Phùng bảo cậu lập tức tới phòng làm việc một chuyến.”

Hứa Duệ làm bộ không nhận ra Ngô Thiên, đẩy mấy người vây quanh ra, đưa tay lôi Ninh Giác Thần ra ngoài. Ninh Giác Thần lại đang theo thói quen ngón tay vịn vạt áo, Hứa Duệ dùng lực nắm cổ tay mới bắt được.

Cổ tay Ninh Giác Thần gầy gò, khớp xương đột ngột hiện bên ngoài. Hứa Duệ người này bình thường thô lỗ quen rồi, Ninh Giác Thần chân vừa xoay liền bị hấn lôi chạy, làm bộ đáng thương.

Chờ xuyên qua chỗ quẹo hành lang, Ninh Giác Thần thoát khỏi tay Hứa Duệ, thấp giọng nói một câu: “Cảm ơn.” Nói xong len lén liếc mắt nhìn ánh mắt Hứa Duệ một cái, nhanh chóng bỏ thêm hai chữ: “...Duệ ca.” Sau đó chính mình quay người đi về phía nhà vệ sinh, Hứa Duệ mân tay đi theo sau, Ninh Giác Thần đi càng nhanh, Hứa Duệ cũng bước nhanh hơn đi vào theo, trong phòng vệ sinh không có những người khác.

Ninh Giác Thần đứng ở bên cạnh luống cuống tay chân bắt đầu cởi khóa kéo, bởi vì quá gấp bị kẹt vẫn không cởi được, xem vẻ mặt cậu đều sắp khóc. Thật vất vả cởi ra, Ninh Giác Thần không kịp chờ đợi lấy ra tiểu huynh đệ, sau đó truyền đến tiếng nước gấp gấp làm người ta lúng túng.

Gương mặt cậu đỏ đến mức tích huyết, đặc biệt là viền mắt, vừa xấu hổ vừa tức giận mà cúi thấp đầu: “Anh đừng nhìn tôi!” Hứa Duệ cau mày hỏi cậu: “Bọn họ chặn cậu không cho đi nhà vệ sinh?” Ninh Giác Thần vốn là cúi thấp đầu xuống cổ trong nháy mắt cứng đờ, sau đó mềm nhũn lung lay hai cái, khiến người không nhìn được nhìn chằm chằm nốt ruồi trên cái cổ trắng nõn.

Hứa Duệ quýnh lên liền không khống chế được tính khí, giọng điệu cũng hung ác lên: “Hỏi cậu thì cậu nói lung lay cái đầu gì chứ, cậu cảm sao?” Ninh Giác Thần bị hấn rống run một cái, thiếu chút nữa bị khóa quần kẹp, như phản xạ có điều kiện nhỏ giọng áy náy: “Tôi sai rồi xin lỗi.”

Hứa Duệ bị lời xin lỗi này làm bối rối: “Không phải, cậu xin lỗi cái gì mà xin lỗi? Bọn họ nói gì với cậu?” Ninh Giác Thần rút cục mặc quần xong, né qua Hứa Duệ đi rửa tay, đem khuôn mặt trắng gầy để vào dòng nước, giọng buồn hòa với tiếng nước bên trong: “Hỏi tôi với....Lục Giác Lam là quan hệ gì.”

Ánh mắt Hứa Duệ lóe lên một cái, thành thật mà nói đây cũng là điều hắn muốn hỏi, từ trên trời rơi xuống một đứa em trai sinh đôi dù là ai cũng cảm thấy hiếu kỳ, thế nhưng hiển nhiên thời điểm này hỏi thì không phải, Hứa Duệ chuẩn bị chờ hai huynh đệ này tùy tiện nói cho hắn.

Hắn tự ý đi tới vòi nước trước mặt Ninh Giác Thần rửa, bốn phía đột nhiên yên tĩnh tại, vì vậy từng chữ hắn nói đều nghe được đặc biệt rõ ràng: “Lần sau đừng tới Ngô Thiên... Chính là đám người kia, cậu kiên cường một chút thì bọn họ cũng không dám làm gì cậu, bọn nó thấy thật nhàm chán thì sẽ chọn trái hồng mềm bóp (ý bảo chọn đứa nào khác ấy).”

Hứa Duệ vốn muốn nói cậu bề ngoài tiểu bạch nhũn, không hung ác một chút sau này nhất định là đối tượng để bọn họ “chiếu cố”, nhưng mà lời phía sau hắn không nói được, bởi vì Ninh Giác Thần bỗng nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn, lông mi khéo mắt mang theo giọt nước trong suốt lấp lánh, giống như là vừa khóc qua.

Thời điểm cậu rũ mắt xuống, giọt nước vương ở lông mi liền thuận thế trượt xuống gương mặt, vẫn nhỏ giọng mà nói chuyện: “Cảm ơn Duệ ca.”

Hứa Duệ một trận cảm giác nói không thành lời, cũng có lẽ bởi vì khuôn mặt Ninh Giác Thần quá mức quen thuộc, từ đáy lòng hắn dâng lên một loại cảm giác vô trách nhiệm. Nói thật thì cái này rất hoang đường, Hứa Duệ cũng không nghĩ rõ lắm, hắn quyết định đem nó gán với tình huynh đệ cùng Lục Giác Lam.

Hai người trên tiếng chuông vào học trở về phòng, một trước một sau làm Lục Giác Lam đang phát bài thi hóa bên trong ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi nhìn liếc nhìn hai người bọn họ một cái.

Lớp mười không được tự học buổi tối, vừa tan học Lục Giác Lam tay kẹp Mashimaro đi sang trường nữ sinh bên cạnh, gần đây y đang theo đuổi một tiểu học tử, mỗi ngày đúng giờ đến trước cổng trường học người ta gặp mặt.

Hứa Duệ nhìn y đạp chiếc xe trắng mới đi, quay đầu nhìn khuôn mặt giống đến tám chín phần, trong lòng có chút phiền, giọng cũng cứng rắn theo: “Cậu về nhà?” Ninh Giác Thần giống như vẫn có chút sợ hãi, không tự chủ lùi về sau nửa bước: “Tôi đến tiệm sách một chút.”

Lúc đến cậu đã sớm thấy có một tiệm sách cho học sinh trước cổng trường học, muốn đi mua mấy quyển sách luyện tập trong lớp. Hứa Duệ ồ một tiếng: “Trở về ngồi 705, đến Bách Nhạc Hàng thì xuống xe.” Ninh Giác Thần gật gật đầu, vẫn là câu nói kia: “Cảm ơn Duệ ca.” Hứa Duệ quyết định đi quán điện tử chơi ảo mộng tây du một chút.

Hắn chơi tới hơn bảy giờ mới xong, đi ra quán điện tử mới vừa khom lưng mở khóa xe, điện thoại di động vang lên, là Lục Giác Lam. Hứa Duệ ở trong lòng mắng câu thô tục, hên hò xong ngược lại là nhớ đến hắn: “Này, ngu ngốc! Nhớ bố hả?”

Bên kia ngữ khí Lục Giác Lam thật không có ý đùa giỡn: “Cậu có thấy đệ đệ tôi không?” Hứa Duệ sững sốt một chút: “Tan học hắn nói muốn đi mua một ít sách luyện tập, làm sao vậy?” Lục Giác Lam mắng một tiếng: “Mẹ kiếp, không biết đi đâu, đến bây giờ còn không về nhà.”

7. Chương 7: Cậu Xin Lỗi Cái Gì

Chương 7. Cậu xin lỗi cái gì

Hứa Duệ nhảy lên xe đạp: “Cậu đừng vội...” Lục Giác Lam không nhận được trả lời hắn: “Tôi gấp cái rắm, tôi cũng là bị mẹ niệm chết rồi, đáng ghét! Như vậy cúp máy.” Hứa Duệ dứt điện thoại di động vào túi đồng phục, đi về hướng nhà được mấy trăm mét, dọc đường đi trong lòng loạng tung phèo bất an, sau tới ngã tư đường quay đầu lại.

Hắn đi tới trước cửa tiệm sách trước cổng trường, trong này không có học sinh, chỉ có ông chủ một người ngồi trên ghế ở cửa một bên hút thuốc một bên đùa với con chó. Lại lượn quanh cái trạm xe buýt ở trường học, nhìn một cái, Hứa Duệ phát hiện vấn đề: Bởi vì Bách Nhạc Hạng ở đầu hẻm sửa đường, 705 ngày hôm trước bắt đầu đi đường vòng – là mình trước khi đi dặn cậu “Trở về ngôi 705, đến Bách Nhạc Hạng thì xuống xe” nói sai rồi.

Hơn nữa thời gian này 705 đã dừng hoạt động, không biết Ninh Giác Thần có hay không phát hiện con đường không đúng, nếu như tới kịp còn có thể lập tức sang bên đối diện ngồi xe ngược trở về trường, nếu như không kịp...Hứa Duệ không dám nghĩ. Hắn đạp xe đạp, quyết định dọc theo đường đi của 705 vừa đi vừa tìm.

705 có tổng cộng hai mươi mấy điểm dừng, trường học là điểm dừng thứ năm, Bách Nhạc Hạng là trạm thứ mười hai. Hiện tại trạm ở Bách Nhạc Hạng đã bỏ, nhiều queo đi bỏ thêm hai trạm nữa. Tiến vào tháng mười, trời tối càng ngày càng nhanh, đến bảy giờ rưỡi đã tối tăm. Vừa bắt đầu Hứa Duệ không dám đi nhanh, nhìn chằm chằm mỗi người trên đường, một người cũng không dám bỏ qua.

Một đường từ trường học đi qua, đèn đường càng ngày càng thưa thớt càng ngày càng ảm đạm, đừng nói là chú ý người qua đường, ngay cả đường trước mặt cũng không thấy rõ. Gần đây Tân Thành xảy ra mấy vụ án lừa bán phụ nữ trẻ em, tuy rằng Ninh Giác Thần đều không phải nhưng bộ dáng cậu gió thổi một cái đều có thể bay đi, hơn nữa cuộc sống lại không quen, Hứa Duệ không thể không hoảng hốt.

Vạn nhất em trai Lục Giác Lam từ trên trời rơi xuống không còn, hắn không gánh nổi trách nhiệm này.

Càng về sau càng hoang vu, trên đường bắt đầu có nhiều xe tải lớn, đường này Hứa Duệ cũng không quá quen, phỏng chừng đã đến gần vùng giáp thành, bằng không không có xe tải chở gỗ nặng. Vừa mới đột ngột lên một cái sườn núi rất dài, căng chân hắn rất mỏi, có chút chuột rút, tốc độ không thể không chậm lại.

Phía sau đột nhiên có một chiếc xe tới, mở đèn pha, Hứa Duệ lái xe ra ven đường tránh một chút, quay đầu mượn ánh sáng mạnh đứng lúc thấy được xuyên qua đối diện đường xe chạy có một thân ảnh gầy nhỏ, đi rất chậm ở hướng ngược lại.

Hứa Duệ nhìn một cái liền nhận ra, bởi vì bộ đồng phục học sinh Ninh Giác Thần mặc thật dài, giống như vấy rữa xuống trên mông. Hứa Duệ nhìn một chút hai bên đều không có xe tới, nhanh chóng đạp thật nhanh xuyên qua, kêu to: “A lô!” Một tiếng quát này quá kích động, tâm tình nghe có chút hưng ác.

Ninh Giác Thần bị hắn dọa sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, bên trong đôi mắt đèn xe cộ chiếu chạy như bay, một trận rõ ràng một trận tối tăm. Nếu trình độ ngữ văn của Hứa Duệ có thể hơi hơi cao một tí tẹo, hắn có thể sẽ biết cái này gọi là “Tỏa ra ánh sáng lung linh”. Trên thực tế, hắn chà xát hai tay đã ngứa vì nắm tay lái, nghĩ tới câu ca kia: Chợt lóe chợt lóe lấp lánh.

Hứa Duệ vặn một cái phanh xe dừng lại bên cạnh cậu, bánh xe trên đất vẽ thành một nửa hình tròn, phát ra âm thanh khoa trương. Hắn giơ tay để lên vai Ninh Giác Thần: “Cậu...” Lời nói còn không nói ra, Hứa Duệ liền bị phản ứng của Ninh Giác Thần dọa sợ. Chỉ thấy Ninh Giác Thần thấy động tác của hắn trong nháy mắt co tay lại, dùng động tác tương tự che đầu mình, dưới chân cũng nhanh chóng lui về sau một bước. Hứa Duệ sững sờ tại chỗ cũ, thấy Ninh Giác Thần giật giật đôi môi, lắp lại ba chữ: “Thật xin lỗi.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên trong ngày hôm nay Ninh Giác Thần nói xin lỗi, so với nhận lấy thì ngại, Hứa Duệ càng thấy không hiểu ra sao. Hắn một tay nắm lấy Ninh Giác Thần dùng sức kéo xuống, cổ tay trong bàn tay hắn vừa lạnh lại vừa cứng không chỗ nào không run lên. Ninh Giác Thần một bên giãy giụa một bên lùi về sau, lùi hai bước lại bị Hứa Duệ lôi trở về. Hứa Duệ dừ dần mà dạy bảo hắn: “Tôi không hiểu nổi cậu xin lỗi cái gì mà xin lỗi?”

Ninh Giác Thần hô hấp toàn bộ rối loạn: “Thật xin lỗi làm phiền anh đi tìm tôi.” Hứa Duệ cảm giác tại sao tiểu hài tử trong lòng lại nghĩ như vậy: “Cậu xin lỗi cái rắm, tôi bảo cậu ngồi 705, tôi chỉ sai đường cho cậu cậu biết không? Là tôi cần phải nói xin lỗi với cậu!”

Ninh Giác Thần nhút nhát ngẩng đầu nhìn hắn, choáng váng một hồi, đột nhiên ngực ợ một cái, tiếp theo là cái thứ hai, cái thứ ba – bị Hứa Duệ làm cho sợ hãi.

Hứa Duệ mới bắt đầu còn lên mặt dạy người ta, khí thế kia bị mấy cái ợ của Ninh Giác Thần toàn bộ đánh không còn, đôi môi căng thẳng lắp đi lắp lại nhiều lần nhũn dần, rốt cục vẫn là không nhịn được, phốc một chút bật cười: “Ngốc... Bep.”

Lời thô tục đến khóe miệng một vòng lại nuốt trở về, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Ninh Giác Thần thật sự không tiện nói, không tiện như cho một tiểu hài tử xem phim con heo(?)

Ninh Giác Thần che miệng, nhưng mà căn bản không nhịn được, bả vai run lên. Hứa Duệ bị cậu như vậy vui vẻ không được: “Cậu uống nước lạnh.” Âm thanh Ninh Giác Thần buồn buồn từ trong kẽ tay: “Không phải... Ợ... Uống nước nóng sao?”

” Không biết, tùy tiện đi. Thật ra thì còn một biện pháp..” Hứa Duệ chợt tiến tới trước mặt cậu kêu một tiếng ” Bị dọa sợ một chút là tốt, cậu nhìn, ngừng đi!” Ninh Giác Thần gắt gao mím môi nhìn hắn, đôi mắt trợn lên tròn xoe, một lát sau: “... Ợ” “Tôi đi...”

Ninh Giác Thần mới đến Tấn Thành ba ngày, còn chưa hiểu Bách Nhạc Hạng chỗ nào là đầu chỗ nào là cuối, nơi đi qua nhiều nhất chính là trường học. Kỳ thực xe công cộng đi được một đoạn cậu có cảm giác đường không đúng lẩn, một mực không nghe được báo điểm dừng Bách Nhạc Hạng, cậu cho là xe đi tuyến đường khác.

Sau đó càng đi càng không đúng, cảnh đường phố ngoài cửa sổ càng ngày càng vắng lặng, Ninh Giác Thần đi tới phía trước hỏi tài xế, tài xế nói: “Trạm ở Bách Nhạc Hạng kia bỏ rồi a tiểu tử. Nhanh sang bên đối diện ngồi trở về đi, đến cao ốc Bạch Vân xuống, gần Bách Nhạc Hạng.” Ninh Giác Thần cảm ơn một tiếng, đeo cặp sách xuống xe, cậu ở nhà sách mua được vài quyển sách tham khảo cùng sách luyện tập, đeo trên vai ghì đến đầu.

Cậu cũng không biết đây là nơi nào, trạm xe buýt không có người, trên đường đều là xe tải lớn chở hàng tới lui. Chờ thật lâu cũng không thấy 705 tới, Ninh Giác Thần mượn đèn đường mờ nhạt nhìn về phía trạm dừng, mới phát hiện đã qua thời gian xe hoạt động. Cậu sờ soạng một chút tiền còn lại trong túi, đủ để đón xe trở lại.

Lại đợi thêm một phút, ba chiếc taxi đi qua đều đã có khách, đi qua cậu đều không dừng lại. Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, Ninh Giác Thần không thể làm gì khác hơn là dựa vào trí nhớ đi về. Trên đường đi xe buýt quẹo nhiều lần, cậu có chút không xác định được ngã tư đường phía trước là quẹo trái hay vẫn là quẹo phải.

Hứa Duệ ngay lúc này đột nhiên xuất hiện.

Sau đó Hứa Duệ đưa Ninh Giác Thần trở về. Ninh Giác Thần lại ngồi dịch về phía sau, Hứa Duệ xoay thân qua: “Tôi thật không hiểu cậu cách xa tôi như vậy để làm gì? Tôi sẽ ăn thịt cậu sao?” Ninh Giác Thần dịch người về phía trước một chút. “Trên đường có nhiều đá, chính cậu ngồi chắc một chút, một hồi ngã xuống

tôi không quản.” Hứa Duệ cố ý lái xe không thẳng, xiêu xiêu vẹo vẹo mà đạp đi ra ngoài, Ninh Giác Thần không thể không một tay ôm chặt cặp sách một tay nắm lấy góc áo hắn.

Ngày hôm đó bầu trời đêm đen phát xanh, mây cũng là màu xanh đậm, dày đặc đè lên vài tầng, bị gió thổi tới trôi rất nhanh, ở đằng sau là mặt trăng lưỡi liềm như ẩn như hiện, không có sao. Ninh Giác Thần nhớ tới mỗi câu nói của Hứa Duệ, mỗi một câu một ngữ khí, nhớ tới hắn dờ dề mà nói ” Cần phải nói xin lỗi là tôi”, nhớ tới hắn cười lên có một cái răng nanh, nhớ tới hắn đột nhiên nhào tới kêu quái dị biểu tình nhe răng trợn mắt, nhớ tới cậu ngồi sau, cũng nhớ tới phía sau lưng hắn.

Sau nhiều năm như vậy, Ninh Giác Thần từng có vô số lần thất vọng vô vọng. Nhưng là chỉ cần nghĩ tới buổi tối mùa thu đó, nghĩ tới một đêm mặt trăng, nghĩ đến dưới ánh trăng bỗng nhiên có một thiếu niên xông đến trước mặt, trái tim đã bốc cháy đến chỉ còn tro bụi lại một lần nữa lóe ra một ánh lửa.

Hứa Duệ dừng lại ở đầu hẻm đang sửa, chân dài chống đỡ nói:“Đi vào đi, trên đường quá tối, đừng làm bản thân ngã.” Ninh Giác Thần gạt đầu một cái, lại sợ Hứa Duệ không thấy, một bên nhảy xuống một bên lớn tiếng đáp một câu:“Hảo!” Hứa Duệ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cậu nói chuyện thoải mái như thế, tuy rằng chỉ có một chữ cũng không nhận được phun tào một câu:“Mịa nó, nói to như vậy, một hồi dọa tôi.”

Ninh Giác Thần sững sờ một chút mới nghe hiểu, trên mặt ngay lập tức đỏ một mảng, một bước một kéo lê trên đất đi về. Hứa Duệ đẩy xe theo sau:” Chân cậu làm sao đấy?” Ninh Giác Thần không nói lời nào, chỉ lắc đầu. Hứa Duệ nghĩ tới, hắn là bị lúc Ngô Thiên ức hiếp. Hứa Duệ nổi lên một chút, đang chuẩn bị lại cùng hắn xả một phen mạnh được yếu thua người thắng làm vua lần sau tái bình đến chuyện này liền trực tiếp trả lại, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Trần Ngọc Hồng đứng ở ven đường.

Hứa Duệ xa xa gọi nài:“Dì!” Trần Ngọc Hồng hiển nhiên cũng thấy bọn họ, vội vàng vàng mà chào đón:” Ôi, cuối cùng cũng coi như đã trở lại! Mọi người đều bị con hù chết...” Ánh mắt Ninh Giác Thần vừa chạm tới Trần Ngọc Hồng liền nhanh chóng tránh đi, dưới chân không tự chủ lui một bước, trốn ở phía sau Hứa Duệ, mở miệng là một câu sợ hãi rụt rè xin lỗi:” Thật xin lỗi.”

Mặc dù lần này không phải là nói với hắn, nhưng từ trong lòng Hứa Duệ sinh ra một loại buồn bực không nói ra được. Sắc mặt Trần Ngọc Hồng cũng khó coi, lộ ra một chút cứng nhắc mỉm cười:” Cái này cũng không trách con được, muốn trách thì trách anh trai con!” Hứa Duệ không nhận được chen vào một câu:” Dì đừng trách Giác Lam, đều là lỗi của con, là con nói ngồi 705 có thể về đến nhà.”

Đề tài bị dời đi chỗ khác, Trần Ngọc Hồng cũng oán trách hai câu đầu hẻm sửa đường đi làm đều không tiện. Hứa Duệ gạt đầu phụ họa, đẩy vai Ninh Giác Thần về phía trước:” Mau trở về đi thôi, đi thật chậm.” “Nhờ có con tiểu Duệ, lão Lục cùng Giác Lam còn ở bên ngoài tìm đây, dì gọi điện thoại bảo bọn họ trở về.”

Trần Ngọc Hồng làm bộ tự nhiên kéo lấy Ninh Giác Thần, thế nhưng không lẩn át được cái cảm giác bầu không khí không quen biết giữa hai người. Ninh Giác Thần thậm chí có vài giây bất an mà dùng đầu ngón tay bắt lấy vạt áo Hứa Duệ, thật giống so với Trần Ngọc Hồng, Hứa Duệ càng làm cho cậu có cảm giác an toàn.

Hứa Duệ đẩy xe đạp đi cùng bọn họ đến nhà thứ hai phía đông, sau đó đạp xe đi vào sâu trong ngõ hẻm. Trần Ngọc Hồng mở cửa để Ninh Giác Thần đi vào, có chút lúng túng tìm đề tài:“Tiểu Duệ là bằng hữu của Giác Lam, từ tiểu học đã bắt đầu là bạn học, là người tốt vô cùng đi.”

Ninh Giác Thần nhìn bóng lưng Hứa Duệ càng ngày càng xa, biến mất ở chỗ rẽ, mím môi một cái không nói gì. Trần Ngọc Hồng vội chốt cửa, cười lâu đến mặt có chút cứng.

- Hứa Duệ là bằng hữu Lục Giác Lam. Hứa Duệ là bằng hữu của Lục Giác Lam.

Hứa Duệ từ xa xa thấy bà nội mình ngồi ở trên ghế ngoài cửa, y y nha nha cùng đài phát thanh đang hát kinh kịch, vừa quay đầu nhìn thấy hắn lập tức rống một tiếng kinh thiên động địa:” Kiến kiến làm sao giờ mới trở về, cũng tám giờ rồi!” Hứa Duệ khóa xe lại, cúi xuống ôm cổ bà nội:” Trong trường học có chuyện mà, bà nhớ con rồi sao.” Lão thái thái không nuốt được bộ dáng này của hắn:” Không nhớ người, tiểu không có lương tâm.”

Hai người vào trong nhà, bà nội bưng món ăn cùng cơm nóng lên, múc cho Hứa Duệ một tô canh cá diếc hắn thích nhất, màu trắng nhũ, còn đang nóng. Hứa Duệ tối nay vừa chơi game xong thì lại đi tìm người,

bận rộn nửa ngày không cảm thấy đói bụng, vừa rảnh rồi bụng liền kêu đói, bưng bát lên liền ừng ực ừng ực uống nửa chén nhỏ, nóng đến đầu lưỡi tê dại.

Hứa Duệ cầm đĩa róc con cá hỏi: “Bà nội, bà có biết Giác Lam có một đệ đệ sinh đôi không?” Lão thái thái nhắm mắt lại tập trung nghe diễn: “Cái gì đệ đệ? Ai có đệ đệ?” Hứa Duệ nói to hơn: “Con nói, Lục Giác Lam, có đệ đệ, sinh đôi!” Bà nội lúc này đã nghe rõ ràng: “Lam Lam ở đâu có đệ đệ, kiển kiển nhà chúng ta đọc sách đọc đến choáng váng, nói mê sáng sao!”

Hứa Duệ uống bát canh cuối cùng, đặt bát xuống. Hắn cũng cảm thấy cả ngày như nằm mơ, nào có người nào lớp mười đột nhiên bốc lên một em trai sinh đôi đâu?

8. Chương 8: Tiểu Nòng Nọc Con Đi Tìm Mẹ

Chương 8. Tiểu nòng nọc con đi tìm mẹ

Ngày thứ hai Hứa Duệ theo thường lệ đến dưới lầu nhà Lục Giác Lam chờ y cùng đi học, một “Lục Giác Lam” lớn đứng ở cửa. Hứa Duệ dừng lại liền bấm một cái ở bắp đùi mình, rất đau, chẳng lẽ là tỉnh mộng: “Ngốc cầu! Ngày hôm qua tôi giống như mơ thấy cậu có nhiều hơn một đệ đệ.”

Lục Giác Lam đẩy chiếc xe trắng mới hết sức bắt mắt của y ra: “Tôi càng hy vọng đó là giấc mộng... Cũng bởi vì hần mà ngày hôm qua tôi bị mẹ dạy bảo đến hơn mười giờ! Đệ!” Hứa Duệ cũng đại khái đoán ra được đầu đuôi câu chuyện: “Người đâu?” “Mới vừa đi ra rồi, nói mình ngồi xe buýt đến trường học.” “Ngồi cái gì xe buýt chứ, 705 không phải đổi đường sao?” “Tôi làm sao biết được, cậu nói hần không phải là cố ý đi, sau đó về nhà tìm mẹ tôi cáo trạng nói tôi không đưa hần đi học.” “Không thể nào, tiểu tử kia nhìn rất thuần lương, mềm nhũn giống tiểu bạch thỏ, không có tâm tư đó.”

“Thật đúng là, cậu đừng nói nữa, cậu ta chính là giả bộ đáng thương, mẹ tôi có thể ăn được bộ dạng này. Tối hôm qua ồn ào đến hơn nửa đêm, cũng không biết ai là con ruột của mình!” Nói xong Lục Giác Lam liền phát hiện không đúng, oán hận mắng câu thô tục. Hai người dừng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ, Hứa Duệ quay đầu sang nghiêm túc hỏi y: “Rốt cuộc chuyện là thế nào? Đây có phải là đệ đệ cậu không?”

Lục Giác Lam nghĩ cái gì nói cái gì, Hứa Duệ suy nghĩ đem tình tiết câu chuyện xâu chuỗi một chút: “Cậu nói là ba cậu bây giờ không phải là ba ruột, là ba dưỡng cậu. Ba ruột cậu ly hôn với mẹ cậu mười bốn năm trước, lúc đó mỗi người mang theo một đứa con. Sau đó tháng trước ba ruột cậu bắt ngờ qua đời, đứa em trai sinh đôi này liền tiểu nòng nọc con trở về tìm mẹ?”

Lục Giác Lam nhếch mép một cái: “Có phải hay không quá huyền huyền, tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy.” “Vậy không phải cậu chưa từng thấy qua ba ruột cậu? Còn có vốn dĩ cậu hẳn phải gọi là Ninh Giác Lam?” “Cút đi, mặc kệ nó, dù sao ba tôi cũng là Lục Thành Hùng. Không biết từ chỗ nào nhảy ra một đứa con hoang...”

Hứa Duệ sờ soạn sau gáy Lục Giác Lam một cái: “Thôi quên đi, không nói cái này. Người ăn điểm tâm không?” Lục Giác Lam vỗ bỏ tay hắn: “Ăn, Trần Ngọc Hồng nữ sĩ đặc biệt dậy sớm làm cho con ruột nàng, tôi đây là giả nhĩ tử, được ăn chung.” “Làm tôi mất công vì cậu mà bảo bà tôi không làm bánh rau hẹ, theo tôi đến quán lão Lưu ăn bánh bao!”

Hứa Duệ trở tay kéo y lại, hai người một bên kéo một bên đẩy, ô tô phía sau bấm còi inh ỏi: “Ăn cái rắm! Ăn xong liền mau học!” Nói thì nói như thế nhưng Lục Giác Lam vẫn xoay đầu xe cùng Hứa Duệ đến quán của lão Lưu ăn bữa sáng. Tiêu chuẩn của Hứa Duệ: ba cái bánh bao nước, trứng luộc trong nước trà, sữa đậu nành ngọt. Lục Giác Lam ngồi xuống hỏi thăm bà chủ đang bận rộn một chút, ánh mắt bà chủ nhìn về phía y có chút kỳ quái.

Thời điểm Hứa Duệ vui đầu ăn bánh bao, Lục Giác Lam lôi sách giáo khoa ngữ văn học thuộc lại một lần bài cổ văn hôm nay viết chính tả. Hứa Duệ cắn một cái bánh bao nước: “Mịa nó, cậu vừa nhắc đến cái này tôi phát hiện tôi quên học thuộc rồi...” Lục Giác Lam liếc mắt: “A a, nói cứ như nếu nhớ thì cậu sẽ học vậy.”

“Làm sao còn không phân khoa chứ! Phiền chết rồi, tôi khi nào mới không phải học những thứ này?” “Học kỳ sau đi, hơn nữa phân khoa cũng không phải không cần học ngữ văn đại ca.”

Hai người ăn xong đạp xe đến trường, quả nhiên lại tới trễ, lớp lại bị trừ hai điểm. Hứa Duệ để Lục Giác Lam đi trước: “Tôi lượn một vòng ở nhà xe, chờ im lặng viết xong lại lên.” Lục Giác Lam đạp hấn một cái: “Được thôi, là tôi đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của cậu.”

Lục Giác Lam như con mèo trốn vào từ cửa sau phòng học, thấy chỗ thứ hai đếm ngược lên có người ngồi, y đầu tiên sững sốt một chút, sau đó phản ứng lại bây giờ mình ngồi ở hàng thứ ba. Y chen lên trên bàn học của Ninh Giác Thần, không cẩn thận làm lệch bàn học, vì vậy tiểu bạch thỏ cũng được tiểu nòng nọc con cũng được, theo dự đoán sợ hãi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn y, sau đó kéo lại bàn học mười mấy cm, để cho hấn nhiều chỗ đi. Lục Giác Lam làm bộ không nghe thấy tiếng “Ca” nhỏ giọng, mặt không thay đổi đá văng ghế tựa ngồi xuống.

Hết giờ tự học Hứa Duệ mới vào lớp, nhìn thấy trong ngăn bàn mình có đồ vật được bọc bằng báo. Mở ra thì thấy túi nhựa được gói kĩ, bên trong chứa phần điểm tâm, một hộp bánh bao nước, một quả trứng luộc trong nước trà, một chén nữa đậu nành ngọt. Dùng báo bọc lại nên còn chưa nguội, đặc biệt là sữa đậu nành, vượt chén giấy bên ngoài còn có chút phồng tay. Hứa Duệ đương nhiên đoán được là ai cho, hấn đưa tay chọc chọc nốt ruồi nhỏ trên gáy bạn học nhỏ ngồi phía trước.

Từ lúc Ninh Giác Thần thấy Lục Giác Lam tiến vào liền bắt đầu chờ Hứa Duệ, nghiêm chỉnh ngồi trong giờ tự học được mấy phút liền lén lút quay đầu nhìn cửa sau. Đợi đến khi Hứa Duệ tiến vào cậu liền lúng túng, sống lưng ngồi nghiêm chỉnh ưỡn lên đến mức thẳng tắp, lắng tai nghe động tĩnh phía sau. Hứa Duệ mới vừa đi loạn trong trường học một vòng, bị từng trận gió lạnh thổi đến xuyên tim, trên người còn mang theo khí lạnh đầu thu.

Ninh Giác Thần bị đầu ngón tay lạnh lẽo của hấn đột nhiên chạm vào không kịp chuẩn bị, như bị điện giật khẽ run lên, cái cổ trắng lập tức nổi lên một mảng hồng. Tâm lý Hứa Duệ có chút rung động, tay quệt đi xuống, cách một tầng đồng phục dừng lại trên bả vai thon gầy của Ninh Giác Thần, ngón trở không cẩn thận chạm đến chỗ da lộ ra ở cổ áo: “Cảm ơn cậu nhiều.”

Ninh Giác Thần cứ như vậy mềm nhũn lắc đầu, thậm chí ngại ngùng mà mím môi nở nụ cười: “Cảm ơn Duệ ca ngày hôm qua!” Hứa Duệ nghĩ thầm đứa bé này còn rất biết đạo, lật tay một cái bóp thịt mềm sau gáy cậu như con mèo nhỏ đầu hẻm: “Không sai, sau này cũng nói cảm ơn nhiều hơn đừng nói xin lỗi.”

Ninh Giác Thần không biết Hứa Duệ đã ăn qua cùng Lục Giác Lam, vừa giữa trưa ra ra vào vào mấy lần cũng không nhận được nhìn ngăn bàn Hứa Duệ. Phần bữa sáng kia vẫn luôn đặt ở đó, đến buổi trưa cũng không động tới. Bánh bao đã sớm nguội lạnh, hộp cơm để lâu cũng xuất hiện vết dầu lớn màu vàng. Túi nhựa đựng ngưng tụ hơi nước thành giọt như nước mưa, chảy tới tẩm gỗ ở ngăn bàn, lưu lại một bãi nước đậm màu. Tan học Hứa Duệ sẽ vứt chúng nó vào trong thùng rác đi, Ninh Giác Thần nghĩ.

Cho nên nói “Thứ tự xuất hiện trong cuộc sống là điều rất quan trọng” câu nói này cũng không phải không hề có đạo lý.

Muốn nói lập trường của Hứa Duệ quả thật cũng lúng túng, hấn đối với Ninh Giác Thần không có ý kiến gì, thậm chí cảm thấy được tiểu tử này có lúc ngu ngốc chơi rất vui. Thế nhưng là bằng hữu của Lục Giác Lam, hấn về tình về lý về công về tư cũng không nên quá gần gũi cậu này.

Cũng may Ninh Giác Thần đặc biệt tự giác, không để cho Hứa Duệ quá khó xử. Ngoại trừ lần đó đưa điểm tâm, sau đó không tiếp tục chủ động lấy lòng Hứa Duệ. Sáng sớm ngồi xe buýt đến trường học, làm xong thể ăn cơm tự mình đến nhà ăn ăn cơm, cố gắng hạ thấp cảm giác về sự tồn tại của chính mình, không gây thêm phiền phức cho bọn họ.

Có lúc Hứa Duệ ngủ trong giờ ngữ văn còn mơ mơ màng màng không nhớ nổi cậu là người nào, vừa ngẩng đầu cho là phía trước vẫn là Lục Giác Lam, nhìn một hồi thấy thân thể này thật nhỏ bé đơn bạc, bộ đồng phục học sinh này làm sao bả vai lại xuống tận giữa cánh tay. Suy nghĩ thêm một chút, nga, không phải Lục Giác Lam, là Ninh Giác Thần.

Trên đường đi học thỉnh thoảng cũng đụng phải. Lần đầu tiên thấy Ninh Giác Thần đứng chờ xe ở cao ốc Bạch Vân, Hứa Duệ liếc mắt liền nhìn thấy cậu, dù sao cũng không phải ai mặc bộ đồng phục học sinh cũng

thành vậy. Hiện tại đúng lúc là giờ cao điểm đi học đi làm, trên bến xe đầy ắp người, Ninh Giác Thần đứng bên dọc đường, Hứa Duệ có chút sợ cậu bị học sinh cấp hai đằng sau đùa giỡn đẩy lên đường xe chạy.

Một lúc sau 705 vào trạm, trên đường xe đi qua vài trường học, trên xe đều là học sinh chen lấn đầy. Hai mươi mấy người đi theo xe chạy một đoạn, sau đó chen nhau lên xe. Hứa Duệ ở xa xa nhìn Ninh Giác Thần người nhỏ như vậy, đứng ở phía ngoài gấp đến độ không lên xe được.

Hắn lại nghĩ tới đám mèo hoang ở đầu hẻm, bên trong có một con mèo nhỏ một chân bị khập khiễng, mỗi lần chạy chậm không cướp được thức ăn. Mặc dù là người cuối cùng nhưng Ninh Giác Thần rất cục cựa cũng lên được xe. Cửa xe vừa đóng cả chiếc xe như một hộp đóng cá mòi trên dây chuyền sản xuất. Ninh Giác Thần ôm cặp sách bị ép trên cửa đến biến dạng, chặt chẽ đứng ở chính giữa trên kính.

Đèn đỏ bên kia vừa vặn đếm xong, Lục Giác Lam kỳ quái nhìn Hứa Duệ liếc mắt một cái: “Phát gốc cái gì đấy?” Hứa Duệ thu hồi ánh mắt, đem xe đạp đạp đi ra ngoài: “Ngắm phong cảnh.”

Có một lần là Ninh Giác Thần đợi 705 ở trên đường. Ngày hôm đó khá sớm, người trên xe không nhiều. Ninh Giác Thần cầm lấy tay cầm đứng, nhìn có chút buồn ngủ, vừa bắt đầu còn đứng nghiêm, sau đó đầu liền hướng bên phải gật gù, nghiêng nghiêng liền đập lên cánh tay mình, đôi mắt cũng mê mê trờ trờ híp lại. Đây cũng thật là khổ, đứng trên xe cũng có thể ngủ.

Hứa Duệ đạp xe song song cùng xe buýt, lái xe có chút nhanh, Ninh Giác Thần treo tay lão đảo dựa vào khuỷu tay mình ngủ gà ngủ gật. Tài xế này lái xe có chút ẩu, rất hay thắng gấp, dọc đường đi Ninh Giác Thần nhiều lần thức tỉnh. Một lần cuối cùng còn trực tiếp va đầu vào lưng đồng học phía trước, đồng học này cũng mặc đồng phục cùng trường cùng lớp mười, người cao lớn, giống như một ngọn núi nhỏ.

Ninh Giác Thần nhất thời liền thanh tỉnh, vội vàng cúi đầu xuống nói xin lỗi. Hứa Duệ cũng có thể tưởng tượng được giọng nói và biểu tình cậu nói “Thật xin lỗi”, chính là không biết cái đập đầu kia có đau hay không, đồng học chung trường kia vừa cao lại to cả người nhìn cứng rắn. Thời điểm vừa thấy Ninh Giác Thần ngã, não Hứa Duệ liền bổ “Đùng” một tiếng.

Lục Giác Lam bực mình ở phía sau ấn chuông xe gọi hắn: “Mẹ kiếp, cậu đi chậm một chút có được hay không? Càng đi càng nhanh, có phải cùng đua với xe buýt đâu?”

Còn có một lần ở quán ăn sáng của lão Lưu. Ngày đó trước khi đi Hứa Duệ đã ăn sủi cảo bà nội nấu, sáng sớm Lục Giác Lam mới phát hiện hết gas, bật bếp không cháy, trong nhà không có cơm ăn. Hai người hay là đi đến quán lão Lưu ăn bánh bao, trong quán đầy ắp người, đợi mãi mới chờ đến lúc có hai chỗ trống.

Hứa Duệ ngồi xuống liền sững sờ, không nghĩ tới Ninh Giác Thần ngồi đối diện. Trong miệng Ninh Giác Thần nhét đến tràn đầy, miệng phình ra, ăn như chuột đồng, nhìn thấy bọn họ suýt chút nữa nghẹn chết, nửa ngày sau mới mạnh miệng nuốt đồ ăn xuống, rất nhỏ giọng chào hỏi bọn họ: “Ca, Duệ ca.” Lục Giác Lam tách đôi dưa, thờ ơ trả lời: “Thân thiết thật, gọi là Duệ ca, từ lúc nào đã quen như vậy.”

Ánh mắt Ninh Giác Thần có chút hốt hoảng nhìn trên mặt hai người lung lay một hồi, không biết nên nói là quen hay là không quen, tay không cầm dưa sốt sắng ở dưới bàn vịn góc áo. Hứa Duệ lúng túng hắng giọng một cái, theo thói quen chọc cùi chỏ vào eo Lục Giác Lam: “Còn không phải là bởi vì cậu sao! Tôi tha thiết mong chờ đợi nhiều năm như vậy cũng không được nghe một tiếng ca, còn không cho phép tôi tìm một người khác gọi nghiệm miệng?” Lục Giác Lam một bên bóc vỏ trứng luộc trong nước trà vừa mắng một câu ngu ngốc.

Hứa Duệ lúc nói chuyện với Ninh Giác Thần vốn là rất nghiêm túc nhìn cậu, đến nửa câu sau ánh mắt bỗng lóe lên, sau đó yên lặng mà ăn xuống: “Tôi ăn xong rồi, đi trước.” Ninh Giác Thần đeo cặp sách đứng lên. Hứa Duệ ngẩng đầu lên, vốn là bảo cậu chờ một chút cùng đi, Lục Giác Lam đã nói trước: “Đi sớm giúp tôi trực nhật chút.”

Ninh Giác Thần biết điều mà gật đầu vâng hai tiếng: “Được rồi ca.” Cậu từ hành lang chật hẹp đi ra, thử thăm dò hỏi: “Em mang cặp sách anh đến phòng học trước?” Lục Giác Lam múc một thìa đậu phụ, không ngẩng đầu, đại khái xem như là ngầm cho phép.

Mấy ngày hôm nay lại có một luồng khí lạnh mới, nhiệt độ giảm xuống mấy độ. Ninh Giác Thần mặc một bộ áo lông màu trắng, nhưng là có chút cũ, cổ áo đồng phục học sinh lộ ra chỗ cổ áo. Nhưng hắn rất cục

không như lúc đầu khinh cậu mỏng như tờ giấy, cả người thành thật “Lập thể ” đứng lên (chỗ này mình không hiểu “Lập thể” nên để nguyên). Hứa Duệ nghiêng đầu nhìn Ninh Giác Thần nhắc cặp sách Lục Giác Lam lên đi ra cửa, tay áo đồng phục kéo lên một đoạn, theo vận động của tay, cổ tay lộ ra một đoạn.

Ninh Giác Thần đẩy cửa tiệm đi ra ngoài, Hứa Duệ ngừng thần nhìn bóng lưng cậu, cảm thấy Ninh Giác Thần thật giống một tấm lá vàng khô rụng yếu ớt, còn chưa chạm xuống đất liền bị gió lạnh thổi một cái xé nát.

9. Chương 9: Bí Mật Dưới Bao Cổ Tay

Chương 9. Bí mật dưới bao cổ tay

Tiết thứ nhất buổi chiều thứ sáu là tiết thể dục, ngày hôm qua tan học Hứa Duệ thiếu chút nữa qua cửa trò chơi kia trong quán điện tử, tiết chiều nay chuẩn bị đi chơi lại lần nữa, buổi trưa hưng phấn đến không ngủ được. Hắn lười biếng dựa vào trên bàn học vặn khối Rubik, một đám ngã ra ngủ ở phía trước, Ninh Giác Thần với Lục Giác Lam một người nghiêng sang trái một người nghiêng sang phải nằm úp sấp.

Lục Giác Lam ôm một cái gối ôm hình trái tim, đây là được tiểu mỹ nữ trường học bên cạnh tặng, màu hồng phấn, mặt trên thêu hình cầu vồng. Thời điểm lần đầu tiên thấy, Hứa Duệ mặt đầy ghét bỏ hỏi y:” Đây là con thỏ cậu đổi với tên lưu manh kia?”

Ninh Giác Thần đặt cằm trên quyển sách giáo khoa vật lý sút mẻ, nửa bên mặt gối lên cánh tay nhỏ, ép tới chặt chẽ, một khuôn mặt gầy đến như vậy mà còn có thể nặn ra thịt, một phần mềm mại lộ ra ở cổ. Lúc này bọn họ được đổi chỗ vào hàng cạnh cửa sổ, cửa sổ không đóng hẳn, gió từ khe cửa thổi vào, thổi đến mức tóc trên đỉnh đầu Ninh Giác Thần đứng lên, giống như cỏ nhỏ lắc lư.

Hứa Duệ chống đầu nhìn một hồi, thổi một hơi chỗ đám tóc đó, đám tóc lập tức thuận thế nghiêng về phía trước, một hồi lại run rẩy theo hướng gió thổi tới. Hứa Duệ một người chơi cùng đám tóc mềm, thổi mấy lần liền đánh thức Ninh Giác Thần. Hứa Duệ chợt dạ vùi đầu giả bộ ngủ, híp mắt thấy Ninh Giác Thần hoảng hoảng hốt hốt ngồi thẳng người, nửa bên mặt dề ra thành một mảng đỏ, cậu đưa tay sờ cổ, đứng lên đóng kỹ cửa sổ, sau đó rón rén từ cửa sau phòng học đi ra ngoài.

Nếu như là Lục Giác Lam thì lập tức nhào lên nhét đầu hắn vào trong ngăn bàn đánh, Hứa Duệ tưởng tượng đến khung cảnh đó một chút, nghĩ mà sợ.

Tiếng chuông nghỉ trưa kết thúc, trong bàn học của Hứa Duệ toàn một đồng phần Phùng Phong ném vào đầu hắn, hắn chọn một cái nhỏ nhắm ngay Lục Giác Lam. Lục Giác Lam bị hắn ném trúng xong chạy trốn liền xoay người:”Làm gì!” Hứa Duệ làm một cái động tác đánh điện tử, Lục Giác Lam ngồi xuống chậm rãi đuổi người:” Ngày hôm nay không đi, phải thi đấu.”

Hứa Duệ có hơi thất vọng, nhớ tới tối hôm qua không đánh xong trò chơi, vẫn luôn ngóng trông tiết thể dục này:” Đánh thi đấu cái gì?” Lục Giác Lam lấy quả bóng rổ trong cặp sách ra:” Cùng lớp bảy, không phải cùng một tiết thể dục sao?” Lớp bảy có một nam sinh cũng đang theo đuổi tiểu mỹ nữ, chuyện này Hứa Duệ biết, phỏng chừng chính là vì cái này:” Các người thật tế nhị, thời đại nào rồi còn chơi luận võ chọn rể.” “Luận võ chọn rể cái gì, cái này gọi là cạnh tranh công bằng người thắng có thể làm vua được không?” “Người thắng được làm huấn luyện viên bóng rổ của cô ta sao?” “...Cậu mẹ nó thật nhiều lời, cậu có đi hay không?” “Tôi không đi cậu có thể thắng sao đại ca?”

Một tay Lục Giác Lam chuyển quả bóng ra hành lang, xoa đầu Hứa Duệ một cái:”Thật ngoan!” Tóc Hứa Duệ ngắn lại dày ghim vào lòng bàn tay y, giống như thân một con nhím. Hứa Duệ xốc bàn tay y đứng lên:” Tránh ra tránh ra, ba ba đi vệ sinh, trở về bay cùng con.”

Hứa Duệ đi một chuyến đến nhà vệ sinh, xuống cầu thang đi về phía sân luyện tập, ở chỗ rẽ tầng hai cúi đầu xuống vừa vặn thấy Ninh Giác Thần đứng ở cầu thang tầng một bị một người phía trước chặn lại – Ngô

Thiên. Chân Hứa Duệ khựng lại, gần đây hắn không quá quan tâm sự tình Ninh Giác Thần, không nghĩ tới Ngô Thiên lại tìm cậu để gây sự.

Hứa Duệ không nghe rõ hai người nói gì, nhìn dáng điệu dù sao cũng không vui, ngoài dự đoán là cuối cùng Ninh Giác Thần lại đưa tay đẩy Ngô Thiên một cái chen ra ngoài. Biểu tình giận dữ kia nhìn có mấy phần giống phong độ năm đó của anh trai cậu, dù sao mèo với lão hổ đều là mèo, trong lòng Hứa Duệ dâng lên một trận vui mừng không rõ.

Hắn đi xuống Ngô Thiên đi lên, ánh mắt Hứa Duệ nhìn thấy Ngô Thiên rất khiêu khích một đường nhìn chăm chăm hắn. Vì tiền lương tháng này của Phùng Phong, Hứa Duệ quyết định không muốn gây rắc rối, cố ý không phản ứng hắn.

Hứa Duệ chạy mấy bước đuổi kịp Ninh Giác Thần, bắt lấy cái váy đồng phục học sinh kia, Ninh Giác Thần nhẹ bồng một chút bị hắn lôi trở về, giơ chân đạp về phía sau, Hứa Duệ không né tránh, cẳng chân lập tức tê rần. Hứa Duệ bắm ngón tay dùng sức bấn lên sau ót Ninh Giác Thần: “Điên à!”

Ninh Giác Thần xoay người, ngồi xổm xuống vỗ ống quần cho hắn: “Xin lỗi Duệ ca, tôi tưởng...” “Tưởng Ngô Thiên?” “...Ừ” “Tôi vừa mới thấy được, cậu còn thật lợi hại đấy, lần sau tiếp tục cố gắng. Tôi đã nói với cậu lần trước bị Lục Giác Lam đánh sắp trên mặt đấy...Nói chuyện, cậu từng đánh nhau sao?”

Ninh Giác Thần cúi đầu, cổ mềm nhũn lắc lắc hai cái, ánh mặt trời chiếu đến cái nốt ruồi nhỏ lộ ra một chút hồng, nổi lên làm làn da trắng hơn. Hứa Duệ cầm cổ tay áo cậu kéo lên: “Không cần làm thế, tiết này có phải cậu muốn thi chạy cự li dài?”

Mới vừa khai giảng tiết thể dục đã kiểm tra thể lực: năm mươi mét, một trăm mét, nam sinh một ngàn mét, nữ sinh tám trăm mét, nam sinh rướn người, nữ sinh đứng lên ngồi xuống. Tiết thể dục tuần trước thầy giáo hậu tri hậu giác phát hiện trong lớp có một học sinh chuyển trường, thông báo cho cậu biết tiết này một mình chạy một ngàn mét. Ninh Giác Thần mím môi trả lời một chút, cậu không nghĩ tới Hứa Duệ còn giúp cậu nhớ chuyện này.

Hứa Duệ ôm lấy vai cậu đi về phía sân luyện tập, Ninh Giác Thần quá gầy, ôm không thoải mái, cứng tay: “Lát nữa sẽ thi đấu cùng anh trai cậu, cậu có bao bảo vệ cổ tay không tôi mượn.” Có một đoạn thời gian Hứa Duệ quan sát tay phải Ninh Giác Thần vẫn luôn mang một cái bao cổ tay trắng như tuyết, lúc này đột nhiên hưng phấn muốn chọc cậu. Ninh Giác Thần cứng đờ: “Cái này... không được”. Hứa Duệ nhìn tay phải cậu giấu sau lưng có chút không vui: “Cậu chạy bộ không dùng được.”

Ninh Giác Thần sượng sang bên cạnh, giống như bị Hứa Duệ ôm không được tự nhiên: “Thật xin lỗi.” Ninh Giác Thần một lúc đã hai lần xin lỗi hắn, Hứa Duệ bị cậu làm cho buồn bực, nắm lấy cổ tay phải của cậu một cái vặn đến trước ngực. Tay trái Ninh Giác Thần cuống quýt lên, muốn đẩy tay Hứa Duệ đang cầm tay cậu, một bên lui về phía sau nhỏ giọng xin tha: “Duệ ca..” Tính khí Hứa Duệ vốn không tốt, bị Ninh Giác Thần nhích tới nhích lui dưới tay hắn, một bộ muốn tránh thoát nhưng không dám, Hứa Duệ nén giận, ngón tay một phen túm bao cổ tay kia xuống.

Bao cổ tay bị lật, một đường logo thêu bên trong lộ ra mấy chữ Adadis to. Mấy chữ viết sai thứ tự, không trách được Ninh Giác Thần vì mặt trong này mà không chịu cho người khác mượn.” Này có gì đâu, tôi không chê...” Hứa Duệ cúi đầu nhìn thấy cổ tay phải Ninh Giác Thần, nói được nửa câu miến cưỡng dừng lại.

Hứa Duệ vẫn luôn biết Ninh Giác Thần rất gầy, so với con gái còn gầy hơn, lộ ra cổ tay vừa nhỏ lại trắng – phía trên lại có một vết sẹo lõm hình tròn, màu sắc so với da dễ cậu còn trắng hơn, màu giống như là bị bỏng, ở giữa bị lõm vào thậm chí có điểm biến thành màu đen, một đoạn nhỏ này phủ đầy vết thương chẳng chịt, giống như miếng thịt hầu như không còn sinh khí, nói là âm u kinh khủng tuyệt không quá đáng.

Hứa Duệ chỉ là liếc mắt nhìn một cái, nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, bao cổ tay cầm không cẩn thận, buông lỏng tay đánh rơi bên chân. Cái tay khác của hắn còn đang để trên vai Ninh Giác Thần, như mới vừa đẩy Ngô Thiên ra, cậu dùng sức từ phía dưới cánh tay hắn tránh ra, sau đó nhanh chóng cúi người xuống nhặt lên bao cổ tay, vỗ bụi phía trên một cái.

Hứa Duệ cảm thấy mình phải nói một cái gì đó, nhưng cổ họng như bị vật gì chặn lại không mở miệng được. Dưới ánh mặt trời, viền mắt Ninh Giác Thần đỏ đến mức dọa người. Hứa Duệ từ trước đến giờ không tim không phổi cũng đột nhiên tâm hoảng ý loạn lên.

Hai người một trước một sau chạy đến sân tập thì đã vào tiết được năm phút, thầy thể dục phạt bọn họ chống đẩy hai mươi cái. Hứa Duệ cúi người nằm xuống, không nhìn được quay đầu đi nhìn Ninh Giác Thần. Cậu đã đeo lại bao cổ tay, bảo vệ cổ tay rất trắng, da xung quanh cũng rất trắng, cũng không ai biết cái bao đó bảo vệ cái cổ tay đang bị thương.

“Làm đi, chống đẩy đến phát ngốc sao, đừng nghĩ lừa gạt mà qua kiểm tra!” Thầy thể dục giơ chân lên đá một cái vào bắp chân Hứa Duệ. “Thầy, để em giúp cậu ấy làm mười cái, cậu ấy lát nữa phải chạy một ngàn mét.” “Cậu thôi đi, cả hai cậu đều phải làm xong.” Ninh Giác Thần cũng không để ý đến hắn, chống đẩy ba cái cuối cùng cánh tay nhỏ có chút run. Cậu hoàn thành hai mươi cái chống đẩy sau đó nói một tiếng: “Báo cáo, làm xong!” Sau đó đứng lên về hàng, vóc dáng cậu nhỏ, đứng hàng con trai thứ nhất.

Hứa Duệ vẫn lần làm đủ ba mươi cái mới đứng lên, nghiêng người chen vào trong đội ngũ, trong lúc vô tình thấy trong lòng bàn tay mình toàn bộ là vết lồi lõm do đường nhựa không bằng phẳng, trong nháy mắt liền nghĩ tới Ninh Giác Thần. Lục Giác Lam ở bên cạnh đụng một cái vào vai trái hắn: “Đi đâu mà lâu như vậy?” “Đi tiểu.” “Mẹ kiếp, đi tiểu mà lâu như vậy, cậu ăn ba miếng vàng sao! Hai người nắm tay nhau đi tiểu?” “Ngu ngốc, nửa đường đụng phải, em trai cậu hắn..” “Hắn cái gì?” “...Thôi, không có gì.”

Hứa Duệ lui nửa bước từ đội ngũ này lên nhìn sang, Ninh Giác Thần đứng ở đội thứ nhất bên kia, cúi đầu, tay phải nắm chặt thành nắm đấm thu lại trong tay áo.

Thầy giáo vừa hô giải tán Hứa Duệ liền bị Lục Giác Lam kéo ra sân bóng rổ, hai người bọn họ cộng thêm ủy viên thể dục cùng lớp bảy kia đấu ba với ba. Cả người Hứa Duệ mất tập trung, mấy quả không ném vào, Lục Giác Lam có chút khó chịu, chạy tới đụng một cái vào vai hắn: “Mẹ nó, cậu làm cái gì đấy!”

Hứa Duệ vốn đang hoảng hoảng hốt hốt, bị hắn đụng một cái như thế không làm chủ được xông về phía trước một bước, vừa quay đầu đúng lúc thấy trên cổ tay Lục Giác Lam đeo một đôi bao tay bảo vệ cổ tay mới thuần trắng, mặt trên thêu mấy chữ chính tề màu đen Adidas. Đồng tử hắn đột nhiên co rút lại, giống như một trận đau khó tả đột nhiên đâm vào não hắn.

Lục Giác Lam bị vẻ mặt hắn dọa sợ hết hồn: “Cậu làm sao thế, sắc mặt khó nhìn như vậy...” Đôi môi Hứa Duệ trắng bệch, trên trán thấm một tầng mồ hôi mỏng, có chút choáng váng đầu. Hắn tìm người lại đây thay hắn, chính mình thuận đường chạy đến chỗ rửa tay cạnh sân tập, muốn dùng nước lạnh rửa mặt để thanh tỉnh một chút.

Đi mấy bước vừa vặn thấy Ninh Giác Thần kết thúc kiểm tra chạy một ngàn mét, ần ần bụng bước chậm đến bồn rửa tay. Cậu thở vừa gấp vừa nặng, sắc mặt cũng trắng dọa người. Hứa Duệ nhíu mày một cái, càng phát hiện cả người Ninh Giác Thần giống như một mảnh giấy yếu ớt.

Hứa Duệ kêu một tiếng: “Này!” Sân tập quá ồn, Ninh Giác Thần không nghe thấy, vẫn đi về phía trước, thở hổn hển đột nhiên che miệng lại. Hứa Duệ đi theo sau cậu, nhìn thấy cậu hốt hoảng vọt tới bên cạnh bồn nước thứ nhất, vùi đầu nôn khan.

Cậu thoát nhìn rất khó chịu, ngực phập phồng, từng đợt từng đợt thanh âm nghe cũng vô cùng đáng thương. Chỉ là nửa ngày không nôn ra gì, nước mắt nước bọt chảy ra không ít, tất cả đều dính lại trên khuôn mặt tái nhợt, càng chặt vật không chịu nổi.

Qua một lúc lâu, Ninh Giác Thần rốt cuộc ới xong, mở khóa vòi nước rửa mặt, vì phòng dòng nước làm ướt quần áo, cậu kéo ống tay áo đến khuỷu tay. Ánh mắt Hứa Duệ chạm đến bao cổ tay, huyết thái dương đột nhiên nhảy một cái, ánh mắt dời lên trên, sau đó cả người ngây dại.

Chỉ có thể nói cánh tay nhỏ bị lộ ra của Ninh Giác Thần còn dọa người hơn cổ tay cậu, một mảng lớn bị phỏng để lại vết đỏ bao trùm lên gần như không thể nhìn ra màu vốn có của da, mơ hồ có thể thấy được mấy vết bong bóng linh tinh lồi lõm xuống trở thành vết màu trắng bệch.

- Đột nhiên Hứa Duệ bốc lên một trận căng thẳng nhìn trộm bí mật người khác, lại từ đáy lòng sinh ra một trận sợ hãi không thể nói, cũng không thể nói được hai người ai từng trải nhiều hơn, bên tai tất cả đều là tiếng tim mình đập từng từng từng dày đặc như tiếng trống.

Ninh Giác Thần rửa mặt xong tháo bao cổ tay xuống, dùng nước lạnh rửa cánh tay một cái, đóng lại vòi nước, vừa quay người liền đối mặt với Hứa Duệ đứng sau cậu một mét. Phản ứng đầu tiên của cậu là soạt

một cái kéo cổ tay áo xuống, dưới chân mềm nhũn một bước, eo đập vào bồn nước.

Ninh Giác Thần bối rối liền bắt đầu cúi đầu vạy vạt áo, làm Hứa Duệ nhớ tới lúc Ngô Thiên cùng một đám người ngăn Ninh Giác Thần không cho cậu đi nhà vệ sinh, Ninh Giác Thần cũng là động tác này, làm cho hắn sinh ra một ít cảm giác tội lỗi.

Hứa Duệ không lên tiếng, cứ như vậy sắc mặt trầm trầm chặn cậu. Ninh Giác Thần đi sang trái một bước hắn đi theo sang trái, Ninh Giác Thần đi bên phải hắn đi bên phải, lặp lại nhiều lần như vậy. Ninh Giác Thần rốt cuộc cầu xin tha thứ, lấy lòng gọi một tiếng:” Duệ ca...” Hứa Duệ hất cằm một cái, hỏi cậu:” Cậu đây là bị làm sao?”

Ninh Giác Thần trong nháy mắt rút tay ra giấu sau lưng, Hứa Duệ coi thường nhất bộ dáng sợ hãi rụt rè này của cậu, giọng cũng không nhịn được:” Hối cậu đấy! Tay cậu làm sao lại bị như thế?”

Ninh Giác Thần tựa vào bên bồn rửa, ngón tay sau lưng máy móc ở chỗ gạch sứ vỡ, qua một hồi lâu đột nhiên nói ra một câu. Hứa Duệ nghe không rõ:” Cái gì?” Ninh Giác Thần ngẩng đầu lên nhìn hắn, lặp lại một lần, lần đầu tiên cậu ngay không sợ chết đứng nói chuyện:” Tôi nói, liên quan gì đến anh?”

Hứa Duệ bị lời này làm sững sờ, cảm thấy lòng tốt của chính mình bị cho là lòng lang dạ thú, trong lòng toát ra lửa: “Được được được, coi như đầu óc tôi có vấn đề xen vào việc của người khác! Xen vào nữa tôi chính là chó!” Lời này là lớn giọng rống lên, Ninh Giác Thần hiềm thấy một lần kiên cường đều bị hắn dọa không còn, mím chặt môi trốn về sau một chút.

Hứa Duệ nhớ tới buổi tối lần trước tìm được Ninh Giác Thần ở ven đường, phản ứng đầu tiên của cậu cũng là trốn đi, như là vô cùng sợ Hứa Duệ đánh cậu. Nhưng mà tuy rằng Hứa Duệ tính khí nóng nảy, nhưng nhìn bộ dáng tiểu bạch thỏ đáng thương tránh đi của cậu nửa câu thô tục đều không mắng được, chứ đừng nói là động thủ.

Lúc này đầu bên kia sân luyện tập đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, mấy nam sinh đánh cầu lông ném vợt chạy gấp tới xem trò vui, mặt đầy hưng phấn kêu:”Đánh nhau đánh nhau!” Hứa Duệ đoán một cái liền biết Lục Giác Lam gây sự. Không nhìn một lúc liền phát bệnh, quả nhiên là con chó điên.

Khoan hãy nói, hai huynh đệ này thật như một con chó điên một con mèo ốm. Hứa Duệ nghĩ chính mình dường như là hiệp hội bảo vệ động vật nhỏ, cứu xong mèo liền đi cứu chó. Chờ hắn chạy đến sân bóng rổ thấy ra đoàn người đứng nhìn, chó hắn là không cần cứu, cứu người trước đi, chó sắp cắn chết người.

Chỉ thấy Lục Giác Lam lôi tình địch lăn trên sân bóng rổ. Lục Giác Lam ngồi trên hông người ta, một quyền chuẩn tàn nhẫn. Người phía dưới vừa bắt đầu còn có thể phản kháng vung nắm đấm hai lần, đến lúc sau chỉ có thể ôm đầu tránh né. Quần chúng vây xem trò vui không sợ lớn chuyện, Lục Giác Lam bị bọn họ hô càng thêm hưng phấn, đôi mắt đều đỏ.

Hứa Duệ thở dài, chen vào bóp lấy cánh tay Lục Giác Lam:”Được rồi được rồi, đừng làm người ta vào bệnh viện.” Lục Giác Lam đang cao hứng, một câu của hắn không thể khuyên nhủ y:” Cậu buông tay, con mẹ nó đừng quẫn tôi!” Hứa Duệ liền tiếp bị hai huynh đệ ghét bỏ, nhất thời cũng cảm thấy chán nản, mắng một câu:” Ngu ngốc!”

Người bị đè phía dưới thừa dịp Lục Giác Lam phân tâm đâm một quyền lên mặt y, máu mũi Lục Giác Lam phạch một cái liền rơi xuống. Hứa Duệ lập tức mắng, hắn đẩy Lục Giác Lam ra, mình cười lên, kết quả còn chưa kịp ra tay liền bị thầy thể dục đến chậm bắt, ba người đồng thời bị xách lên văn phòng.

Ninh Giác Thần ngồi trên ghế dài ở sân tập, xa xa nhìn sân bóng rổ náo nhiệt xong liền tán loạn. Cây ngân hạnh dính đầu lay động theo gió hẹ, lá cây khô vàng rì rào rơi xuống trên vai cậu. Lúc tan lớp Hứa Duệ và Lục Giác Lam đều chưa về, giải tán xong Ninh Giác Thần trở về, vừa vịn nhìn thấy Hứa Duệ và Lục Giác Lam ở bồn rửa tay bên kia.

Hứa Duệ đè Lục Giác Lam ở bồn rửa tay, lấy nước lau máu mũi cho y. Không biết Lục Giác Lam múa tay lớn tiếng cái gì, bị Hứa Duệ lôi trở về, bọn họ ở rất gần, nhìn qua như Hứa Duệ ôm chặt Lục Giác Lam vào trong lòng.

Dạ dày Ninh Giác Thần lại bắt đầu đau, cậu ấn bàn tay vào bụng đi về phòng học, đi một vòng rất lớn, sợ trên đường gặp lại Ngô Thiên.

Chuyện này cảnh cáo ba người rồi chấm dứt, vì vậy một phần tiền thưởng tháng mười của Phùng Phong cũng không thể bảo vệ.

10. Chương 10: Có Muốn Tới Nhà Tôi Hay Không

Chương 10. Có muốn tới nhà tôi hay không

Đảo mắt cái đã tới cuối thu, mùa đông Tấn Thành rất lạnh, là cái loại lạnh thấm vào xương tủy, không có lò sưởi. Lúc này mới là bắt đầu tiến vào đông, buổi sáng đi học cũng có thể thở ra khói. Sáng sớm trước khi ra cửa bà nội đã cố ý dặn đi dặn lại Hứa Duệ, muốn hẩn sau khi tan học nhớ về nhà sớm ăn sủi cảo, cũng đưa cả Giác Lam theo.

Hứa Duệ có chút không biết làm sao:” Bà nội, hôm nay là lập đông cũng không phải là đông chí (vào đông), ăn sủi cảo cái gì...” Lão thái thái đúng là nhớ lầm, thẹn quá giận vung cái chày cán bột lên: ” Nhân bánh và vỏ bánh ta đã chuẩn bị xong!” Hứa Duệ thấy Lục Giác Lam ở đầu hẻm liền nói chuyện này cho y, Lục Giác Lam có chút do dự, nói buổi tối có hẹn cùng tiểu mỹ nữ, có thể không đi được.

Hứa Duệ vừa nghe liền không quá cao hứng, gần đây Lục Giác Lam quá để ý đến người con gái này, vì hẹn hò với nhau mà đã từ chối hẩn mấy lần. Cuối tuần trước hai người vốn nói là muốn ngồi quán net cả ngày, cuối cùng cũng không thành, nhất là sự kiện giờ thể dục đánh nhau sau này lau máu mũi tuyên bố “Người thích máu mới thật là đàn ông”. Hứa Duệ cảm thấy y đúng là ngu ngốc.

Hai người nửa thật nửa giả cãi nhau mấy câu làm bầu không khí có chút cứng nhắc, cả ngày đều không nói nửa lời.

Chạng vạng tan học Lục Giác Lam thật đúng là không tìm không phổi đi tìm nữ thần của y, lúc này Hứa Duệ không có chỗ phát tiết. Hẩn đi lung tung trên sân luyện tập một vòng, đá cầu cùng lớp mười hai đang tập thể thao, sau đó mới đi nhà xe lấy xe về nhà.

Lúc đến cửa trường học, ánh mắt Hứa Duệ quét đến tiệm sách liền thấy một bóng người quen thuộc. Hẩn có chút buồn bực, nghĩ thầm Lục Giác Lam mang nữ thần chạy tới nơi này biểu diễn văn nghệ sao? Định thần nhìn một cái, người ngồi trên băng ghế trước cửa không cao, không phải Lục Giác Lam, là Ninh Giác Thần.

Hứa Duệ với Ninh Giác Thần cùng lúng túng, tuy rằng hai người ngồi trên dưới, nhưng là sự kiện từ tiết thể dục lần trước “Xen vào việc của người khác” đã không nói chuyện nhiều. Hứa Duệ người này miệng tiện tay cũng tiện, trước đây không có việc gì làm từ phía sau thổi khí hoặc là đưa tay chọc nốt ruồi nhỏ của Ninh Giác Thần, gần đây cứ thể nhịn cái gì cũng không làm.

Hẩn đạp xe đến trước mặt Ninh Giác Thần, mắt tự nhiên hắng giọng một cái:” Cậu ở đây làm gì?” Ninh Giác Thần đột nhiên bị hẩn vạ phần hào phóng bắt chuyện một câu bị dọa cho giật mình, sách trong tay trượt xuống đất. Trên bìa viết hai chữ: Tuyệt quốc. Cái này Hứa Duệ biết, giờ đọc tiếng Trung quốc mấy ngày trước có cái tên này.

Ninh Giác Thần cúi người xuống nhặt sách lên, dùng tay áo xoa xoa mặt bìa, không lên tiếng. Hứa Duệ trong bụng nổi giận đi lên, mình cũng đã buông mặt mũi trước, nhãi con này còn không để ý, cái tính quý dị này giống Lục Giác Lam như đúc, hẩn hạ quá khó:”Cậu vẫn chưa về nhà?” Ninh Giác Thần để sách lên đầu gối, mở lại trang vừa nãy, vẫn cúi đầu, giọng nói nghe buồn buồn:” Anh của tôi bảo hôm nay về trễ một chút.”

Chuyện này Hứa Duệ cũng biết. Ninh Giác Thần biết rõ từ cao ốc Bạch Vân đến Bách Nhạc Hạng đi như thế nào, mỗi ngày vừa tan học xong liền lên 705 đầu tiên về nhà. Lục Giác Lam liền khó chịu, y trước đây đều chơi một vòng ở bên ngoài mới trở về, Ninh Giác Thần lại mỗi ngày đều đúng giờ, làm hẩn trực tiếp bị bại lộ nói là giáo viên dạy quá giờ, ngoại khóa mở rộng, hoạt động đoàn xã tất cả đều là nói hư nói vượn.

Sau đó ngay lập tức Lục Giác Lam đi tìm Ninh Giác Thần thương lượng, để cho cậu phối hợp với mình thời gian về nhà, không để cậu mỗi ngày tan học đều xuống trạm xe buýt luôn. Nói là thương lượng, thật ra thì càng giống một bên ra lệnh. Lúc Ninh Giác Thần gật đầu cũng vô cùng dùng sức, nói nhiều lần “Xin lỗi”, nhiều lần “Em sai rồi”, còn có “Sau này sẽ không.”

Lúc hai người nói chuyện này Hứa Duệ cũng có mặt ở đó, hẳn thấy bởi vì khẩn trương, mặt Ninh Giác Thần càng ngày càng đỏ, từ trong làn da trắng chiếu ra, làm cho Hứa Duệ nghĩ đến sủi cảo tôm óng ánh trong suốt.

Hứa Duệ nhìn chằm chằm cái cổ trắng mềm của Ninh Giác Thần một hồi, đột nhiên tâm huyết dâng trào phun một câu: “Có muốn đến nhà tôi chơi không?” Ninh Giác Thần dừng lại, rốt cục ngẩng đầu lên liếc nhìn Hứa Duệ một cái, biểu tình nghi hoặc lại vô tội. Nhất thời Hứa Duệ có chút ngượng ngùng: “Dù sao cậu cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm...”

Đây là lần thứ ba Ninh Giác Thần rời sau lưng Hứa Duệ. Hứa Duệ đạp xe đến vui sướng chỉ kém nước bay lên. Liên tục quẹo qua mấy cua quẹo, Ninh Giác Thần bị hấn quăng đến đầu văng mắt hoa, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ duỗi tay nắm hai bên vạt áo Hứa Duệ. Xe đạp một đường vào tận trong cùng Bách Nhạc Hạng, cuối cùng phanh gấp trước cửa nhà, Ninh Giác Thần lại một lần nữa va đầu vào lưng Hứa Duệ.

Cậu ấn lại trán ngồi thẳng lên, nhìn thấy một lão thái thái gờ chày cán bột nhào tới: “Tiểu tử thú! Bảo người về nhà sớm, người xem bây giờ là mấy giờ rồi!” Hứa Duệ nhảy xuống xe đạp chạy chối chết: “Này sao có thể trách con! Thầy giáo dạy quá giờ cũng không còn cách nào!” Ninh Giác Thần chưa từng thấy qua cảnh này, nhất thời ngốc tại chỗ, lão thái thái vòng qua phía sau cậu đến chỗ Hứa Duệ: “Lam Lam nhích sang bên cạnh, ôi chao, chớ che chở hần!”

Ánh mắt Ninh Giác Thần chợt lóe, có chút không biết làm sao, cắn môi một cái không biết mình nên nói hay không. Hứa Duệ bị bà nội giả vờ dùng cán đánh: “Bà nội nhận nhầm người rồi, không phải Giác Lam, là đệ đệ Giác Lam con nói lần trước.” “Đệ đệ?” Lão thái thái hí mắt lại gần “Như vậy nhìn nhỏ hơn Lam Lam nhiều, mấy tuổi?”

Bách Nhạc Hạng từ đầu này đến đầu kia cũng gần trăm mét, con chó ở nhà đầu bên kia đi tiểu đầu bên này còn ngủ thấy. Một tháng trôi qua, các loại lời đàm tiếu bay đầy trời, bất kể thấy qua hay chưa, dù sao người người đều biết nhà thứ hai đầu hẻm đột nhiên có một đứa con trai nhỏ.

Hứa Duệ cũng nhìn ra Ninh Giác Thần không thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng lại như một tấm mặt nạ tái nhợt, hẳn đi tới vỗ vai Ninh Giác Thần: “Người ta sinh đôi, lớn bằng...”

Bà nội nhìn cậu con trai gầy yếu trước mặt: “Đệ đệ tên gì?” Ninh Giác Thần nhỏ giọng nói tên mình, Hứa Duệ giúp cậu lặp lại một lần, đặc biệt nhấn mạnh họ “Ninh” không phải họ “Lục”.

Ninh Giác Thần lại bắt đầu khẩn trương run lên không dừng được, khả năng cần phải giải thích cho người khác “Vì sao mình không giống họ của anh trai” làm cho cậu không biết phải làm sao, lúc này chỉ muốn biến mất trên cõi đời.

- Nhưng mà bà nội cái gì cũng không hỏi nhiều, cười hiền hòa, trên má trái có một lúm đồng tiền: “Biết, không phải là Lam Lam, là Thần Thần. Bên ngoài rất lạnh, mau vào đi thôi!” Hứa Duệ nhéo bả vai cậu một cái, học vẹt theo một câu, giọng điệu một nửa nghiêm túc một nửa trêu tức, cười rộ lên lộ ra bên má lúm đồng tiền: “Đi thôi, ”Thần Thần“.”

Ninh Giác Thần đột nhiên cảm thấy tim mình như bị người chộp vào trong tay bắt ngờ bóp chặt một cái, chặt phát đau. Cả người cậu như bị đóng cột một lúc, ngơ ngác đứng không nhúc nhích.

Sống mười lăm năm cuộc đời đây là lần đầu tiên có người gọi cậu như vậy.

Trước đây Ninh Giác Thần từng đọc một quyển tiểu thuyết, bây giờ cậu còn nhớ “Dưới ánh trăng, xuất hiện trước mặt nàng là một khuôn mặt trắng như tuyết, biểu tình cứng còng, mắt không có con ngươi, mái tóc dài ở trong bầu trời đêm khiêu vũ, như một độ đồ cao su bắt chước người, không có sinh khí”, bị đoạn văn này dọa sợ, trên lưng toát ra một tầng mồ hôi, đêm đó mơ thấy từ ngực trái mình bắt đầu hóa thành cao su, sau đó từng điểm từng điểm lan đến toàn thân.

Cậu có lúc hoảng hoảng hốt hốt cảm thấy mình đúng thật là một hình nộm, mỗi tác da đều phát ra ánh sáng lộng lẫy, biến thành cảm giác cao su.

- Nhưng là một giây từ nơi này, từ nơi bắt đầu câu “Thần Thần”, Ninh Giác Thần cảm thấy mình đột nhiên biến về người, lại có tâm.

Bà nội đi nấu sủi cảo, để Hứa Duệ đưa Ninh Giác Thần vào trong phòng chơi “Cùng Lam Lam chơi trò chơi.” Ninh Giác Thần lại có chút không biết làm sao, cậu xưa nay không đến nhà người khác làm khách. Hứa Duệ búng một cái lên trán cậu: “Phát gốc cái gì, lại đây.”

Phòng Hứa Duệ rất rộng rãi, giường nhìn vừa lớn vừa mềm, cuối giường có hai tay cầm trò chơi. Hứa Duệ xoay người hỏi cậu: “Biết chơi không?” Ninh Giác Thần mím môi lắc lắc đầu, cậu chưa từng chạm qua những đồ như này, sợ làm hỏng, cũng sợ không biết chơi bị mất mặt.

Hứa Duệ tay nắm chuôi đẩy ra đặt móng ngồi xuống: “Ài, hỏi thì cậu cứ nói, chỉ biết lắc đầu gật đầu.” Ninh Giác Thần theo thói quen vịn vạt áo, ánh mắt rụt rờ khẽ gật đầu một cái. Hứa Duệ nhất thời bất đắc dĩ: “Cậu... Thôi, coi như tôi chưa nói.”

Đối diện giường bày một giá sách rất tinh xảo, ngược lại không có nhiều sách, các mô hình tự làm đầy xếp ba bốn hàng, bên ngoài bày mấy cái khung ảnh. Ninh Giác Thần đến gần một bước xem, tất cả đều là ảnh chụp chung của Hứa Duệ với Lục Giác Lam từ nhỏ đến lớn, gương mặt trong mỗi tấm hình kia giống mình như đúc.

Hứa Duệ từ trên giường chống một cái nhảy tới, búng một cái lên khung ảnh pha lê: “Nhìn anh trai cậu thật ngốc..” Trong hình là hai đứa trẻ mười hai mười ba tuổi: Một người mặc một bộ trang phục sói xám, chỉ lộ ra nửa gương mặt biểu tình không quá vui sướng; một người mặc bộ sơmi kẻ sọc sáng màu, bên ngoài lộ ra một cái áo jacket, đầu đội một cái mũ cao bồi, tay cầm một cái súng làm một số tư thế lỗi thời, cười đến đôi mắt đều không nhìn thấy, chỉ hiện ra một chiếc răng nanh nhỏ.

“Đây là hội lớp sáu, văn nghệ dạ hội tốt nghiệp, lớp chúng tôi diễn Cô bé quàng khăn đỏ. Không biết Giác Lam đầu nghĩ cái gì, cho là diễn công chúa Bạch Tuyết, muốn diễn vai vương tử, chạy đi vỗ bàn ủy viên văn nghệ xin làm vai nam chính. Sau đó thì biến thành như vậy, cậu nhìn về mặt cậu ta này...” Đôi mắt Hứa Duệ sáng lên, má lúm đồng tiền liền hiện ra ngoài, ngón tay sạt qua gương mặt đội khăn trùm sói xám kia “Tấm này cầm bằng khen là nghỉ đông năm thứ nhất, chắc là lớp bốn. Giác Lam cầm bằng khen học sinh ba tốt, tôi là ngôi sao thể thao. Ạch, tôi nghĩ bây giờ giải thưởng này... Là ở nhà hẩn – phòng khách nhà cậu, di, chính là mẹ cậu chụp cho chúng tôi.”

Bình thường Hứa Duệ không thể nào gọi tên Lục Giác Lam, đều gọi là “Ngu ngốc, ngốc cẩu”, đây là cách gọi đơn giản và thô lỗ giữa mấy thằng con trai. Trong lòng Ninh Giác Thần dâng lên một loại cảm xúc kỳ quái, bởi vì lúc Hứa Duệ nói “Giác Lam” thật ôn nhu có chút xa lạ, trong giọng nói đều có thể nghe ra ý cười.

“Cái này chắc là móng một, đi vườn thú chơi xuân, hươu cao cổ ới nước miếng đầy mặt hẩn, làm tôi cười chết.” Hứa Duệ vừa chỉ chỉ bức ảnh Lục Giác Lam mặt trắng bệch treo trên người hẩn. Đây là hội thao mừng hai, ủy viên thể dục lừa hẩn đi chạy ba ngàn mét. Tôi đứng ở điểm cuối chờ hẩn, hẩn thở mạnh như con chó, chân mềm nhũn trực tiếp ngã xuống người tôi, còn thật lợi hại, sau cùng lấy được huy chương đồng.”

Đột nhiên Hứa Duệ chuyển qua nhìn Ninh Giác Thần một hồi, Ninh Giác Thần khẩn trương lên, không tự chủ lui về phía sau một bước. Tôi phát hiện cậu và Lục Giác Lam hồi đó giống như đúc! Hẩn mừng 2 cũng cao như vậy không sai biệt lắm.” Hứa Duệ cười cười “Chính là quá gầy, cánh tay cẳng chân cậu thật nhỏ, so với Vương Tâm Duyệt còn gầy hơn.” Vương Tâm Duyệt là hoa khôi lớp bọn họ.

Ninh Giác Thần cau mày nhỏ giọng trả lời một câu: “Không nên so sánh tôi với nữ sinh...” “ Phải so, cậu so với cô ấy gầy hơn cũng được, nhưng lại đẹp hơn người ta.” Lúc Hứa Duệ nói Lục Giác Lam xinh đẹp liền bị y đánh, cũng chỉ dám ở bên cạnh Ninh Giác Thần nói, “Được, đùa cậu. Nhìn cậu bình thường ăn nhiều cơm như vậy, sao lại không ăn thịt, lúc nào mới có thể đuổi kịp anh trai cậu.”

Ninh Giác Thần có chút sốt ruột hạ chân: “Dáng tôi...” Hứa Duệ nhìn bộ dáng cậu kỳ quái giận mà không nói gì liền cảm thấy đùa rất vui, bất quá nhìn cao hơn, không thấy đồng phục học sinh kéo dài qua móng.

“Kiến kiến! Thần Thần cùng ra ăn cơm!” Bà nội lớn tiếng gọi. Hứa Duệ còn chưa kịp phản ứng, Ninh Giác Thần không nhịn được phốc một cái bật cười:” Kiến kiến? Là một chữ trong khung sao?”

Nhất thời Hứa Duệ cảm thấy thật mất mặt, giơ tay bấm một cái lên khuôn mặt gầy của Ninh Giác Thần:”Cậu cười cái gì mà cười, ai cũng có một cái nhũ danh.”

Ninh Giác Thần yên lặng thu ý cười, nghĩ thầm: Tôi không có.

Trên bàn vuông bàn hai chén sủi cảo nóng hổi, lão thái thái bưng chén cuối cùng lên, bảo Hứa Duệ xuống bếp cầm đũa với thìa lên. Ninh Giác Thần vốn muốn đi cùng hắn, kết quả bị bà nội gọi lại:” Thần Thần thích ăn rau thơm sao?”

Ninh Giác Thần gật đầu một cái, vâng một chút, lại sợ lão nhân gia không nghe rõ, lại nói thêm một câu:”Ăn.” Bà nội đem rau thơm bỏ vào trong bát:” Lam Lam không ăn gừng không ăn tỏi không ăn hành không ăn rau thơm, ta không dám cho vào.”

Ba người ngồi xuống ăn sủi cảo, Hứa Duệ đưa cho Ninh Giác Thần một cái thìa:”Nhưng thật ra là bà tôi làm, nghĩ hôm nay là đông chí, sáng sớm liền bắt đầu làm vỏ bánh.” Ninh Giác Thần câu nệ nói cảm ơn, vô cùng chân thành mà hỏi:” Đông chí thì sao vậy?” Hứa Duệ trộn hạt tiêu vào trong bát:” Đông chí ăn a, hôm nay mới là lập đông.”

Ninh Giác Thần ồ một tiếng rất nhẹ, cầm cái thìa khuấy trong bát sủi cảo, cậu không biết lập đông thì ăn sủi cảo (? Mình không biết sao lại là lập đông nữa), không có ai nói với cậu, không ai nấu cho cậu ăn, cũng không ai đi lễ hội cùng cậu.

Tấn Thành dựa vào nước, là vùng đất phì nhiêu, nhân bánh sủi cảo bên trong ngoại trừ thịt và cải xanh còn bỏ thêm tôm đặc sản của Tấn Thành, vỏ được cắt nhỏ, vừa tươi vừa thơm. Hơi nóng không ngừng bốc lên, bốc đến mắt người vừa nóng lại ướt, Ninh Giác Thần dùng sức xoa hai cái, có chút không nhìn rõ đồ trong chén.

Khoa trương một chút, Ninh Giác Thần cảm thấy từ trước đến giờ mình chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy, cậu ăn rất nhanh, đầu lưỡi bị nóng cũng đã tê rần. Máy thu thanh vang vang không có tiếng, lão thái thái đi tới gõ loảng xoảng gõ hai cái, loa bên trong lập tức y y nha nha hát. Ninh Giác Thần không hiểu kinh kịch, chẳng qua là nghe được “Oanh oanh”, “Trương Sinh” các loại, cậu đoán là hát Tây Sương Ký .

Ninh Giác Thần giải quyết chén sủi cảo của cậu rất nhanh, ngẩng đầu thấy Hứa Duệ còn chưa ăn xong, cậu có chút lúng túng, lại cầm thìa lên vội vàng húp mấy hớp nước. Hứa Duệ hỏi cậu ăn no không, Ninh Giác Thần ngậm nước gật đầu một cái. Hứa Duệ nhìn lướt qua chén của cậu:” Ăn no cái rắm.” Nói xong lại xuống phòng bếp lấy một chén sủi cảo, bưng lên chia với Ninh Giác Thần cùng ăn. Ninh Giác Thần không nghĩ tới Hứa Duệ sẽ nấu sủi cảo.

Cảnh tượng này sau đó từng xuất hiện rất nhiều lần trong mộng của cậu, cậu và Hứa Duệ còn có bà nội ba người ngồi vây quanh cái bàn vuông nhà Hứa Duệ ăn cơm, có lúc ở giữa đặt một nồi canh cá chép, có lúc là món lẩu thịt dê, có lúc trước mặt mọi người là một chén dương xuân, bất quá nhiều nhất vẫn là sủi cảo, chính là vỏ mỏng thịt nhiều nhân tôm như ngày hôm nay. Trên máy thu thanh phát đoạn kinh kịch không hiểu, bà nội rung đùi đắc ý hát, Hứa Duệ lại hỏi cậu có ăn no hay không.

Ninh Giác Thần uống hết chén nước, ngượng ngùng đặt xuống:” Cái đó...Để tôi rửa chén.” Hứa Duệ đẩy cái chén đến trước mặt:”Được thôi, đi đi.” Lão thái thái dùng thìa gõ một cái lên ót hắn:” Tốt cái gì mà tốt, chớ mù bắt nạt người!” Bình thường Hứa Duệ nhìn thật hung ác lợi hại, không nghĩ tới cư nhiên ở nhà bị quần phục ngoan ngoan. Ninh Giác Thần muốn cười mà không dám bật cười, bưng chén đứng lên, đi theo Hứa Duệ vào phòng bếp.

Hứa Duệ đi lấy bình nước nóng, vừa quay đầu đã thấy Ninh Giác Thần mở vòi nước dùng nước lạnh rửa. Ánh mắt Ninh Giác Thần lóe lên liếc Hứa Duệ một cái, do dự đem một đoạn bao cổ tay kéo xuống. Huyết thái dương Hứa Duệ nhảy một cái, nghe được Ninh Giác Thần nói:”Duệ ca, thật xin lỗi.”

Hứa Duệ bĩu môi:”Cậu lại xin lỗi cái gì?” Ninh Giác Thần rửa bát:”Là..Lần trước không nên nói anh xen vào việc của người khác.” Hứa Duệ vòng tay đứng phía sau, sắc mặt không vui:”Nói không sai, đúng là tôi

xem vào việc của người khác.”

Ninh Giác Thần nghe hẳn cố ý nói như vậy ngược lại không biết làm sao bây giờ, tiếng nói chuyện không át được tiếng nước chảy: “Không phải, bởi vì từ trước tới nay chưa từng có ai hỏi qua tôi, tôi cũng không nói với người khác.”

Hứa Duệ nhìn tay cậu bị lạnh đông cứng đến đỏ bừng, đi tới đổ thêm nước nóng vào vào bồn: “Vậy cậu đừng nói với tôi, tôi đã nói xen vào việc người khác tôi chính là chó.” Ninh Giác Thần rũ mắt, nghiêm túc dùng nước ấm rửa sạch bọt: “..Ừm.”

Hứa Duệ nhìn cậu trong nháy mắt có cảm giác mát mát lòng lại mềm xuống, lẩm bẩm một câu làm chó thì làm chó, làm bộ như lơ đãng mở miệng: “Là ba cậu trước đây gây ra?” Ninh Giác Thần cứng lại, nghiêng ngó đầu qua có chút hoang mang nhìn hẳn.

Hứa Duệ lúng túng sờ mũi: “Cái kia, Giác Lam có nói với tôi một chút.” Ninh Giác Thần gật đầu một cái, không lên tiếng. Hứa Duệ nhíu mày, giọng cũng nghiêm túc theo: “Cậu chưa nói với người nhà cậu sao?” “Nhà?” “Chính là dì Trần với Lục thúc thúc bên kia...” “Có cái gì tốt mà nói, mọi người đều chết hết.” Trên mặt Ninh Giác Thần một chút biểu tình cũng không có, Hứa Duệ không đoán ra cậu dùng tâm tình gì nói ra những lời này.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên, Ninh Giác Thần trên tay có bọt, Hứa Duệ thò tay vào trong túi bộ đồng phục học sinh: “Tôi lấy giúp cậu.” Hứa Duệ biết điện thoại di động này, là của Lục Giác Lam dùng lúc sơ trung, lớp sơn bên ngoài bị bong ra hết, nhìn rất cũ kỹ, màn hình cũng không nhạy.

Hứa Duệ nhấn nhiều lần mới mở ra tin nhắn, là Lục Giác Lam gửi tới: [Cậu có thể trở về rồi.] Ninh Giác Thần cầm chén cùng thìa từng cái xếp trong giỏ xong: “Anh của tôi sao?” Hứa Duệ ừ một tiếng, mở ra danh bạ, nhìn thấy bên trong có bốn số: Lục Giác Lam, Lục thúc thúc, Hứa Duệ, còn có một cái chỉ có dãy số không có tên, Hứa Duệ đoán có thể là Trần Ngọc Hồng.

Bên trong điện thoại này vốn là có số của Hứa Duệ, Ninh Giác Thần để lại Lục Giác Lam, đổi “Hứa Duệ” thành “Duệ ca”.

Lúc trở về lão thái thái nhét một hộp cơm vào tay cậu: “Cầm cẩn thận, hai phần sủi cảo, để cho mẹ người sáng ngày mai nấu cho người làm điểm tâm ăn.” Ninh Giác Thần nhận lấy nói cảm ơn, không dám gọi bà nội.

Hứa Duệ đưa Ninh Giác Thần ra cửa, đi cùng cậu một đoạn, lần đầu tiên Ninh Giác Thần sinh ra ý nghĩ “Không muốn để Hứa Duệ đụng phải Lục Giác Lam”, cậu dừng lại ở chỗ quẹo: “Phía trước có đèn đường, anh trở về đi, tôi tự mình về.” Hứa Duệ cũng không kiên trì, từ trong túi đồng phục móc ra một tờ giấy nhắn: “Đưa cho anh trai cậu giúp tôi.”

Ninh Giác Thần nhận lấy, không dám mở ra nhìn cũng không dám hỏi nhiều, không quá tình nguyện giương mắt lên nhìn sắc mặt Hứa Duệ. “Cậu sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt này, cũng không phải thư tình. Giúp anh trai cậu viết kiểm điểm, tiết thể dục ngày hôm đó đánh nhau, cậu ta vẫn không chịu viết, Phùng Phong bị cậu ta chọc tức chết rồi.”

Hứa Duệ giơ tay dùng sức vò tóc Ninh Giác Thần bị gió thổi loạn, cảm giác thật tốt, thật giống con mèo bị thương ở đầu hẻm vừa ngoan vừa mềm. Ninh Giác Thần không trốn, tùy ý để hẳn xoa tóc mình lung ta lung tung: “Duệ ca.” “Hả?” “Chính là... cảm ơn.”

Tôi biết bữa sủi cảo này không phải chuẩn bị vì tôi, nhưng vẫn là, cảm ơn anh.

Ninh Giác Thần vượt thẳng tờ kiểm điểm kia để vào tổng cặp, dọc theo Bách Nhạc Hạng về nhà. Mới vừa ăn nhanh lại ăn nhiều, dạ dày lại bắt đầu đau, khó chịu muốn chết. Ninh Giác Thần ấn lại dạ dày dựa vào cột điện đứng lại một lúc, cậu không muốn nôn ra bữa sủi cảo ngày hôm nay, lần sau không biết làm thế nào có thể trở lại nhà Hứa Duệ chơi, cũng không biết lúc nào có thể ăn cơm bà nội Hứa Duệ làm.

Lúc đứng lại mất khá nhiều thời gian, khi Ninh Giác Thần về đến cửa nhà, Lục Giác Lam đã chờ không nhận được: “Cậu sao lại đi từ kia tới? Chờ cậu đã lâu.” Ninh Giác Thần theo thói quen nhỏ giọng xin lỗi y, Lục Giác Lam liếc mắt một cái thoáng nhìn trong tay cậu cầm một hộp cơm quen mắt, biểu tình thay đổi nhiều lần, cuối cùng thành kinh ngạc: “Cậu đến nhà Hứa Duệ?”

Ninh Giác Thần vẫn còn duy trì tư thế xin lỗi, rũ đầu quá thấp, thật giống như cúi người.

Sau đó Ninh Giác Thần thường nghĩ: Rõ ràng lúc đầu là Hứa Duệ một lần lại một lần mời cậu, tại sao Hứa Duệ lại mời cậu?

- Một hình nộm thì không có sự sống không có tim, có thể tùy tiện bị người xoa nắn đè ép, sẽ không phản kháng, cũng không có cảm giác đau đớn. Nhưng là người thì không được, là người thân thể sẽ bị thương, lòng sẽ đau đớn.

11. Chương 11

Chương 11. Tôi không phải tôi không có

Bắt đầu từ ngày ăn sủi cảo kia, quan hệ giữa Ninh Giác Thần và Hứa Duệ khó hiểu mà thân cận hơn. Ninh Giác Thần có thể cảm giác được Lục Giác Lam không thích cậu đi quá gần Hứa Duệ, cậu không dám đi qua khi bọn họ ở cùng nhau. Cho nên khi có Lục Giác Lam, Ninh Giác Thần vẫn giống như trước kia hết sức làm giảm độ tồn tại của bản thân.

Sau đó tan học hai người có thể như thường đụng mặt nhau. Ninh Giác Thần bị Lục Giác Lam hạ lệnh bắt buộc không được về nhà sớm, Hứa Duệ bị Lục Giác Lam trọng sắc mà bỏ rơi, theo một ý nghĩa nào đó hai người bọn họ ngược lại là đồng bệnh tương liên.

Ngày đó tan học Hứa Duệ hẹn học sinh lớp mười hai đầu một trận bóng rổ, ra cổng trường đã là bảy giờ. Từ khi vào đông, trời tối càng ngày càng sớm, năm giờ rưỡi tan học trời đã hơi tối, giờ này đã sớm tối tăm. Bách Nhạc Hạng là một phố cũ, cách thật xa mới có một cái đèn đường, liếc mắt nhìn vào tối thui có chút dọa người.

Hứa Duệ theo thói quen đạp xe nhanh, không thấy rõ đường phía trước, suýt chút nữa va vào thứ gì đen thui lù lù trên mặt đất. Hắn phanh xe gấp một cái dừng lại, dựa vào đèn đường nhìn thấy một người mặc đồng phục học sinh ngồi xổm ở trước mắt – vừa khéo, là Ninh Giác Thần.

Ninh Giác Thần không có quần áo dày, ở trường mặc mấy áo lông mỏng bên trong, một tầng bao một tầng như măng, ngồi chồm hổ xuống, đồng phục học sinh liền kéo dài qua hông, cả người đeo cặp sách rúc ở đây, giống như một quả cầu.

Hứa Duệ xuống xe bấm chuông gọi: “Làm gì vậy chứ?” Ninh Giác Thần bị hắn dọa sợ run run, nghiêng đầu qua nhìn hắn, ánh mắt sáng trong suốt trong bóng tối: “Chờ anh tôi về nhà.” Hứa Duệ đá văng ra giá chống xe, thả xe đạp ở ven tường xong: “Tôi biết, tôi nói cậu ngồi xổm ở đây làm gì?”

Ninh Giác Thần chỉ chỉ con mèo đen trước mặt: “Phía dưới có một con mèo.” “Mèo?” Hứa Duệ đi tới ngồi xổm bên cạnh cậu, cúi đầu khom người nhìn bên trong xem “Không có.” Ninh Giác Thần quỳ một đầu gối xuống dưới đất nhìn xung quanh bên trong: “Có, tôi thấy nó đi vào.”

Hứa Duệ nắm mảnh vải đồng phục lỏng lẻo ở thắt lưng kéo cậu lên: “Đừng nằm trên đất, có lạnh hay không?” “Tôi thật sự nhìn thấy nó đi vào!” Giọng nói Ninh Giác Thần có chút sốt ruột, giống như sợ Hứa Duệ không tin mình. Hứa Duệ lấy cái xúc xích được bọc trong giấy mua ở quầy bán đồ ăn vặt từ trong cặp sách ra đưa cho cậu: “Này.”

Hai người lại chen chúc chung một chỗ ngồi chồm hổ xuống, muốn dùng thức ăn dẫn con mèo ra. Ninh Giác Thần lột giấy bọc, tay nâng đến đầu. Hứa Duệ chờ đến buồn ngủ, mệt mỏi ngáp một cái: “Tôi thấy cậu vẫn là ăn đi.” Trong đầu nghĩ dù sao đều là cho mèo ăn, không khác nhau.

Ninh Giác Thần lôi ống tay áo không cho hắn đứng lên: “Duệ ca, anh có nghe thấy tiếng mèo kêu không?” “Không có.” “Có, anh nghe cẩn thận một chút, tiếng rất nhỏ.” “Không nghe được...” “Hừ, anh căn bản là không có nghe!” “...” Hứa Duệ bị cậu làm ngạc nhiên, đứa bé này càng ngày càng có bản lĩnh, cũng học được oán giận người khác.

Hai người bọn họ ngồi xổm ở nơi đó đến hai chân đều tê dại, dưới đáy rớt cục có một móng vuốt đen thò ra, sau đó là một cái đầu xù lông. Hứa Duệ đưa tay bế nó lên thả tới phía đất trống bên cạnh. Dưới ánh đèn mờ nhìn kỹ, chính là con mèo què chân kia, lớn hơn nhiều so với trước đây mà nhìn vẫn một bộ dạng đáng thương gây trơ cả xương.

Ninh Giác Thần chia xúc xích thành một miếng nhỏ cho mèo ăn: “Chân nó bị thương.” “Trước đây đã bị như vậy.” “A, anh đã từng gặp qua nó?” “Nó từ thùng rác đầu hẻm chuyển tới.” Hứa Duệ bóp lỗ tai con mèo, lòng nói tôi không chỉ từng thấy, tôi còn nhiều lần so sánh cậu với nó đây. – như thế vừa nhìn một người một mèo tụ lại cùng nhau thực sự là vô cùng hài hòa.

Ninh Giác Thần ôm đầu gối, cúi nhìn chăm chăm vào sau gáy con mèo: “Không trách gây như vậy.” “Thật ra thì bọn chúng cũng có mập, nó không phải gây chân mà, bắt quá bị con mèo khác cướp mất, cho nên không có đồ ăn ăn.” Lúc nói chuyện Hứa Duệ rất ôn nhu, Ninh Giác Thần không nhịn được nghiêng đầu nhìn hắn.

Hứa Duệ rũ thấp ánh mắt, lông mi vừa dày lại rậm, ngược sáng nhìn sáng như là lông xù màu vàng. Ninh Giác Thần nghĩ đến lúc trước xem Tuyết quốc thích nhất hai câu: “Nữ tử như là nửa mở tròn mắt đen. Nhưng là, để sát vào vừa nhìn, nguyên lai kia là lông mi của nàng.”, “Nàng khép lại lông mi dày đặc kia, thoát nhìn hình như là mở nửa trong mắt đen.” * (chỗ này liên quan đến tác phẩm văn học mình không biết edit nên để nguyên)

Đây là miêu tả con gái, lần đầu tiên Ninh Giác Thần nhìn thấy liền nghĩ ngay đến Hứa Duệ. Hứa Duệ nói chung là thích đùa giỡn nói cậu giống con gái, thật ra thì Ninh Giác Thần cảm thấy Hứa Duệ mới dễ nhìn, đặc biệt là đôi mắt kia. Cậu chép lại hai câu văn kia vào quyển sổ nhật ký, trong đầu đều là đuôi lông mày khóe mắt của Hứa Duệ.

“Phát gốc cái gì đây!” Hứa Duệ chọc cùi chỏ vào Ninh Giác Thần, lôi cậu từ trong suy nghĩ bầy bạ kéo ra ngoài. Ngón tay Ninh Giác Thần nhẹ nhàng sờ sống lưng con mèo nhỏ: “Nó làm thế nào bây giờ?” “Cậu có thể đem nó về nhà?” Ninh Giác Thần dừng một chút, lắc đầu.

“Vậy khi nào thấy nó thì cho nó ăn, cậu lại không thể giúp nó đánh nhau giúp nó cướp đồ ăn, mỗi người có một mệnh, mèo cũng thế, cũng có mệnh.” Ninh Giác Thần không lên tiếng, mèo nhỏ rất nhanh ăn xong xúc xích, luẩn quẩn bên chân Ninh Giác Thần một vòng rồi khập khểnh chạy xa.

Hứa Duệ nhìn biểu tình buồn bã thất vọng trên mặt Ninh Giác Thần, trong nháy mắt nào bỏ ra con mèo nhỏ què chân ngồi trên nắp thùng rác bụng đối ục ục run lấy bầy trong gió, câu nói vừa nãy kia cũng tốt, giống như mơ hồ thay đổi mùi vị.

Đều nói người nói vô tâm người nghe hữu ý, Hứa Duệ sợ Ninh Giác Thần sẽ tự mình thay vào, vì vậy cứng rắn vòng vo chuyển đề tài: “Đúng rồi, cậu giúp tôi một chuyện đi.” Ninh Giác Thần ngẩng đầu lên nhìn Hứa Duệ, cậu không nghĩ ra Hứa Duệ có thể có việc gì là cần cậu giúp.

Ninh Giác Thần nghe Hứa Duệ nói xong mặt mũi trắng bệch: “Không muốn, tôi không đi.” “Sợ cái gì? Trưa mai tôi gọi Giác Lam đi ăn cơm trưa, sau đó cậu liền đi tìm chìa khóa xe của cậu ta.”

“Tôi không dám trộm chìa khóa của anh ấy.” “Cái gì gọi là trộm chứ? Cậu ta coi xe như bảo bối, tôi nói nhiều lần đi lắp phanh đi cậu ta cũng không nghe. Cậu xem xe hắn bây giờ không phải là rất nguy hiểm sao!” Ninh Giác Thần lại bắt đầu cúi thấp đầu vịn vạt áo, Hứa Duệ cong ngón tay búng trán cậu một cái: “Hỏi cậu lời nói đầu!” “...Ừm” “Chúng ta không phải muốn tốt cho cậu ta sao?” “Đúng vậy.” “Vậy cậu còn không đi?” “...Không đi” “Ài, Thần Thần a..”

“Hai người làm gì vậy, tối lửa tắt đèn ở chỗ này?” Nhắc tào tháo tào tháo đến, Lục Giác Lam đạp chiếc xe không phanh bay một cái dừng trước mặt bọn họ. Ninh Giác Thần cơ hồ là một giây từ chỗ nảy lên, ngưỡng ngừng kêu một tiếng: “Ca, anh đã trở lại.” “Cho cậu mỗi ngày nói chuyện tình cảm với em gái, sao lại không cho chúng tôi đàm luận.” Hứa Duệ đi đến, tay tay dứt trong túi.

Lục Giác Lam cau mày lườm hắn một cái: “Cậu có bệnh à, hai người là con trai thì đàm luận cái rắm.” Hứa Duệ nắm cổ tay dưới bộ đồng phục kéo Ninh Giác Thần khép lại phía dưới khuỷu tay: “Hai người là con trai sao lại không thể nói chuyện tình cảm? Đúng không Thần Thần?” Ninh Giác Thần bị lời nói của hắn dọa

sợ mặt mũi trắng bệch, cứng ngắc đẩy cánh tay Hứa Duệ ra, thế nhưng Hứa Duệ lại khóa chặt cậu không chịu buông.

Lục Giác Lam nhìn hai người bọn họ, ánh mắt càng ngày càng lạnh, mắng một câu bệnh thần kinh, sau đó đập bàn đập xoay người đi. Ninh Giác Thần tránh ra Hứa Duệ, có chút tức giận: “Tôi trở về.” Hứa Duệ nhìn cậu một đường chạy chậm đuổi theo Lục Giác Lam, không sợ chết gào về phía bọn họ: “Thần Thần, đừng quên ước định ngày mai của chúng ta!” Ninh Giác Thần vừa chạy vừa nghiêng đầu qua chỗ khác, ánh mắt u oán làm Hứa Duệ sướng đến chết rồi.

Hắn thấy bóng lưng hai huynh đệ tan hòa vào trong bóng tối, so với lúc vừa tới thì Ninh Giác Thần đã cao lớn hơn nhiều. Trước đây cậu và Lục Giác Lam như một bộ búp bê Nga một con bé nhất một con to nhất, bây giờ thì biến thành hai con ở giữa.

Giữa trưa ngày thứ hai Hứa Duệ còn thật sự gọi Lục Giác Lam đi ra ngoài ăn hamburger, trước khi đi còn thuận tay sờ soạng gáy Ninh Giác Thần: “Ngoan, nghe lời.” Ninh Giác Thần cảm giác là lạ, giống với động tác vuốt mèo ngày hôm qua của Hứa Duệ, có phải Hứa Duệ coi cậu là mèo hoang?

Ninh Giác Thần ngồi tại chỗ ngẩn người, nội tâm thiên nhân giao chiến, chờ mọi người trong phòng học đều đi hết, cậu móc một đồng xu từ trong túi tiền. Nếu là hoa liễu đi lấy chìa khóa, nếu là số thì không quản đi ăn cơm. Cậu tung đồng xu lên rồi bắt lấy, mở tay ra: Mặt hoa ở trên.

Ninh Giác Thần biết Lục Giác Lam có thói quen để chìa khóa đặt ở túi ngoài cùng trên cặp sách. Cậu như mèo dò ngón tay lấy chìa khóa ra, khấn trương để cả người phát run.

Bởi vì lấy chìa khóa mất chút thời gian, lúc đến phòng ăn thì thức ăn cùng không còn gì. Dì lấy cơm ở cửa đã sớm biết cậu, dù sao mỗi ngày có một đĩa nhỏ ngoan ngoãn đến đây ăn sáu lạng cơm và vân vân vẫn khiến người khác sâu ấn tượng.

Dì dùng muỗng lớn đem cơm ấn xuống chắc chắn, phía trên lại cho nhiều thêm: “Ăn nhiều một chút, ngày mai nhớ đến sớm, đến chậm món ăn mặn đều không có.” Ninh Giác Thần soát xong thẻ hai tay nhận lấy đĩa thức ăn, xấu hổ nói cảm ơn, dì bán cơm vui vẻ cười.

Cậu tìm một góc không có người ngồi xuống, chột dạ dùng đũa đâm lá bắp cải mềm oặt trong đĩa, xoắn xýt không biết có nên thừa dịp chưa bị phát hiện nhanh chóng trở về phòng học trả chiếc chìa khóa về. Chiếc chìa khóa trong túi như quả bom hẹn giờ, Ninh Giác Thần nhìn đồng hồ trên tường như đang đếm ngược sinh mạng cậu.

Lúc cậu còn đang buồn bực nhét cơm vào miệng, điện thoại di động vang lên, màn hình hiện hai chữ: Duệ ca. Ninh Giác Thần nhận, đồ ăn trong miệng chưa nuốt xuống, hàm hàm hồ hồ ư một tiếng.

Đầu bên kia truyền đến tiếng Hứa Duệ trong gió vù vù: “Đã lấy được chưa?” Ninh Giác Thần không lên tiếng, Hứa Duệ lại hỏi một lần: “Lấy được chìa khóa chưa?” Ninh Giác Thần khấn trương đến đôi môi phát khô: “Không.. Không có.” “Vậy bây giờ cậu đi lấy? Anh của cậu đi mua đồ uống, tôi đi xem một chút, chúng tôi mười phút sau mới về trường học.” “Không đi.” “Nghe lời, lát nữa tôi chờ cậu ở nhà xe.”

Hứa Duệ nói xong cũng cúp, căn bản không cho Ninh Giác Thần cự tuyệt. Ninh Giác Thần nắm điện thoại di động, trong đĩa còn dư lại mấy thìa cơm đã lạnh.

Cuối cùng cậu cũng vẫn đến nhà xe, xa xa nhìn thấy Hứa Duệ đang nhấc chân giẫm lá cây răng rắc bên cạnh cây ngô đồng. Ninh Giác Thần bước nhanh đi tới, móc ra quả bom nhét vào trong tay hắn: “Chìa khóa đây, của anh.” Đưa xong xoay người rời đi. Hứa Duệ bước theo sau, tóm lấy cổ cậu: “Cậu đi chậm thật, lạnh chết tôi rồi! Cho tôi chút ấm.”

Ninh Giác Thần sợ đến co rụt lại, nốt ruồi nhỏ trên gáy bị ngón tay lạnh lẽo của Hứa Duệ chọc, nơi Hứa Duệ vừa chạm qua nhanh chóng đỏ lên. Cậu như con thỏ hoảng sợ ôm cái cổ vọt ra, vừa tức vừa gấp mà trừng Hứa Duệ: “Đừng đụng tôi...”

Hứa Duệ cười hì hì đi theo cậu về phía trước một bước: “Không đụng cậu, mang cậu ra ngoài chơi có được hay không.” “Tôi phải đi về làm bài tập.” “Đưa cậu đến nhà sách Tân Hoa trong thành phố!” “...” “Có đi hay không?” “...Có”

Hứa Duệ hỏi Ninh Giác Thần có biết đi xe hay không, Ninh Giác Thần gật đầu một cái. Thật ra hồi lớp chín cậu đã lái qua xe mô tô. Trước đây trong nhà có chiếc mô tô cũ, giờ cơm tối cậu đều giúp cửa hàng thức ăn nhanh dưới lầu giao đồ uống cùng thức ăn ra ngoài, bình thường cũng hỗ trợ đưa nước uống cùng bình xếp than khí ở cửa ngõ.

Đường trong ngõ tương đối hẹp, lúc đó năm thứ ba không có xe điện đi vào, cậu dùng xe gắn máy vận chuyển với người dân nhà giữa, một chuyến được một khối tiền. Vốn là muốn khiêng lên lầu mang vào trong nhà, người ta nhìn cậu vừa gầy vừa nhỏ như vậy không đành lòng, có lúc tự mình xuống lầu lấy. Hứa Duệ để Ninh Giác Thần đạp xe của hắn, còn mình khom lưng mở khóa xe Lục Giác Lam đẩy ra.

Hứa Duệ không yên tâm với mấy cửa hàng sửa xe ven đường, cố ý đi tìm cửa hàng chuyên kinh doanh trong thành phố, giao xe cho lão bản sau đó nói được là làm được đưa Ninh Giác Thần đến nhà sách Tân Hoa. Ninh Giác Thần thật vui vẻ, một mặt mới mẻ mà từ giá sách bên này đi tới giá sách bên kia, đôi mắt đều sáng lên.

Hứa Duệ đến hàng manga chọn một bộ mới, cho Ninh Giác Thần cầm một quyển Tuyết quốc , hắn không có tể bào văn học, đi một vòng ở giá sách văn học không biết mua quyển nào, liền nhớ tới lần trước Ninh Giác Thần đã xem quyển này.

Ninh Giác Thần không nói cho Hứa Duệ cậu đã có một quyển giống vậy, chỉ dùng bớt tiền ăn cơm mua ở tiệm sách trước trường học. Cậu rất quý trọng mà sờ sờ mặt bìa hình núi tuyết màu lam nhạt, ôm sách vào trong ngực. Đây là lần đầu tiên Hứa Duệ tặng đồ cho cậu.

Hai người trở về lấy xe, thử phanh xe một chút, Hứa Duệ tỏ ra hài lòng, trong lòng Ninh Giác Thần vẫn rụt rè. Là một người chỉ không cần mùi cũng có thể nhìn ra Lục Giác Lam coi chiếc xe mới này của y như bảo bối, bây giờ hai người bọn họ tự tiện đem xe y đi sửa, mặc dù trong lòng là tốt bụng, nhưng chắc chắn Lục Giác Lam sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Dọc đường đi Ninh Giác Thần càng nghĩ càng sợ, hoảng hoảng hốt hốt suýt chút nữa đâm vào cây. Hứa Duệ nhanh nhẹn bóp phanh một cái dừng lại chờ cậu: “Nghĩ gì vậy?” Ninh Giác Thần lắc đầu, đạp xe xiên vẹo theo sau. Vào cổng trường chuông vừa vắn kêu, hai người khóa kĩ xe đi về phòng học. Đến lầu hai Hứa Duệ đột nhiên dừng lại, sờ sờ túi đồng phục: “Chết mẹ, chìa khóa bị rơi rồi!”

Ninh Giác Thần đi sau hắn ba bước, cúi đầu xuống vừa vặn nhìn thấy chùm chìa khóa rơi xuống bên chân hắn. Cậu cúi người xuống nhặt lên, còn chưa kịp nói chuyện, âm thanh Lục Giác Lam đột nhiên vang lên từ phía sau: “Hai người đang làm gì?” Trong nháy mắt Ninh Giác Thần đông cứng tại chỗ, Lục Giác Lam ôm một tập sách luyện tập vòng qua cậu, ánh mắt nhìn chằm chằm chùm chìa khóa trong tay cậu.

Sau đó Hứa Duệ giải thích với Lục Giác Lam như thế nào Ninh Giác Thần không biết, cậu đột nhiên không nghe được cũng không nói ra lời, chỉ là không cách nào khống chế được thân thể phát run, giống như bị ánh mắt khinh miệt của Lục Giác Lam đóng đinh trên cột mà sử nhục.

- Cậu sai lầm, cậu làm chuyện này là sai lầm, cậu người này, từ đầu tới cuối, chính là một sai lầm.

Sau đó tan học Lục Giác Lam cũng không nói với bọn họ liền đi, Ninh Giác Thần không biết Lục Giác Lam có trở về nói chuyện này cho Trần Ngọc Hồng hay là Lục Thành Hùng hay không, cậu rất sợ, sợ đến đau dạ dày, sợ đến run chân, sợ đến sức lực để đứng lên cũng không có.

Hứa Duệ ở phía sau đâm cậu mấy lần cậu đều không phản ứng, vì vậy vòng tới phía trước bàn Lục Giác Lam chống cằm nhìn cậu, sau đó hắn phát hiện Ninh Giác Thần thật giống..đang khóc? Hứa Duệ hoảng rồi: “Không phải, cậu khóc cái gì? Không có chuyện gì, anh của cậu tan học đi ra ngoài đạp xe một vòng cảm thụ một chút cũng biết cảm kích chúng ta. Đừng sợ, Duệ ca sẽ bảo vệ cậu!”

Ninh Giác Thần biết Hứa Duệ sẽ không hiểu, người có thể hiểu tình cảnh của cậu, không có ai.

Hứa Duệ rốt cuộc không đợi đến Lục Giác Lam “cảm kích”, bởi vì tối ngày hôm ấy xảy ra chuyện.

Hơn tám giờ Hứa Duệ nhận điện thoại của Ninh Giác Thần, nói Lục Giác Lam đạp xe lên trên sườn núi lúc xuống chân bị thương, phải khâu mấy mũi. Hứa Duệ bị dọa bối rối một lúc, kịp phản ứng nhớ tới lúc trước mình cũng từng trải qua, còn thêm một câu: “Đừng sợ, đã nói Duệ ca sẽ bảo vệ cậu.” Ninh Giác Thần ừ một tiếng rất nhẹ.

Hứa Duệ đạp xe đạp như lái máy bay, liên tiếp vượt qua mấy cái đèn đỏ, chạy tới bệnh viện chỉ mất mấy phút. Hắn theo như Ninh Giác Thần nói trong điện thoại đi tìm tầng lầu, vừa ra thang máy liền nhìn thấy Ninh Giác Thần vùi đầu ngồi xổm ở chỗ rẽ, giống như lần đó ngồi tìm mèo vậy, co thành một quả cầu.

Hứa Duệ đi tới phía đối diện cúi người xuống, néo một cái sau gáy cậu, sờ lên thật lạnh: “Thần Thần?” Ninh Giác Thần trong lòng bàn tay hắn run một cái, chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt trống rỗng không có hồn. Hứa Duệ bị ánh mắt này đâm vào đáy lòng: “Cậu đừng...”

Lời còn chưa nói hết, hắn nghe thấy tiếng nói chuyện quen thuộc ở ngã rẽ bên kia, lần Trần Ngọc Hồng và Lục Thành Hùng, bọn họ cãi nhau?

Nói cãi nhau không bằng nói là Lục Thành Hùng một bên phát tiết và trách mắng, xen lẫn là tiếng Trần Ngọc Hồng giải thích nhỏ đến mức không thể nghe thấy, tiếng phản bác cùng tiếng khóc dề nén.

“Tôi đã sớm nói con trai cô không đơn giản? Cô còn không tin!”

“Hắn vẫn là trẻ con..”

“Cô còn không thấy sao? Trước đây đều là giả bộ, hiện tại không giả bộ được, lộ ra cái đuôi hồ ly!”

“Đừng có nói nhảm!”

“Cô quên mất hàng xóm kia lén lút nói như thế nào? Nói tiểu hài tử này bên ngoài nhìn rất ngoan, trong lòng không biết có bao nhiêu tàn nhẫn đây! Hai lần cho người mở ra gáo (chỗ này mình không biết)! Đây là muốn giết người sao? Hắn lúc ấy mới mấy tuổi chứ? Cô thật sự cho là hắn là thứ tốt đẹp sao?”

“Lục Thành Hùng!”

“Trần Ngọc Hồng! Nhiều năm như vậy xưa nay cô chưa từng nói với tôi bên ngoài còn có một đứa con trai, tôi là thật tâm thật ý coi Lam Lam như con ruột mình mà nuôi. Tự cô nói xem tôi có bạc dĩa mẹ con cô một chút nào không? Không biết từ nơi nào nhảy ra một đứa con trai, làm nhà chúng ta loạn lên chưa tính, bây giờ còn giở trò làm Lam Lam phải vào viện! Cô bảo tôi phải nghĩ như thế nào? Hả?!”

Âm thanh Lục Thành Hùng chất vấn ẩn giấu mười phần tức giận, thật là điếc tai nhức óc, Ninh Giác Thần sợ đến nước mắt phạch một cái rơi xuống. Cậu không dám phát ra âm thanh, gắt gao cắn môi dưới, lập tức hiện ra vết máu, nếm được mùi vị rỉ sắt.

Ninh Giác Thần cảm thấy thật xấu hổ chật vật, cậu hi vọng Hứa Duệ không nghe thấy, hi vọng Hứa Duệ không ở đây.

Hứa Duệ từ nghi hoặc đến kinh ngạc lại tới phần uất, bàn tay vốn đang để trên cổ tay Ninh Giác Thần không tự chủ được nắm chặt, đau đến Ninh Giác Thần tê tê hít khí.

Lúc thu tay về Hứa Duệ không cẩn thận mò tới trên mặt lập tức cảm thấy nước mắt ẩm ướt nóng bỏng, nhất thời không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể hốt hoảng lấy ống tay áo mình lau nước mắt cho Ninh Giác Thần, cọ đến đỏ hết mặt cậu: “Cậu đừng khóc a.”

Hứa Duệ đứng lên vòng qua ngã rẽ đi tới, Trần Ngọc Hồng và Lục Thành Hùng đang nói chuyện ngừng lại, hai người đều lộ vẻ lúng túng. Trần Ngọc Hồng miễn cưỡng cười cười: “Tiểu Duệ con làm sao...”

Hứa Duệ nhíu mày, cắt đứt lời của nàng: “Thức thức đi ạ, chuyện này căn bản không liên quan đến Thần Thần, là con tự ý lắp một cái phanh xe cho Giác Lam. Gắn xong con cũng đã thử qua, lúc ấy khẳng định là không có vấn đề gì. Hiện tại chuyện đã xảy ra rồi, dù như thế nào thì trách nhiệm là do con, con khẳng định sẽ cho hai người một câu trả lời. Mà chuyện này một sợi lông cũng không liên quan đến Ninh Giác Thần, mọi người đừng nghĩ oan cho cậu ấy.”

Sắc mặt Lục Thành Hùng hết sức khó coi, Trần Ngọc Hồng che mặt ngã ngồi trên ghế.

Hứa Duệ nói xong cũng quay người đi nhanh, hắn giống như nhổ cú cà rốt mà kéo Ninh Giác Thần từ dưới đất lên xách lại cái cổ: “Đi, Duệ ca mời cậu ăn cơm.” Ninh Giác Thần thật sự chưa có ăn cơm tối, dạ dày đau nhức dù sao cũng quen rồi, hai người bọn họ đến tiệm ăn nhanh cạnh bệnh viện ăn.

Hứa Duệ như vuốt mèo mà vò tóc cậu: “Còn khóc, ở đâu mà nhiều nước mắt như vậy.” Ninh Giác Thần khịt khịt mũi: “Tôi không muốn giết người.” Hứa Duệ phốc một cái bật cười: “Cậu á? Cậu ngay cả gà cũng không dám giết đi, còn muốn giết người.”

“Đêm hôm đó tôi ở nhà đun lại đồ ăn thừa mấy hôm trước, mới vừa ăn xong thì ba tôi đột nhiên trở về, bảo tôi nấu cơm cho ông. Tôi nói nhà không có thức ăn, ông ấy liền tức giận, hất cái nồi, tay tôi bị như vậy chính là từ lần đó.” Ninh Giác Thần cúi đầu nhìn chăm chăm chén hoành thánh. Ông ấy bóp cổ đánh tôi, cứ như vậy một lúc tôi thật sự cảm thấy muốn chết đi. Sau đó ở trên bàn thờ quạng bắt được một đồ vật ném ra ngoài cửa sổ, kính cửa sổ nát toàn bộ, sau đó tôi mới biết là tôi ném bình rượu, đập phải người... Tôi không phải cố ý.”

Hứa Duệ mặc dù cũng suy đoán được một ít cuộc sống trước đây của Ninh Giác Thần, thế nhưng nghe ngữ khí cậu lãnh đạm nói ra, trong lòng Hứa Duệ đột nhiên lại kinh sợ vừa chua xót vừa đau lòng.

Hắn muốn loại tâm tình này không phải xuất phát từ đồng tình cùng thương hại, bởi vì lúc hắn đụng phải con mèo nhỏ chân què kia chẳng qua là thỉnh thoảng dứt cho nó ít đồ ăn, chưa từng nghĩ sẽ mang nó về nhà, - có thể là trong nháy mắt vừa rồi, mình rõ ràng là muốn bảo vệ Ninh Giác Thần thật tốt, không bao giờ để cho cậu khóc.

“Còn có một lần là bởi vì”, ánh mắt Ninh Giác Thần rất đỏ, bên trong đều là tia máu, biểu tình có chút mờ mịt, nói chuyện cũng bắt đầu không rõ ràng “Bởi vì ngày đó... Người kia đột nhiên... Tôi không biết...” Hứa Duệ cố gắng hết sức ôn nhu nhẹ giọng cắt đứt cậu: “Tốt lắm, đừng suy nghĩ, nhanh ăn đi, hoành thánh sắp nguội rồi.”

Hắn nhét cái thìa vào trong tay Ninh Giác Thần, Ninh Giác Thần ngơ ngác không cầm được, cái thìa rơi vào trong chén, Hứa Duệ dùng đũa vớt nó ra, rút khăn giấy lau sạch, sau đó nắm lấy tay Ninh Giác Thần cầm lại: “Nghe lời.”

Ninh Giác Thần uống một thìa canh, trịnh trọng nói: “Cảm ơn Duệ ca.” Hứa Duệ đột nhiên có chút ngượng ngùng, sờ mũi một cái mở ra một cái mặt khác: “Há, cái kia, cậu mau ăn đi.”

Ninh Giác Thần không nghe hắn, cố ý hít mũi ăn rất chậm, cậu muốn ở cùng Hứa Duệ lâu một chút, lâu hơn một chút.

Chờ cậu ăn xong rồi, Hứa Duệ mới nhớ mình không mang túi: “Tôi hình như để quên cặp sách ở trên ghế chỗ thang máy rồi. Tôi quay lại lấy một lúc, cậu ở đây chờ tôi, xong tôi chở cậu về?”

Ninh Giác Thần gật đầu, Hứa Duệ cảm thấy ánh mắt cậu tròn vo như động vậy: “Phải ăn hết, không cho thừa lại.” Ninh Giác Thần một bên gật đầu, một bên nghiêm chỉnh nhét một miếng hoành thánh vào miệng.

Sau đó Ninh Giác Thần chờ thật lâu Hứa Duệ cũng không trở về. Bởi vì lúc đi trên lầu, hắn vừa vặn đụng phải Lục Giác Lam mới khâu xong đi ra. Hắn cứ như vậy liền quên mất Ninh Giác Thần.

Rất nhiều năm về sau, Hứa Duệ một lần lại một lần tái diễn lại cảnh tượng này. Hắn cho Ninh Giác Thần một tia hi vọng, sau đó quay người bóp nát nó; làm cho cậu có ảo giác mình vô cùng quan trọng, sau đó sẽ làm cho cậu nhận ra rõ ràng người quan trọng là Lục Giác Lam mới phải.

Một giây thiên đường, một giây địa ngục.

12. Chương 12: Chúc Anh Năm Mới Vui Vẻ

Chương 12. Chúc anh năm mới vui vẻ

Tháng mười hai mang theo hiểu lầm cùng vết thương vôi vữa trôi qua, một năm mới lặng yên mà tới. Trong cái lạnh của tháng mùa đông, hai sự kiện đã xảy ra: Một là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông ở Tấn Thành đã rơi, cái thứ hai là Hứa Duệ gãy một cánh tay.

Ninh Giác Thần đối với tuyết không có ấn tượng gì tốt. Trước đây ở chỗ cậu ở nhiều năm như vậy cũng chỉ có một lần tuyết rơi. Ngày hôm đó tan học xong cậu ngồi xổm ở trước cửa nhà, hưng phấn ôm lấy tuyết đọng lại trên đất, đắp thành một con người tuyết. Ngay cả cà rốt làm mũi cậu cũng chuẩn bị xong.

Ba cậu trở về đá một cước vào mông cậu làm cậu ngã vào trong tuyết: “Không thấy nhà người ta đều xức tuyết đi à? Mày còn ở đây mà nghịch tuyết, muốn ngáng chân tao à?”

Đôi bàn tay nhỏ mập của Ninh Giác Thần bị lạnh đến đỏ bừng, ngơ ngác nhìn người tuyết trước mặt. Vừa nãy lần nửa ngày mới được một quả cầu tuyết giờ đã bị sụp, củ cà rốt cầm trong tay cũng bị gãy đôi. Năm ấy cậu chín tuổi.

Tuyết ở Tấn Thành rất ướt và lạnh, căn bản không thể chồng lên nhau, Hứa Duệ liền nói một câu: Tuyết rơi mà không thể chơi ném tuyết đều là nói xạo. (nguyên văn: Không thể đánh gây trượt tuyết đích tuyết rơi thiên đô là đùa bốn lưu manh). Nhưng Ninh Giác Thần cũng có chút thích tuyết Tấn Thành, bởi vì lúc trời lạnh Hứa Duệ đùa giỡn nói muốn bắt cậu ủ tay, sau đó mặt dày đuổi tay nắm lấy tay cậu.

Thật ra nhiệt độ cơ thể Ninh Giác Thần thấp, lòng bàn tay Hứa Duệ ngược lại rất ấm, mỗi lần Hứa Duệ chạm vào, da dẻ Ninh Giác Thần đột nhiên như bị điện giật nóng lên, chỉ một lát sau cả người liền biến thành một con tôm hồng đã bóc vỏ.

Ninh Giác Thần thích mỗi lần được Hứa Duệ đùa dai gọi “Thần Thần”, chữ thứ hai kéo dài âm, một dáng vẻ rất quyến luyến. Mỗi lần cậu đều đỏ mặt nhỏ giọng nói “Đừng trêu tôi”, nhưng là không có lần nào là thật sự đẩy Hứa Duệ ra.

Trên lý thuyết đến lớp mười một bắt đầu phân lớp khoa học tự nhiên, thế nhưng theo truyền thống thì lớp mười tiến hành dự chia lớp, theo lời nói của nhà trường thì chính là sớm thực hiện “Có phương hướng, có sách lược, có trọng điểm” mà bồi dưỡng.

Vì vậy, vào cuối mùa đông này, một nhóm thanh thiếu niên vẫn lo lắng về việc không có cơ hội chiến bóng tuyết sắp đưa ra lựa chọn quan trọng đầu tiên trong cuộc đời của mình.

Lục Giác Lam và Hứa Duệ không do dự chút nào mà chọn ban khoa học tự nhiên, Ninh Giác Thần lại không quá nghiêng về khoa học, chính trị lịch sử lại rất xuất sắc, toán lý hóa lại vô cùng thâm. Cậu đối với khoa học không có hứng thú cũng không có thiên phú, vốn là sự lựa chọn này của cậu chắc là cũng không phải suy nghĩ.

Nhưng bởi vì Hứa Duệ, cậu do dự.

Cách kỳ thi cuối còn có hai tuần lễ, buổi chiều chủ nhật Ninh Giác Thần đăng cần bút khó khăn làm bài thi vật lý, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Hứa Duệ gọi. Hấn nói: “Thần Thần đang làm gì đấy?” Ninh Giác Thần nghe giọng hấn không giống bình thường lắm: “Tôi đang cái này...ôn tập.”

Tờ bài thi vật lý này cậu giăng co cả một buổi chiều cũng chưa làm xong, cậu cảm thấy thật xấu hổ, không tiện nói chuyện cùng Hứa Duệ. Lục Giác Lam đang chơi trò chơi, nghe thấy cậu nói dối liền nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, mặt Ninh Giác Thần phút chốc đỏ lên. Hứa Duệ hạ thấp giọng: “Cậu đi ra ngoài một lát, tôi ở bệnh viện, cạnh cái tiệm ăn ngày đó.”

Trong lòng Ninh Giác Thần hồi hộp một chút, trên tay hơi dùng sức, bút vẽ nguệch lên bài thi. Cậu khấn trương đứng lên, vô tình đụng phải khuỷu tay Lục Giác Lam, Lục Giác Lam ấn nhằm nút: “Sách, cậu muốn đi ra ngoài?” Ninh Giác Thần nhét ví vào trong túi: “Ừm.” Lục Giác Lam liếc cậu một cái: “Hai người gần đây tình cảm thật nồng nàn.” Ninh Giác Thần mím môi không nói gì.

Ngày hôm qua có một trận tuyết nhỏ, trên mặt đất còn đọng lại một tầng băng mỏng. Ninh Giác Thần vừa ra khỏi cửa liền bị trượt một cái, sau đó cũng không dám đi quá nhanh. Cậu đứng ở trạm xe ở cao ốc Bạch Vân một lúc lâu cũng không có xe lại đây, thật vất vả mới gọi được một chiếc taxi, đến nơi tài xế muốn lấy hai mươi, Ninh Giác Thần chỉ chỉ lên hóa đơn giá tiền: “Chú, đây không phải là mười lăm khối sao?”

Tài xế kia không nhịn được trợn mắt hung ác trừng cậu: “Tiểu bằng hữu! Lúc có tuyết rơi thì là giá này, không thổi tiền lẻ, thêm năm khối có hiểu hay không!”

Ninh Giác Thần không thể làm gì khác hơn là rút ra hai tờ tiền giấy mười khối đưa tới, trong lòng vẫn không nỡ. Một ngày trước cậu thấy khối Rubik của Hứa Duệ bị hỏng, thứ hai muốn mua cái mới cho hắn, lần này tiền thật sự là không đủ rồi.

Hứa Duệ đang ngồi ăn ở chỗ gần cửa cổ, một cái tay treo lên, cách cửa kính pha lê nhìn thấy Ninh Giác Thần đứng ở đường đối diện lo lắng chờ đèn đỏ. Ninh Giác Thần mặc một bộ áo lông màu khói xám cũ của Lục Giác Lam mấy năm trước, người vừa nhỏ vừa gầy ăn mặc cũng ít, căn bản không chống đỡ nổi tới, nhìn trước nhìn sau một bộ dáng vô cùng đáng thương.

Đứa bé này gần đây quả thật có thể nói là cao lên và tươi tắn hơn một chút, như măng mọc vụt vụt vụt. Nhưng là người thì cao thêm nhưng không có thịt, càng nhìn lại càng thấy gầy. Mỗi lần Hứa Duệ nhìn đôi chân như hai chiếc đũa của cậu chỉ sợ ngày nào đó đi không cẩn thận liền bị gãy.

Đèn xanh sáng lên Ninh Giác Thần lập tức chạy tới bên đối diện, đẩy cửa tiệm ra nhìn xung quanh, Hứa Duệ không thể làm gì khác hơn là nâng tay lên gọi cậu: “Ở đây!” Ánh mắt Ninh Giác Thần chợt lóe, đứng im không nhúc nhích. Hứa Duệ giục cậu kéo qua: “Làm gì vậy, tới đây mau!” Ninh Giác Thần cau mày nhìn chằm chằm tay phải bó thạch cau của hắn, chậm rãi sờ lên: “Duệ ca.”

Hứa Duệ thấy ánh mắt cậu có chút đỏ, không tìm không phổi đùa cậu: “Cậu đây là đau lòng quá hay sợ quá nên khóc?” Ninh Giác Thần hít mũi một cái: “Không có, là bên ngoài trời quá lạnh.” Hứa Duệ nhìn cậu không khăn quàng cổ cũng không bao tay, môi cũng lạnh tím tái, hiếm thấy có chút ngưng ngừng: “Thật ra thì, tôi chủ yếu là muốn cậu đưa tôi về, tôi không lái xe được.”

Ninh Giác Thần nhìn chiếc xe đạp ngoài cửa sổ: “Vậy anh làm sao đạp nó tới?” Hứa Duệ nhú mày, cậu ngay không sợ chết đứng nói: “Đương nhiên là dùng một tay lái đến.” Ninh Giác Thần dùng ánh mắt quan tâm nhìn kẻ ngu si: “Anh quả thật là tài cao gan lớn, vậy sao không tự mình đạp xe trở về như lúc đến.”

Gần đây cậu thật có bản lĩnh đùa giỡn, bắt quá so với giới hạn của Hứa Duệ trước mặt thì sẽ bị ép xuống. Hứa Duệ theo thói quen oán giận cậu: “Cậu trước kia không có như vậy!”

Ninh Giác Thần giận dữ hỏi hắn bị làm sao, Hứa Duệ nói sáng sớm đánh nhau với Ngô Thiên ngu ngốc kia. Lúc nói lời này Hứa Duệ kích động đến đập bàn, vì vậy thành công liên lụy đến vết thương, nhịn không được hét thảm một tiếng.

Trong lúc nhất thời vẻ mặt Ninh Giác Thần ngược lại thật sự giống như là muốn khóc, cậu đưa ngón tay muốn sờ cánh tay Hứa Duệ một chút, lại sợ làm đau hắn. Hứa Duệ nghĩ biểu hiện này của cậu hắn cũng phải nói vài lời thăm thiết dịu dàng, kết quả Ninh Giác Thần yên lặng nhìn hắn một hồi, phun ra hai chữ: “Đáng đời.”

“Cậu biết không, xe của anh cậu là do Ngô Thiên phá. Sáng sớm tôi không đi đến phòng tập thể dục chơi bóng rổ, kết quả đụng phải Ngô Thiên ngu ngốc kia. Địa phía sau hắn vừa vặn nghe được hắn đắc ý nói với người đi cùng mình cất phanh xe Giác Lam như thế nào, còn tháo hai cái đinh ốc. Tôi vừa nghe liền phát hỏa, chờ đến khi có một mình hắn liền lôi hắn vào trong hẻm đánh một trận.”

“Ngô Thiên gãy mấy cánh tay?”

“Tôi không biết, hắn là một hoặc hai.”

“Ồ. Tốt lắm giống như không được lời.”

“Nhưng là đánh xong hắn chỉ nằm dưới đất, còn tôi có thể tự đạp xe đến bệnh viện! Rõ ràng là tôi thắng?”

“...Có bệnh.”

“Cái gì? Không nghe rõ.”

“Tôi nói, ừ, có đạo lý.”

Ninh Giác Thần chở Hứa Duệ về nhà, cậu vốn muốn đón xe nhưng Hứa Duệ nhất định không chịu: “Xe tôi mặc dù không bằng xe anh cậu, nhưng cứ đậu ven đường như thế tôi không yên tâm. Tới đi, tôi tin tưởng tài lái xe của cậu.” Ninh Giác Thần chỉ mới chở hàng, không chở người. Cậu nơm nớp lo sợ nhảy lên xe, trong đầu nghĩ nhưng mà tôi không tin a.

Hứa Duệ ngồi lên, rất tự nhiên mà vòng tay qua hông Ninh Giác Thần. Ôm như này mới phát hiện Ninh Giác Thần thật giống một con mèo lông vào mùa đông, eo toàn là áo lông, ôm một cái liền xẹp xuống, Hứa Duệ có thể ôm trọn eo cậu bằng một cánh tay.

Ninh Giác Thần lại bắt đầu đỏ mặt, không được tự nhiên dịch ra một chút:” Anh...Anh đừng dựa vào tôi quá gần, tôi đi xe không tốt.” Hứa Duệ cũng không biết là thật hay vẫn là giả bộ, bắt đầu làm vẻ mặt đau khổ kêu đau. Ninh Giác Thần nhất thời luông cuống, không dám lộn xộn nữa, rất sợ lại đụng vào hắn.

Bọn họ đi qua các hẻm nhỏ ở Tấn Thành. Ninh Giác Thần đi rất chậm, cậu luôn có ý đồ tự lừa mình dối người dùng cách này để kéo dài thời gian ở cùng Hứa Duệ. Cái tay vòng ngang hông cậu của Hứa Duệ rất chặt, chặt đến hắn cũng có chút hoảng hốt, hỏi một cái tự cho là vấn đề, chờ đến khi hắn phản ứng lại thì lời cũng không thể thu trở về.

Cậu nói:”Tại sao lại gọi điện thoại cho tôi, chứ không gọi cho anh tôi?”

”Mịa nó, hắn nhất định cười nhạo tôi, bị Ngô Thiên làm gãy tay cũng mẹ nó quá mất thể diện. Không cho phép cậu nói với hắn, bà nội tôi cũng vậy, phải nói là tôi bị trượt chân ngã trên băng.” Hứa Duệ nói xong dùng tay chọt chọt eo Ninh Giác Thần:”Nghe thấy không?” Ninh Giác Thần sợ nhột, đầu xe lệch đi một cái, cậu luống cuống tay chân giữ trở lại:”Ngã càng mất thể diện hơn.”

Hứa Duệ tiếp tục chọc cậu:” Oa, tôi phát hiện cậu càng ngày càng bướng bỉnh nha, tiểu không có lương tâm. Tôi không phải là vì cậu sao? Nếu không phải cậu ngu ngốc thì sao lại bị ức hiếp như vậy?”

Ninh Giác Thần cảm thấy tâm như bị một chiếc lông chim cọ nhẹ, cậu liếm liếm đôi môi lạnh lẽo, nhẹ giọng lặp lại:” Vì tôi sao?”

”Đúng vậy, vì cậu.” Hứa Duệ nói

- Trên đời đột nhiên có bông tuyết nhỏ bé bay, hết thấy đẹp như mộng, cũng như anh đối với tôi toàn là những lời nói dối đẹp đẽ.

Sau đó chuyện này vẫn không thể giấu được, bởi vì Ngô Thiên giả trò cáo trạng trước, ba mẹ cậu ta hung hăng chặn Phùng Phòng ở phòng làm việc đòi giải thích, Hứa Duệ trong giờ Anh ngữ bị gọi lên, hai người thiếu chút nữa lại đánh một trận trong văn phòng, một đám người lên kéo cũng không dừng lại.

Ninh Giác Thần thấy hắn hai tiết sau vẫn chưa trở về, đến phòng vệ sinh gọi điện thoại cho hắn:”Duệ ca, anh còn ở phòng giáo viên sao?” Thanh âm Hứa Duệ nghe không có tinh thần gì:” Không, đang ở bệnh viện. Đụng tới tay, tới đây kiểm tra một lần nữa.”

Bên kia Ninh Giác Thần một lúc lâu không lên tiếng, Hứa Duệ cho là tín hiệu không tốt, gọi hai tiếng. Ninh Giác Thần nhỏ giọng hỏi hắn:”Xương sẽ không lệch chứ.” Hứa Duệ nói:” Không có, nhưng mà phải treo mấy ngày. Thật sướng khoái, không cần thi cuối kì.”

Mấy ngày nay Ninh Giác Thần cố ý quẫn Hứa Duệ. Hứa Duệ quá hồ (kiểu mạnh, nghịch ấy nhưng mà mình không tìm được từ nào hay hay tí nên để nguyên =)), gãy tay còn không an phận. Ninh Giác Thần không cho phép hắn đến sân thể dục chơi, không cho phép hắn đụng vào bóng rổ, còn không cho hắn ăn dầu ăn cay.

Không nghĩ tới lên phòng giáo viên một chuyến mà Hứa Duệ cũng có thể đem mình vào viện luôn, Ninh Giác Thần nghe hắn nói chuyện không tìm không phổi liền tức giận, không nói tiếng nào cúp điện thoại.

Bất quá tan học cậu vẫn bị Hứa Duệ cưỡng ép bắt đưa về nhà, nguyên văn Hứa Duệ nói là ”Cùng tôi về nhà giúp tôi uống thuốc! Mỗi ngày nay tôi uống sắp đến một tấn rồi, uống nữa muốn ói.” Ninh Giác Thần không để ý tới hắn, làm bộ không nghe thấy.

Hứa Duệ lại bắt đầu diễn khổ nhục kế, Ninh Giác Thần dùng chân, xoay người chậm rãi đi ngược lại, tức giận ngẩng đầu nhìn hắn:”Anh là đau thật hay là đau giả?”

Hứa Duệ nắm dây cặp sách của cậu kéo lại:”Thật đau thật đau, bác sĩ nói tôi phải giữ tâm tình vui vẻ, nếu không tay này không thể lành lại được, cho nên cậu chớ chọc tôi tức giận!” Ninh Giác Thần bị bản lĩnh đổi trắng thay đen của hắn làm dao động:”Ai chọc ai tức giận chứ.”

Hai người bọn họ ngồi xe buýt về nhà, Ninh Giác Thần cẩn thận ngăn Hứa Duệ ở phía sau, sợ người khác đụng vào tay của hắn. Đang là lúc tan học, trên xe rất nhiều người, chen chen chúc chúc Ninh Giác Thần liền bị đẩy đến sát người Hứa Duệ.

Cậu vội vàng nắm vòng treo đứng vững, nghiêng đầu qua kiểm tra xem có đụng vào Hứa Duệ hay không, trong ánh mắt thoáng qua một chút hoảng hốt. Mặt Hứa Duệ đầy vô tội nhìn hắn, không đầu không đuôi phun ra một câu: "Thần Thần cậu thật thơm a." Hình như là mùi sữa tắm sữa bò, rất ngọt.

Mặt Ninh Giác Thần nhất thời đỏ như chảy máu, cau mày trợn mắt nhìn Hứa Duệ một cái, né người chen qua đi đến đám người đối diện. Nhưng người vừa đến đứng, Hứa Duệ ở bên đó nửa thật nửa giả nhỏ giọng râm rì một tiếng, Ninh Giác Thần lại chen về cạnh hắn. Tuy rằng cậu biết Hứa Duệ hơn nửa là giả bộ, nhưng mình lo lắng cho hắn là thật. Cậu nắm tay vịn chắn Hứa Duệ ở bên trong.

Lúc trước Lục Giác Lam bị thương, Hứa Duệ đèo hắn đi học, cũng không lâu sau thì Hứa Duệ cũng không đạp được xe. Hai cái thân tàn vốn định ngồi xe buýt đến trường, kết quả Lục Thành Hùng không yên lòng, không muốn đích thân đưa, vì vậy mấy ngày nay Ninh Giác Thần và Hứa Duệ đều cùng đi học cùng tan học.

Ninh Giác Thần không che giấu được có chút vui vẻ, lại cảm thấy loại ý nghĩ này thật ích kỷ. Gần đây cậu đặc biệt miễn cưỡng, bởi nhớ tới ngày hôm đó trên hành lang bệnh viện Lục Thành Hùng nói câu kia "Cô thật sự cho rằng nó là người tốt sao?"

Cậu muốn làm người tốt hẳn là không thể vui vẻ ở thời điểm này, cậu muốn làm một người tốt.

Cậu muốn trở thành người được người khác yêu thích, ít nhất cũng không làm cho người ta chán ghét.

Ngày đó canh xương nấu rất nồng rất trắng, Ninh Giác Thần uống một chén thơm lừng, cả người cũng ấm áp. Sau đó cậu học theo bà nội, nhận lấy chày cán bột, giám sát Hứa Duệ uống hết sạch phần còn lại, ngay cả tủy bên trong xương cũng phải dùng ống hút hút hết sạch toàn bộ.

Ninh Giác Thần đảo từng cái kiểm tra, cái nào ăn chưa sạch phải ăn hết. Hứa Duệ nhìn cậu cầm chày cán bột giám sát sau khi đặt xuống chén thứ ba bắt đầu hoài nghi: "Cái này với nói tốt giống nhau sao?!"

Chuyện đánh nhau còn chưa nói xong, đã náo loạn mấy ngày. Bên kia Ngô Thiên yêu cầu trường học xử lý kỷ luật Hứa Duệ, Phùng Phong ở giữa hòa giải, để người nhà Hứa Duệ nói xin lỗi nhà Ngô Thiên thì chuyện này coi như xong.

Hứa Duệ ở trong phòng làm việc vỗ bàn một cái, nói muốn lão tử xin lỗi hắn, nằm mơ đi. Ban đầu hắn muốn làm động tác nhỏ trước tiên vén giả tiện, còn nói cứ ghi cảnh cáo hắn hoặc là tùy tiện ghi lỗi, nhưng mà các người dám nói chuyện này với bà tội tôi thì tôi với các người đều không xong.

Phùng Phong vốn cũng muốn chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có, lại bị hắn làm rối lên như thế, không nể mặt chủ nhiệm lớp đầu tiên mà gây khó dễ, chuyện này cứ thế bị kẹt ở đây.

Trong tuần thi cuối bình hoang mã loạn này (rối loạn, nhốn nháo), Ninh Giác Thần đánh bạo làm hai chuyện: thứ nhất là giả chữ Hứa Duệ lên viết bản kiểm điểm, giúp hắn hòa giải với Phùng Phong; thứ hai là buổi tối trước ngày kết thúc nộp nguyện vọng của mình lên khoa, đổi khoa học xã hội môn "Văn" thành "Lý".

Sau đó có một lần năm lớp mười một bọn họ tình cờ nhắc tới chuyện này, Hứa Duệ nói vẫn luôn không hiểu tại sao thái độ Phùng Phong đột nhiên thay đổi, Ninh Giác Thần thẳng thắn nói mình giúp hắn viết lời xin lỗi, đoán chừng là Phùng Phong nghĩ hắn đã bị gây tay còn có thành ý như vậy nên nhất thời cảm động.

Hứa Duệ có chút kinh ngạc: "Cậu biết viết chữ tôi sao? Tôi cho là chữ cậu đẹp như vậy sẽ không thể nào viết được chữ tôi xấu thế." Ninh Giác Thần nhớ lại: "Há, tôi dùng tay trái viết."

Từ khi thi xong đến đêm giao thừa Ninh Giác Thần chưa gặp lại Hứa Duệ, Lục Giác Lam ngược lại đã cùng Hứa Duệ đi ra ngoài mấy chuyến. Ninh Giác Thần vô cùng hâm mộ, nhưng lại không dám hỏi bọn họ đi đâu.

Cậu không muốn Hứa Duệ ra ngoài chơi nhiều quá, - cậu không muốn bắt luận cùng người nào ra ngoài chơi. Hứa Duệ là "bằng hữu" đầu tiên và duy nhất của cậu. Cậu không biết nói gì để hẹn người ta ra ngoài,

không biết hẹn ở đâu, cũng không biết cần phải đi làm cái gì.

Cậu chỉ có thể lén ở trong lòng suy nghĩ Hứa Duệ, cả ngày vui trong phòng làm đề vật lý hóa học mà cậu không thích. Gặp đề không biết làm lập tức nhắn tin hỏi Hứa Duệ, nếu Hứa Duệ trả lời cậu, cậu có thể vui cả ngày.

Thật ra Ninh Giác Thần không có khái niệm ăn đêm giao thừa. Trước kia ba cậu tâm tình tốt sẽ mua ba loại thức ăn, nấu hai bát mì sợi coi như cơm đêm giao thừa. Tâm tình không tốt thì sẽ ngồi chỗ nào đó uống rượu xái, Ninh Giác Thần sợ ông uống nhiều rồi lại say, luôn hâm nóng đồ ăn thừa rón rén bưng về phòng ăn, lẩn đi.

Đêm giao thừa năm đó, Trần Ngọc Hồng làm một bàn đồ ăn lớn, một nhà bốn người ngồi vây quanh bàn ăn. Ninh Giác Thần ngồi thẳng tắp, không dám động đũa. Cậu nghĩ: Thì ra cơm đêm giao thừa là như vậy.

Trần Ngọc Hồng hắng giọng một cái: “Năm nay nhà chúng ta có thêm một thành viên mới, sau này sẽ là bốn người ăn tết.” Giọng điệu lễ phép như chào đón một vị khách quý. Vì vậy Ninh Giác Thần cũng tạm thời quên đi cuộc đối thoại nghe được trên hành lang ngày đó, làm bộ mình thật sự được hoan nghênh. Bọn họ cười cộng ly, diễn rất thật, rất giống người một nhà tương thân tương ái.

Ninh Giác Thần nghe Lục Giác Lam nói ba mẹ Hứa Duệ năm nay cũng không về nhà, lại là Hứa Duệ với bà nội hai người ăn tết, không biết Hứa Duệ có cảm thấy lạnh lẽo và khổ sở hay không. Cơm nước xong cậu nhắn mấy cái tin nhắn cho Hứa Duệ, hỏi hần ăn chưa, đang làm gì, có xem pháo hoa, có xem chương trình đêm giao thừa hay không. Hứa Duệ một cái tin nhắn cũng không trả lời, Ninh Giác Thần có chút lo lắng.

Cậu không dám gọi điện thoại, bởi vì không biết sau khi nghe sẽ nói cái gì, cậu muốn có thể gọi hần lúc 0 giờ, sau đó chúc Hứa Duệ năm mới vui vẻ.

Vì vậy Ninh Giác Thần lo lắng chờ đến 0 giờ, trong ti vi người dẫn chương trình đếm ngược năm bốn ba hai một, cậu không kịp chờ đợi ần gọi Hứa Duệ, tay nắm điện thoại khẩn trương đến phát run, bên tai tất cả đều là tiếng tim mình đập hỗn loạn, mà trong ống nghe lại truyền tới âm thanh nhắc nhở cứng ngắt lạnh lẽo: “Số điện thoại bạn gọi đang bận, xin vui lòng gọi lại sau.”

Cùng lúc đó, điện thoại di động Lục Giác Lam reo.

Ninh Giác Thần quay đầu, thấy Lục Giác Lam không nhin được nhận: “Làm gì! Có lời gì không thể nói trong game, còn cố ý gọi điện thoại.” Thì ra Hứa Duệ không trả lời là bởi vì đang chơi game cùng Lục Giác Lam sao? Tiếng pháo bên ngoài càng ngày càng to, Ninh Giác Thần không nghe rõ Lục Giác Lam đang nói gì, nhìn khẩu hình hần là năm mới vui vẻ.

Cậu bình tĩnh nhìn Lục Giác Lam, quên không tắt điện thoại, vì vậy âm thanh lãnh khốc vô tình không ngừng ghé vào lỗ tai cậu một lần lại một lần lặp lại: “Số điện thoại bạn gọi đang bận, xin vui lòng gọi lại sau.”

- Điều cậu muốn nghe không phải cậu năm mới vui vẻ.

Đêm hôm đó Ninh Giác Thần không ngủ được, vẫn mở máy gửi cho Hứa Duệ một cái tin nhắn ngắn, cậu viết: [Duệ ca, năm mới vui vẻ! Biết anh rất vui vẻ.] sau đó lại giận dỗi xóa câu sau.

13. Chương 13: Anh Là May Mắn Của Tôi

Chương 13. Anh là may mắn của tôi

Khóa của bọn họ có tổng cộng mười bốn lớp, bốn lớp khoa học xã hội, mười lớp khoa học tự nhiên. Căn cứ vào thành tích kì thi học kỳ lớp mười, ban khoa học xã hội có năm mươi người đứng đầu, ban khoa học tự nhiên có một trăm người đứng đầu được xếp vào lớp chất lượng cao, các học sinh còn lại được phân ngẫu nhiên vào các lớp. Ninh Giác Thần tìm trong danh sách thấy tên Hứa Duệ, lần đầu tiên cậu cảm thấy mình may mắn.

Khi còn học lớp ba, cậu thấy bạn học dùng một bình thủy tinh mới ra trên thị trường, cảm thấy thật hâm mộ, cậu cũng đến quầy bán đồ lật vật mua một cái, mở nắp bình ra trên đó viết “Thêm một bình nữa”. Cậu đóng nắp bình cẩn thận để vào hộp chút chì, muốn ngày hôm sau đi đổi. Kết quả buổi tối bị ba cậu phát hiện, trách cậu không hiểu chuyện xài tiền bậy bạ, mỗi lần uống rượu xong ba cậu đều nói những lời khó nghe, Ninh Giác Thần không nhớ lắm, chỉ nhớ cuối cùng ông hùng hùng hổ hổ một chân đạp xuống nghiền mấy cái, cái bình trong nháy mắt bị giẫm nát thành các mảnh.

Khi đó Ninh Giác Thần rất khó chịu, cảm thấy dù vận khí cậu có tốt đến đâu thì ở nơi này cũng đều thành xấu, cuộc sống của cậu không liên quan gì đến cái tử may mắn này.

Có thể là bởi vì Hứa Duệ, cậu giống như có thể mong đợi may mắn một lần nữa. Trong lòng Ninh Giác Thần, chính Hứa Duệ đã trở thành “May mắn” của cậu.

Bên kia Hứa Duệ hiển nhiên cũng không nghĩ như vậy, hắn đi tìm Phùng Phong làm loạn, lại đi tìm trưởng khoa nháo lên, nói tại sao lại chia lớp không khoa học như vậy, làm sao có thể dùng thành tích thi quyết định, hắn bị gây tay phải căn bản không thể tham gia kì thi cuối kỳ, cứ như vậy xếp hắn vào lớp phổ thông quả thật khinh người quá đáng.

Náo loạn một tuần lễ cũng không thay đổi được kết quả, thứ sáu tan học xong hắn lại lên phòng làm việc của trưởng khoa một chuyến, nửa giờ sau khí thế hung hăng trở lại, uyển một tiếng đá văng ghế ngồi xuống, dọa Ninh Giác Thần giật bắn mình. Vẫn như trước kia, Ninh Giác Thần ngồi trước Hứa Duệ, thật ra không có chuyện gì thì tan học xong cậu có thể về luôn, nhưng lại cố ý lằng nhằng thu dọn đồ đạc chờ Hứa Duệ trở lại.

Ninh Giác Thần nhìn bộ dạng này của hắn cũng đoán được không khiêu nại thành công, nhưng vẫn không yên lòng xoay người lại hỏi một câu: “Có thể đổi sao?” Hứa Duệ bất bình giận dữ: “Không thể, lão Mã nói gì mà làm như vậy không công bằng với bạn khác. Tôi nói nếu không thì để tôi thi lại một lần nữa, hắn nói không có ý nghĩa, thi lại lần nữa chỉ có thành tích không có hạng, vô dụng. Sau đó nói trưởng học đối với lớp phổ thông cũng coi trọng như nhau, sẽ không để bên nặng bên nhẹ, để tôi an lòng học tập cho giỏi, đừng nghĩ đến những thứ khác. Mịa nó, tôi muốn vào lớp chất lượng không phải vì muốn học!”

Ninh Giác Thần yên lặng cúi đầu siết chặt bút trong tay, trong đầu nghĩ: Tôi dĩ nhiên biết anh muốn vào lớp chọn là vì ai. Hứa Duệ thờ dài một hơi: “Ài, cho tới bây giờ tôi chưa từng tách Giác Lam xa như vậy.” Trong lòng Ninh Giác Thần có một trận khó chịu không nói ra được, nhất thời không thể im miệng được, lẩm bẩm một câu: “Có thể không xa lắm, anh ấy ở dưới lầu.” Lời vừa ra khỏi miệng cậu liền hối hận, lập tức khấn trương giương mắt nhìn lên sắc mặt Hứa Duệ, sợ mình nói bậy chọc hấn tức giận.

Ngược lại Hứa Duệ hình như không để ý Ninh Giác Thần nói gì, chống cằm vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm cậu một hồi, sau đó giơ tay lên tỉ mỉ xoa xoa cái mặt mềm nhũn: “Cậu có phải ăn tết xong mập lên, càng ngày càng giống anh cậu.” Ninh Giác Thần nghe xong câu này cười một cái: “Vay anh nhìn nhiều một chút đi, coi như là đang nhìn hắn.”

Cậu quay người lại tiếp tục thu dọn cặp sách, bởi vì tay nắm quá chặt, đầu cây bút mực đâm vào trong lòng bàn tay, để lại một điểm nhỏ màu đen.

Mặc dù mở đầu như vậy cũng không thể nói là vui vẻ, nhưng một năm sau thật sự là năm Ninh Giác Thần hạnh phúc nhất trong đời. Có lúc cậu nghĩ nếu không có những chuyện kia, có phải cậu và Hứa Duệ sẽ thay đổi kết cục không.

Có thể hay không Hứa Duệ cũng sẽ thích cậu một chút?

Lớp chất lượng đi học sớm hơn lớp phổ thông nửa tiếng, ban đầu Hứa Duệ còn đi học cùng Lục Giác Lam, sáng sớm một người đến phòng học, một người nằm úp sấp trên bàn tiếp tục ngủ. Bất quá hắn bản tính khó dời, qua hai tuần lễ không thể kiên trì được nữa. Chỉ như vậy Ninh Giác Thần mua thấp bán cao (bắt lấy cơ hội) vô cùng trân trọng cơ hội quý giá có thể đi học cùng Hứa Duệ.

Một tháng sau Hứa Duệ cùng Lục Giác Lam náo loạn một hồi, quan hệ của hai người đột nhiên rơi xuống điểm đóng băng. Ninh Giác Thần không dám hỏi nhiều, sau đó lại nhớ tới đại khái đoán được là bởi vì lúc đó Lục Giác Lam không còn chơi đùa các nữ sinh nữa, mà là có bạn gái đầu tiên, vì vậy Hứa Duệ không chịu nổi.

Giống như một cái cân, các loại cơ duyên xảo hợp (cơ hội và duyên phận) lại nghiêng về phía bên mình. Ninh Giác Thần cứ như vậy danh không chính nói không thuận chiếm lấy trở thành vị trí bên cạnh Hứa Duệ. Giá đổi được trước đây cậu căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ, thậm chí có lúc cậu cảm thấy từng giây từng phút sống chung cùng Hứa Duệ đều là trộm được.

Buổi chiều chủ nhật Lục Giác Lam cùng bạn gái hẹn đi xem phim, lại gạt Trần Ngọc Hồng nói trường muốn học bù. Ninh Giác Thần không có cách nào ở nhà, nhắn tin hỏi Hứa Duệ có thể đến nhà hắn làm bài tập hay không, một lúc sau Hứa Duệ nhắn lại: [Đến đi, bà nội vừa nãy còn nhắc đến cậu.]

Đoạn thời gian đó Ninh Giác Thần thường xuyên đến nhà Hứa Duệ, cậu không theo kịp lớp khoa học tự nhiên, lần thi tháng này kết quả thảm vô cùng. Hứa Duệ không nhìn nổi, chủ động hỏi hắn: "Cho nên tại sao cậu lại chọn ban khoa học tự nhiên? Chỉ thích tự ngược..." Ninh Giác Thần gấp kỹ bài thi nhét vào trong học bàn, nghiêng đầu qua chỗ khác không để ý tới hắn.

Hứa Duệ thuộc về loại có thiên phú có đầu óc, thường xuyên không làm bài tập nhưng vô cùng giỏi vật lý, cho nên là nói, ông trời thật sự là không công bằng.

Ninh Giác Thần thu dọn sách vở đến nhà Hứa Duệ. Bà nội Hứa Duệ tháng trước đi mua đồ ăn bị ngã trên bậc thang, đi bệnh viện kiểm tra thì không có vấn đề gì lớn, nhưng sắc mặt lại kém hơn trước rất nhiều, nhìn qua thì không khỏe mạnh lắm.

Ninh Giác Thần mua một túi trái cây ở đầu hẻm, nhìn thấy lão thái thái nằm phơi nắng trên ghế trúc ở cửa, xa xa ngoắc ngoắc cậu: "Lam Lam tới." Ninh Giác Thần cười một tiếng: "Bà nội, con là Thần Thần." Lão thái thái nheo mắt lại nhìn cậu: "Là Thần Thần sao, mắt bà không còn dùng được rồi. Mau vào đi thôi, kiến kiến ở trong phòng. Để bà gọt táo cho mấy đứa ăn!"

Hứa Duệ đang chơi game, Ninh Giác Thần dựa vào bên cạnh hắn ngồi xuống, lấy quyển sách luyện tập vật lý ra, kêu một tiếng Duệ ca. Hứa Duệ ừ một cái, hỏi cậu: "Anh cậu ra ngoài hẹn hò?" Ninh Giác Thần gạt cậu: "Hình như đi xem phim." Hứa Duệ không tiếp tục đề tài này, một lát sau màn hình hiện lên GAME OVER, hắn cau mày, phiên não đập con chuột một cái: "Cậu làm đề đi, đừng hỏi tôi."

Ninh Giác Thần muốn nói phần còn lại sẽ không, tôi cũng sẽ làm xong, mặc dù mới viết được một ít. Nhưng tâm tình Hứa Duệ bây giờ không tốt lắm, biểu tình có chút dữ, cậu không dám nói.

Bà nội nấu món canh cá diếc Hứa Duệ thích nhất, nhiệt tình mời Ninh Giác Thần ở lại cùng ăn cơm tối. Hôm nay dạ dày Ninh Giác Thần không quá thoải mái, do dự muốn tìm một lý do từ chối. Thời điểm lão thái thái bưng bát canh lên trong miệng còn nhắc nhở: "Lam Lam không ăn gừng tỏi, Thần Thần có thể ăn." Nói xong cho một ít rau thơm vào bát canh, Ninh Giác Thần thấy cảnh này liền không nỡ rời đi.

Sau đó chuyện cậu lo lắng thật sự xảy ra, ăn được một nửa cậu bắt đầu muốn ói, buông chén xuống nói muốn đi nhà vệ sinh, sau đó ngồi ở bên cạnh bồn cầu ói thật lâu. Lâu đến Hứa Duệ cũng tới gõ cửa, hỏi cậu thế nào. Ninh Giác Thần thu dọn sạch sẽ uể vật trên đất, dùng nước lạnh lau lau mặt, mở cửa như không có chuyện gì xảy ra: "Không có chuyện gì, tôi đi vệ sinh."

Hứa Duệ cúi đầu nhìn chằm chằm cậu: "Tôi cũng nghe thấy tiếng cậu ói bên trong." Trên mặt Ninh Giác Thần một chút huyết sắc cũng không có, trên cằm còn có giọt nước: "Tôi... bị hóc xương cá." Hứa Duệ hơi nhú mi: "Đừng gạt tôi, đây không phải là lần đầu tiên, có một lần trong tiết thể dục cậu cũng ói có phải hay không?"

Ninh Giác Thần cắn môi không lên tiếng đáp lại, mỗi lần Hứa Duệ cau mày nghiêm túc nói chuyện đặc biệt dữ tợn, cậu có chút sợ. Hứa Duệ nhìn cậu vùi đầu im lặng trong lòng một trận phiên não không nói ra được, thô lỗ đưa tay bắt lấy cái tay trong áo cậu lôi cậu ra ngoài: "Cậu mặc áo khoác vào, cùng tôi đến bệnh viện."

Ninh Giác Thần cho là bọn họ đạp xe đi, nhưng Hứa Duệ vừa ra khỏi cửa liền đi thẳng ra đầu hẻm, cũng không quay đầu lại nhìn cậu. Ninh Giác Thần lấy tay ấn dạ dày vội vã theo sao, lấy lòng nhỏ giọng gọi hắn: "Duệ ca." Hứa Duệ không đi chậm lại cũng không trả lời cậu. Ninh Giác Thần đánh bạo kéo tay áo hắn: "Duệ ca, anh chậm một chút, tôi... đau dạ dày." Hứa Duệ bị tay cậu nắm cảm giác được một tầng mồ hôi lạnh: "Bây giờ mới biết kêu đau, sớm đi làm gì."

- Nhưng mà trước đây tôi không biết đau là có thể nói cho người khác biết.

Ninh Giác Thần giật giật đầu ngón tay, bắt được tay Hứa Duệ, lên xe taxi cũng mặt dày không buông. Bọn họ ngồi ở đằng sau, Ninh Giác Thần biết điều dựa vào bên cạnh Hứa Duệ. Thật ra lúc ban đầu cũng không đau như vậy, nhưng khi Hứa Duệ hỏi thì cậu nói dối là rất đau, như vậy Hứa Duệ sẽ không rút tay ra.

Đi bệnh viện bác sĩ bảo phải làm nội soi dạ dày, Ninh Giác Thần vận ngón tay hỏi có thể không làm hay không. Hứa Duệ đứng phía sau cậu đập một cái lên ót mắg:“Cậu đừng hòng mơ tưởng.” Ninh Giác Thần vừa mới vênh váo đi một đoạn đường, lại quay đầu hỏi hần:“Anh đi với tôi sao?” Đây là lần đầu tiên cậu yêu cầu Hứa Duệ, Hứa Duệ gật đầu:” Được, một mình cậu chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn đi.” Bọn họ hẹn trước ngày thứ bảy sẽ kiểm tra.

Sáng sớm ngày đó Hứa Duệ đến trước nhà chờ Ninh Giác Thần, Ninh Giác Thần mặc một cây màu đen, đến mũ cũng màu đen, khiến cả người trông gầy hơn. Cậu banh mặt chào hỏi Hứa Duệ, khăn trương đến khóe miệng cũng trở nên cứng ngắt.

Hứa Duệ nhìn cậu như vậy có chút buồn cười, thật vất vả dừng lại:“Sợ đến thế sao?” Ninh Giác Thần không chịu thừa nhận:“Không phải, là tôi đói bụng.” Hứa Duệ chờ cậu ngồi vững rồi đáp ra ngoài:“Được, là cậu đói bụng. Tôi cũng chưa ăn điểm tâm, chờ cậu chuẩn bị xong thì đi ăn.”

Từ lúc vào cửa Ninh Giác Thần bắt đầu không ngừng run rẩy, Hứa Duệ bị cậu như vậy cũng có chút khẩn trương, nửa bước không rời bởi cậu đi lấy máu, đi tiêm thuốc tê. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu lại nuốt hết chất lỏng trong chai thủy tinh nhỏ, Hứa Duệ hỏi cậu thấy sao. Ninh Giác Thần suy nghĩ:“Có chút đắng, không cảm giác được đầu lưỡi.” Một lát sau còn nói:” Tôi hình như bị đầu lưỡi nghẹn chết...” Hứa Duệ nghe cậu hình dùng không nhìn được bật cười, Ninh Giác Thần đáng thương hung hăng trợn mắt nhìn mắt một cái liền bị y tá gọi vào nội soi dạ dày.

Sau khi nằm xuống làm công tác chuẩn bị, bác sĩ cầm một ống màu đen lớn bằng một ngón tay cho vào trong miệng. Ninh Giác Thần dùng sức nắm tay, bởi vì dị vật mãnh liệt chen vào bắt đầu có cảm giác khó chịu buồn nôn, cổ họng không tự chủ được nuốt một cái cọ vào cái ống.

Cậu có thể nghe được y tá bảo cậu hô hấp hô hấp, nhưng thân thể không làm được, nôn ọe dần dần biến thành ngạt thở, không có một tia không khí đi vào. Cậu thống khổ co quắp một cái, một trận hoa mắt trước mắt, đầy màu sắc rực rỡ.

- Cậu nhớ lại mùi rượu và mùi khói trên người ba cậu luôn làm cậu nôn mửa, nhớ lại ngày đó bát cháo nóng tạt lên cánh tay cậu trong nháy mắt, nhớ lại ba cậu dùng một tay dễ dàng bóp cổ cậu. Cái ống màu đen kia đảo tới đảo lui trong dạ dày cậu, một chút cậu cũng không biết, chẳng qua là cậu sắp bị cái cảm giác hít thở không thông này đánh tan.

Thật ra thì toàn bộ quá trình rất ngắn, không quá mấy phút. Cuối cùng ống cũng được rút ra, Ninh Giác Thần gấp rút mở to miệng thở dốc, chặt vật ngồi dậy lau sạch nước mắt cùng nước bọt trên mặt.

Lúc đẩy cửa đi ra Hứa Duệ vẫn đứng ở cửa chờ cậu. Trong nháy mắt Ninh Giác Thần nhìn thấy hần, lỗ mũi liền chua. Cậu nghĩ, từ trước tới giờ, sự ngột ngạt trong cuộc đời, chính là Hứa Duệ để cho hết thấy không giống nhau (đoạn này mình cũng không biết edit sao nữa, nguyên văn: Hần nghĩ, từ quá khứ đến bây giờ, tại hần toàn bộ cùng nghẹt thở không khác trong cuộc đời, chính là Hứa Duệ nhượng tất cả không giống nhau a) Ninh Giác Thần đi về phía Hứa Duệ, cổ họng còn đau như thiêu như đốt, vang dội mà gọi tên hần:“Duệ ca!”

Ninh Giác Thần không biết Hứa Duệ đối với Lục Giác Lam như thế nào. Có thể Hứa Duệ hết sức tốt, chín phần mười đều dành cho Lục Giác Lam, chỉ có một phần mười là dành cho cậu. Nhưng mà Ninh Giác Thần mong muốn, chỉ muốn ít như vậy, một phần một trăm là đủ rồi. – Hứa Duệ cho cậu gấp mười lần.

14. Chương 14: Người Anh Thích Là

Chương 14. Người anh thích là

Thấm thoát đã sang năm mới, tuần đầu tiên của tháng 3 là tuần thực hành xã hội của lớp 11. Tất cả học sinh lớp 11 đến cơ sở thực hành xã hội ở vùng ngoại ô để tham gia trại xuân năm ngày. Bởi vì cân nhắc về mặt an toàn, đã mấy năm nhà trường không tổ chức đi dã ngoại vào mùa xuân và mùa thu, vậy nên có thể nói tuần lễ này là giai đoạn mong đợi nhất của bọn học sinh trong quãng thời gian cấp ba.

Ngày đó Hứa Duệ như thường ngày đạp xe đến nhà thứ hai ở đầu hẻm đợi Ninh Giác Thần, lại vừa vặn đụng phải Lục Giác Lam đang đẩy xe đi ra, Ninh Giác Thần cúi đầu theo ở phía sau. Một năm rưỡi trước đây, Hứa Duệ ở nơi này chờ Lục Giác Lam cùng đi học, lần đầu tiên y có một thằng em trai sinh đôi từ trên trời rơi xuống. Một năm rưỡi sau này, hắn vẫn tới chỗ này đợi người, chẳng qua là người muốn đợi đã thay đổi. Ba người trở mắt nhìn nhau, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng.

Hứa Duệ lên tiếng chào Lục Giác Lam, nhìn lướt qua xe đạp của y. Trước kia coi như bảo bối, ngay cả phanh xe cũng không lắp, luôn miệng nói cái gì mà “Sẽ phá hỏng vẻ đẹp”, bây giờ thậm chí ngay cả yên ngồi sau cũng gắn, lại còn là màu hồng, xem ra mị lực của học tử hoa khôi của trường thật lớn.

Ninh Giác Thần đứng tại chỗ không dám động, do do dự dự, kêu một tiếng nhỏ Duệ ca. Hứa Duệ quay đầu ra sau hắt cằm một cái: “Ngốc đứng đấy làm gì, tới đây.” Ninh Giác Thần trộm nhìn sắc mặt Lục Giác Lam một cái mới rón rén tới gần. Hứa Duệ để ý hôm nay Ninh Giác Thần đeo cái bao cổ tay năm ngoái hắn đưa, màu đen, phía trên có hoa văn màu trắng.

Ngày 15 tháng 9 là sinh nhật Lục Giác Lam, Hứa Duệ cùng y nháo thành như vậy cũng không quên, ở trong game mua lấy vật phẩm giá cao, làm nhiệm vụ hơn một tháng, tặng cho y một món thần trang. Nhân tiện nhớ tới Ninh Giác Thần, Hứa Duệ mua cho cậu một đôi bao bảo vệ cổ tay.

Thời điểm nhận được Ninh Giác Thần không dám lấy: “Tại sao đưa tôi?” “Ngốc à, quà sinh nhật, ngày mai không phải ngày 15 sao?” Hứa Duệ nhét đồ vật vào tay cậu.

Ninh Giác Thần hảo hảo giữ đồ vẫn chưa từng lấy ra dùng, Hứa Duệ hỏi cậu nhiều lần tại sao không mang. Thật ra là Ninh Giác Thần không nỡ, đây là lần đầu tiên cậu được tặng quà sinh nhật, trước đây ngay cả sinh nhật cậu lúc nào cậu cũng không biết.

Mấy ngày trước không cẩn thận làm vấy mực lên cái bao tay cũ, cọ nửa ngày cũng không sạch, lúc này mới không thể không dùng bao cổ tay Hứa Duệ mới đưa cho.

Hứa Duệ đạp xe ra ngoài được một đoạn chợt phanh gấp một cái, đầu Ninh Giác Thần đâm vào túi leo núi căng phồng: “...Quên lấy đồ?” “Cậu có mang theo thuốc chứ?” Hứa Duệ hỏi.

Ninh Giác Thần cúi đầu lấy hộp thuốc từ trong túi ra đưa đến trước mặt hắn: “Mang theo.” Lần trước đi nội soi dạ dày, kết quả chẩn đoán là ăn uống không theo quy luật trong thời gian dài dẫn đến viêm dạ dày, phải uống ít thuốc, nhưng chủ yếu vẫn là phải điều chỉnh ăn uống. Hứa Duệ mỗi ngày giám sát Ninh Giác Thần uống thuốc đúng giờ, giám sát ăn cơm trưa, không cho cậu ăn quá nhiều ăn quá nhanh, thức ăn phải có cả rau và thịt, không thể chỉ ăn một thứ, lượng cơm từ sáu lạng giảm xuống bốn lạng rưỡi.

Mấy tháng sau tình hình chuyển biến tốt hơn rất nhiều, Ninh Giác Thần được nuôi có chút mập, tai và quai hàm dường như có chút thịt. Cậu thật sự rất trắng, bầm trên mặt một cái liền xuất hiện vết hồng, Hứa Duệ không nhịn được muốn bóp mặt cậu chơi.

Vừa bắt đầu học kì này đã có một bài kiểm tra, đoán chừng Ninh Giác Thần sốt sắng quá, cộng thêm thời tiết chuyển lạnh lại bị lạnh, bệnh dạ dày vốn chuyển biến tốt nay lại oanh oanh liệt liệt tái phát, vừa thi xong vật lí đã chạy ra nhà vệ sinh tất cả dịch mật đều ối hết ra. Sau đó Hứa Duệ phát hiện liền xách con mèo nhỏ này đến bệnh viện kiểm tra một lần.

Khối 11 có 14 lớp, tất cả đều xếp ở cổng trường học lên xe. 45 xe khách, lớp bọn họ có 49 người, Ninh Giác Thần để lại chỗ bên cạnh cho Hứa Duệ, kết quả mắt thấy đội phía sau mấy nam sinh cao to bị xếp lên xe khác rồi.

Cậu đứng lên để cặp sách vào giá để hành lý, xoay người vừa vặn đụng phải Ngô Thiên đi tới. Ngô Thiên cười đùa cợt nhả mà nhìn cậu: “Hết chỗ rồi, tôi ngồi ở đây.”

Ninh Giác Thần nhú mày một cái, không lên tiếng, cứng đờ dựa vào cửa sổ ngồi xuống, khăn trương đến vặn chặt ngón tay. Lúc ấy chia lớp có thể cùng Hứa Duệ một lớp cậu đã cảm thấy rất may mắn rồi, không

nghĩ tới chủ nhiệm lớp vẫn là Phùng Phong, càng không nghĩ tới Ngô Thiên cũng ở đây.

Thời gian một năm này Phùng Phong cũng không dễ dàng, mỗi ngày lo lắng đề phòng sợ hai người bọn họ đụng vào nhau lại xảy ra cái gì sơ suất. Thật ra kỳ hai lớp mười hai người vẫn có một ẩu đả. Ngô Thiên cố ý tìm cơ nói Ninh Giác Thần hắt nước nóng vào người gã, Ninh Giác Thần nói trong cốc rõ ràng không có nước, hơn nữa là Ngô Thiên ngáng chân cậu, Hứa Duệ biết chuyện liền nhịn không được.

Hai người đánh nhau trong hành lang bị lãnh đạo nhà trường vì phục tư phóng (cải trang) tóm được, cảnh cáo một hồi. Sau đó Ninh Giác Thần liền hết sức cố gắng trốn tránh Ngô Thiên, cậu dĩ nhiên không có tự đại đến mức cho là Hứa Duệ ra mặt là vì cậu, cậu nhiều lắm coi đó là mồi dẫn lửa, coi là một cái cơ để đánh gã.

Cậu không muốn cho Hứa Duệ một cái cơ, chỗ xương gầy của Hứa Duệ vừa mới tốt lên, Ninh Giác Thần sợ Hứa Duệ không nhẹ không nặng làm hỏng cánh tay.

Ngô Thiên vừa cất hành lý xong thì xe chạy, hần lão đảo lắc lư đứng, cầm trong tay một chai Fanta. Hần vừa ngồi xuống vừa mở nắp chai, cả người nửa thật nửa giả nghiêng sang trái một chút, hơn nửa nước trong chai trong nháy mắt đổ hết lên người Ninh Giác Thần. Ngô Thiên miệng nói xin lỗi nhưng trong giọng nói không thấy nửa điểm ý tứ xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, trượt tay, cậu cởi ra đi, tôi giặt giúp cậu.”

Ninh Giác Thần biết gã nghĩ gì. Cả mùa hè cậu không chỉ một lần nghe gã nói chuyện về cậu với người khác ở hành lang, nói cậu trời nóng thể này mà mỗi ngày vẫn để ống tay dài, khẳng định có thứ không muốn người khác thấy, nói không chừng là bệnh da, còn có thể bị lây.

Ninh Giác Thần làm bộ như không nghe thấy tiếng bọn họ xì xào bàn tán, làm bộ không thấy được ánh mắt chán ghét và giễu cợt của bọn chúng. Cậu cúi đầu đi qua người bọn họ, cách bao tay bảo vệ chặt chẽ tay phải của mình.

Ninh Giác Thần nghĩ tới đây liền nghiêm mặt đẩy Ngô Thiên ra, lấy khăn giấy tùy tiện lau nước trên người, sau đó đứng lên: “Phùng lão sư, em có chút say xe, có thể đổi chỗ với bạn học phía trên được không?”

Cậu đổi được lên hàng thứ hai ngồi cạnh cửa sổ, nửa bên quần áo bị ướt đầm, vừa lạnh vừa dính sát lên người. Ninh Giác Thần đau lòng vuốt ve bao cổ tay một cái, cái bao trắng như tuyết nay bị dính đồ uống, một nửa bị nhuộm thành màu cam. (ở trên ghi là màu đen mà nhỉ...)

Hơn bốn mươi phút sau, đoàn xe tới nơi thực hành xã hội, xa xa đã nhìn thấy nửa người trên của Ninh Giác Thần bị bắn, hần đi tới sờ một chút, không phải hoàn toàn khô: “Đây là bị làm sao?”

Ninh Giác Thần bị gió thổi lạnh, rung mình một cái: “Bị đổ chai nước”

Hứa Duệ cau mày: “Cậu uống nước lạnh? Dạ dày chịu được sao?” Thật ra thì cho tới bây giờ Hứa Duệ chưa từng thấy Ninh Giác Thần uống nước gì ngoài nước đun sôi.

“Không phải tôi uống.” Ninh Giác Thần đổi chủ đề “Một phòng có bao nhiêu người vậy?”

Lúc học quân sự năm lớp 10 cũng là ở đây, khi đó Ninh Giác Thần chưa đến Tấn Thành, đây là lần đầu tiên cậu tới đây. Hứa Duệ bấm một cái lên khuôn mặt bị lạnh đến trắng của cậu: “Nghĩ hay lắm, một cái giường chung lớn, chắc là bốn mươi người một gian.”

Phòng ngủ của nam sinh ở phía đông, của nữ sinh thì ở phía tây. Lớp bọn họ được xếp ở trên tầng ba, gian phòng rất rộng rãi, có ba cái phòng học lớn như vậy, xếp 4 cái giường lớn cùng hai cái tủ. Ninh Giác Thần tìm một góc trong giường ngủ, đi ra cửa nhìn quanh, chờ Hứa Duệ đi vào. Hứa Duệ bỏ đồ xuống, để cậu thay cái áo khoác bị ướt tránh bị cảm mạo.

Buổi sáng khai lớp đại hội, tất cả đều là các lãnh đạo phát biểu, đại lãnh đạo nói xong trung lãnh đạo nói, trung lãnh đạo nói xong liền tiểu lãnh đạo nói, tiểu lãnh đạo nói xong thì lại đến tiểu tiểu lãnh đạo, cuối cùng là Lục Giác Lam coi như học sinh tiêu biểu lên bục phát biểu, đến tận mười hai giờ rưỡi mới kết thúc. Biểu chiều có các chương trình văn nghệ đặc sắc, buổi tối trên quảng trường xem phim, lúc giải tán trở về đã hơn mười giờ.

Một đám học sinh lớn bé ồn ào ào rêu rao đi phòng tắm tắm. Ninh Giác Thần chậm rãi thu dọn đồ đạc, Hứa Duệ làm rơi khăn tắm thúc giục cậu: “Làm cái gì lằng nhằng vậy, nhanh lên không hết chỗ.” Ninh Giác

Thần vốn muốn nói anh đi trước đi đừng chờ tôi, kết quả bị Hứa Duệ trực tiếp tóm cổ đi.

Trong phòng tắm đã đầy hơi nóng trắng xóa, Ninh Giác Thần ôm quần áo đứng ở cửa nhìn vào bên trong: “Nơi này không có cửa các gian sao?” Hứa Duệ cúi đầu nhìn cậu: “Không có, đều là nam thì ý tứ như vậy làm gì.” Ninh Giác Thần không tự chủ được lui về sau nửa bước, ánh mắt lóe lóe: “Cái đó...tôi quên cầm khăn tắm rồi, anh tắm trước đi.” Hứa Duệ mặt đầy khó hiểu, rõ ràng Ninh Giác Thần đang cầm khăn tắm trong tay.

Lúc Hứa Duệ tắm trở về, Ninh Giác Thần đang xếp chân ngồi trên giường mặt nghiêm túc, nhú mày viết chữ. Hứa Duệ đi tới phát hiện trên đùi cậu có một quyển < năm=“” năm=“” thi=“” đại=“” học=“” ba=“” năm=“” mô=“” phỏng=“” > (mình cũng không biết nữa bản QT ghi vậy á): “Anh tắm xong?” Ninh Giác Thần cắn đầu bút, chột dạ nhỏ giọng thăm thì: “Không ngủ sẽ không ngủ.”

Hứa Duệ khoa trương ồ một tiếng: “Tôi đây còn tưởng rằng cậu rất muốn ngủ cùng tôi chứ.” Lời nói này liền nói đến có nghĩa khác, Ninh Giác Thần không biết là lạnh hay là thẹn thùng, trên mặt nhanh chóng đỏ lên, mấy giây sau liền lan đến cổ hồng thấu. Cậu trợn tròn mắt ngẩng đầu nhìn Hứa Duệ, biểu tình muốn nói lại thôi. Đại khái là muốn mắng hần lại mắng không ra, một là sẽ không hai là không dám.

Dựa vào ánh sáng đèn huỳnh quang chiếu, Ninh Giác Thần đỏ đến như một quả đào tươi, đặc biệt là hai vệt hồng hồng ở tai, Hứa Duệ không nhịn được nhìn chằm chằm, nhất thời có chút thất thần

Hần bị tiếng quát thô lỗ kéo trở về.” Hứa Duệ! Đây! Gọi cậu mấy trăm lần! Điếc à!” Hứa Duệ đứng lên, thấy Hà Minh Nguyệt chống nạnh đứng trong phòng: “Đại tỷ, đây là phòng nam, cậu tới làm gì a?”

Ninh Giác Thần cũng quay đầu. Hà Minh Nguyệt là một trong số nữ sinh ít ỏi trong lớp cậu, dáng dấp đẹp mắt, là một cô gái vị thành niên điển hình trong mắt bọn con trai, thường xuyên lặn lội trong đồng nam sinh, gần đây hình như đang chơi game cùng Hứa Duệ. Hứa Duệ thường nhắc đến cô trước mặt Ninh Giác Thần, nói không nhìn ra được nữ sinh này chơi thật sự giỏi.

Vốn là Ninh Giác Thần không có ấn tượng gì với cô, nhưng Hứa Duệ lại nhiều lần nhắc đến nên không tự chủ được có chút để ý tới. Hà Minh Nguyệt tháo bím tóc đuôi sam đi tới, tự nhiên mà ngồi trên giường Hứa Duệ: “Mời cậu chơi trò nói thật.” Hứa Duệ mặt thiếu kiên nhẫn: “Chơi cái rắm, tẻ nhạt chết được, thời đại nào rồi còn chơi trò đấy.”

Hà Minh Nguyệt nắm tay áo hần nũng nịu lung lay hai cái, nháy mắt bán manh: “Hiếm có cơ hội này mà, chơi đi, Duệ ca.” Hứa Duệ vẫy vẫy tay: “Đây cậu đừng như thế, dọa chết tôi.”

Ninh Giác Thần yên lặng rũ mắt xuống, trong đầu liên tục vang lên câu nói của Hà Minh Nguyệt. Cô gọi hần “Duệ ca!” Cô cũng gọi hần là “Duệ ca!”...

Cổ họng Ninh Giác Thần như bị nghẹn, khó chịu không thở được, nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách khó chịu. Trên người cậu vừa cứng vừa lạnh, quyển sách luyện tập trong tay cậu cũng bị vo thành một nắm.

Hà Minh Nguyệt gọi hai nữ sinh tới, lại thêm bốn, năm nam sinh quen thuộc, mấy người ngồi thành một cái vòng. Hứa Duệ vừa đi, Ninh Giác Thần liền không làm đề nữa. Cậu nhét quyển sách vào cặp, nghiêng nghiêng người nằm quay mặt vào trong tường, sau lưng truyền đến tiếng của Hà Minh Nguyệt: “Duệ ca nhanh lên, tôi chờ cậu.”

Ninh Giác Thần chột giật mình, nắm cái gối vùi vào như đà điểu, nhưng âm thanh huyền não bên kia cứ hướng thẳng vào lỗ tai cậu mà chui. – mặc dù mới vừa rồi Hứa Duệ biểu hiện không có hứng thú gì, nhưng Ninh Giác Thần nghe được, hần chơi rất vui vẻ.

Mấy vòng sau, Ninh Giác Thần nghe được Hứa Duệ nói một câu: “Nói thật đi.” Tiếp theo là giọng của Hà Minh Nguyệt: “Bây giờ cậu có thích ai không?” Dụng ý rất rõ ràng, Hà Minh Nguyệt chơi trò này chính là vì muốn hỏi Hứa Duệ những lời này.

Trong phòng đầu tiên là quỷ dị an tĩnh một chút, ánh mắt mọi người đều tập trung tới, mấy nam sinh thấy chuyện tốt nháy mắt nhau ra hiệu huyết sáo ồn ào lên.

Dạ dày Ninh Giác Thần bắt đầu một trận co quắp, như bị một bàn tay vô hình siết chặt. Cậu biết đây không phải là đau dạ dày, đây là bởi vì căng thẳng. Trước đây, mỗi lần khảo sát vật lí cậu đều bị căng

thăng, mà lần này cậu còn căng thẳng vượt xa tổng tất cả những lần kiểm tra trước.

Cậu không biết là mình sợ Hứa Duệ nói không có, hay là sợ hấn nói có hơn.

Thật ra thì chỉ dừng nhiều lắm là mười mấy giây nhưng Ninh Giác Thần lại cảm giác thời gian trôi thật chậm, chậm đến mức ngón tay cậu nắm vạt áo vừa đau vừa xót cũng sắp thoát lực.

Toàn bộ phòng ngủ nháy mắt bùng nổ, tiếng gõ ván giường, có tiếng kêu quái dị, có tiếng vỗ tay, bên trong xen lẫn tiếng Hà Minh Nguyệt không che giấu được kích động hỏi: “Ai vậy ai vậy? Trong lớp mình?”

Hồ hập Ninh Giác Thần toàn bộ rối loạn, tim đập loạn lên, dạ dày hung hăng thắt chặt, co lại thành một nắm, không quá đau nhưng khó chịu muốn chết.

Đoán chừng là tiếng ồn ào này quá lớn, làm Phùng Phong phát hiện. Phùng Phong đuổi mấy nữ sinh về phòng, nghiêm mặt tắt đèn, bắt mọi người nhanh chóng đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm.

Hứa Duệ trở về giường mình nằm xuống, ánh trăng xuyên qua cửa sổ đi vào. Ninh Giác Thần nằm sát tường, co lại thành một đoàn, một tay đè lại bụng. Hứa Duệ rùng mình, cẩn thận tới gần: “Dạ dày không thoải mái?” Ninh Giác Thần lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có.” Hứa Duệ nhìn mặt cậu buồn ngủ không muốn hỏi nhiều: “Vậy ngủ đi, đau thì dậy uống thuốc.”

Một ngày mệt mỏi trôi qua, mới vừa rồi trong phòng còn ồn ào thì đã truyền đến tiếng ngáy trầm bổng. Ninh Giác Thần khó khăn bám vào cánh tay để không cho mình ngủ thiếp đi, chờ mọi người đều ngủ hết, cậu rón rén bò dậy, lặng lẽ rời phòng ngủ.

Trong phòng tắm một mảnh đen kịt, yên tĩnh đến dọa người. Tình cờ có tiếng nước nhỏ xuống cùng tiếng tường bị tróc ra, ba một tiếng rơi xuống đất. Ninh Giác Thần mượn đèn điện thoại soi đường dừng lại một bước rồi đi tiếp vào trong, cả người không ngừng được run lên, không biết là lạnh hay là sợ. Cậu tìm một cái phòng riêng bên trong, cởi sạch quần áo đi ra vòi hoa sen, không dám mở vòi nước quá mạnh, sợ bị người ta phát hiện.

Ngay khi cậu vừa mới đến dưới vòi nước thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân. Ninh Giác Thần luống cuống tay chân tắt vòi nước, sau đó nhớ tới đèn điện thoại vẫn sáng. Tiếng bước chân đập trên nước càng ngày càng gần, vang vọng trong phòng tắm yên tĩnh, Ninh Giác Thần hoàn toàn sợ choáng váng, cứng tại chỗ không dám động.

“Đừng sợ, là tôi.” Là tiếng Hứa Duệ. Hấn không ngủ được, lại nghe thấy tiếng Ninh Giác Thần thức dậy đi ra ngoài, đợi một lúc lâu không thấy quay lại, sợ Ninh Giác Thần lại đau dạ dày cho nên đi ra tìm cậu.

Là đàn ông thì dưới tình huống này điều đầu tiên làm là đưa tay che tiểu huynh đệ, Ninh Giác Thần cũng không ngoại lệ. Chẳng qua một giây sau cậu lập tức nâng tay trái lên che tay phải, sau đó lại kinh hoàng che lồng ngực đầy vết thương của mình.

Hứa Duệ lần thứ hai nhìn đến cánh tay phải của cậu, hấn không nghĩ tới trên người Ninh Giác Thần còn nghiêm trọng hơn, tất cả đều là các vết thương cũ nhàn nhạt, trải chẳng chịt đầy khắp ngực, che đến không còn nhiều da thịt trắng nõn, cả người như bị dây thừng màu đỏ sậm trói chặt mấy vòng.

Hai tay Ninh Giác Thần ôm trước ngực, kẹp chặt hai chân lại rúc vào trong góc, dán lưng lên mặt tường lạnh như băng run lên bần bật, biểu tình như sắp khóc. Cậu cúi đầu xuống, nghe được tiếng bước chân Hứa Duệ đi ra xa.

Mình đã dọa hấn, Ninh Giác Thần thất vọng nghĩ.

Không nghĩ tới nửa phút sau, Hứa Duệ trở lại, trong tay hấn cầm một cái khăn tắm lớn. Hấn đi tới đem khăn tắm treo lên bức tường ngăn với gian bên cạnh tạo thành một cái rèm: “Nhanh chóng tắm rửa, đừng để lão Phùng phát hiện.”

Ninh Giác Thần sửng sốt một chút, mới vừa còn nhẫn nhịn được, trong nháy mắt không giữ được nước mắt. Cậu vịn vòi hoa sen, trong tiếng nước chảy hít hít mũi một cái.

Một lát sau, Ninh Giác Thần thử dò hỏi: “Duệ ca, anh vẫn còn ở đó sao?” Âm thanh của Hứa Duệ rất gần, cách một chiếc khăn rẩm: “Ồ.”

“Duệ ca?” “Sao?” “Chính là tôi muốn gọi anh.” “...”

“Duệ ca.” “...” “Duệ ca, anh đi rồi sao?” “Không có.”

“Duệ ca...” “Cậu dùng miếng tắm sao?”

Thật ra Ninh Giác Thần muốn số lần Hà Minh Nguyệt gọi ra gọi trở lại, cậu chỉ hi vọng Duệ ca là của một mình cậu.

Từ phòng tắm đi ra, Hứa Duệ cởi áo khoác ra ném cho Ninh Giác Thần, chính mình choàng cái khăn tắm lên đánh một tiếng hắt xì vang dội. Ánh trăng xuyên qua bóng cây soi vào hành lang, hư hư ảo ảo đẹp đến không chân thật.

Cũng không biết Ninh Giác Thần lấy gan từ đâu, đầu óc nóng lên hỏi: “Anh thích người nào sao?” Hứa Duệ dùng chân, nghiêng đầu qua nhìn cậu: “Bất quá như vậy a.” Ninh Giác Thần lại bắt đầu đỏ mặt, tiếng nói chuyện nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút.” Hứa Duệ cười một tiếng: “Nói cho cậu cũng được, nhưng cậu phải giữ bí mật.”

Ninh Giác Thần có một loại dự cảm xấu, cậu đột nhiên hối hận vì hỏi cái vấn đề này, cậu không muốn biết.

“Tôi thích Giác Lam.” Hứa Duệ hạ thấp giọng “Mười một tuổi lần đầu tiên thấy hấn đã thích.”

Bọn họ cũng không chú ý tới cách đó không xa chỗ rẽ nhà vệ sinh còn có một người, màn hình điện thoại di động của người đó sáng loáng, dừng lại đoạn ghi âm.

Năm ngày sau, một đoạn ghi âm đã xử lý qua bị một người nặc danh đăng lên diễn đàn của trường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gan-nhu-co-doc>